

การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย
ของนิสิตระดับปริญญาตรี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
กุมภาพันธ์ 2552

การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย
ของนิสิตระดับปริญญาตรี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
กุมภาพันธ์ 2552

วีรยา บุญทองงาม. (2552). การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ

มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์.

การศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรีมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตระดับปริญญาตรี เพื่อศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบ และต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบและการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี และคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

การศึกษานี้แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์นิสิตที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่เป็นไปตามระเบียบ และตอนที่ 2 เป็นการสำรวจ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาตอนที่ 1 ได้แก่ นิสิตที่มีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบไม่เป็นไปตามระเบียบอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อที่ได้กำหนดไว้จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาตอนที่ 2 ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 และ 3 จากคณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร จำนวน 369 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบสำรวจความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test และการทดลองของเชฟเฟ (Scheffe' Test)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์พบว่า

1. พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่เป็นไปตามระเบียบตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัย

2. มุมเหตุใจส่วนใหญ่ในการแต่งเครื่องแบบของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มาจากความคิดของตัวเอง พี่-น้องที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน และจากการเลียนแบบเพื่อน รุ่นพี่ วัฒนธรรมในคณะที่ศึกษา ดารา นักร้อง และจากสื่อต่าง ๆ ที่มีการเสนอภาพการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่ตรงตามระเบียบ

3. นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง โดยให้เหตุผลว่าการแต่งเครื่องแบบให้ตรงตามระเบียบนั้นแต่งตามได้ยาก และมีความคิดเห็นว่าการให้มีการปรับเปลี่ยนเครื่องแบบนิสิตให้มีความเหมาะสมกับยุคสมัยในปัจจุบัน

4. นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัยว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง คือนิสิตบางส่วนที่แต่งเครื่องแบบได้เหมาะสม และมีนิสิตบางคนที่มีการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เหมาะสม เช่น ใส่เสื้อรัดรูป และสวมกระโปรงสั้นมาก

ตอนที่ 2 การสำรวจพบว่า

1. พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัยของนิสิต นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบที่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง มุ่งเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ จำแนกเป็นด้านความคิดของตัวเอง ด้านครอบครัว ด้านตัวแบบ ที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ และด้านสื่อต่าง ๆ โดยนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบโดยมีเหตุจูงใจมาจากความคิดของตัวเอง จากตัวแบบ และจากสื่อต่าง ๆ ที่

มีการเสนอภาพการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เป็นไปตามระเบียบ

2. นิสิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัยว่ามีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตของนิสิตในมหาวิทยาลัยว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายเพศ ชาย และคณะที่นิสิตกำลังศึกษาพบว่า นิสิตชายและหญิงมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยว่ามีความเหมาะสมมากกว่า ส่วนนิสิตที่มีชั้นปีต่างกัน และศึกษาในคณะที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน

A STUDY OF THE POINT OF VIEW OF THE UNDERGRADUATE STUDENTS TOWARD
WEARING UNIVERSITY UNIFORM

AN ABSTRACT
BY
WEERAYA BUNTHONGNGAM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
February 2009

Weeraya Bunthongngam. (2008). *A Study of The Point of view of The Undergraduate students toward Wearing University Uniform*. Master's Project, M.Ed. (Guidance). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Asst.Prof.Dr.Nanthana Wong-In.

This study aimed to study the student's behavior in wearing university uniform; the point of view students toward university uniform wearing regulations, and the point of view toward wearing university uniform, and to compare the point of view toward wearing university uniform among the genders, the level, and the faculty.

This study deviated to 2 sections; the first section was the interviewing. The sample was 10 undergraduate students who wearing uniform not get along with the university regulation, at least 5 of 8 items. The second section was surveying. The sample composed of 369 undergraduate students study in second year and third year in 5 faculties: Faculty of Education, Faculty of Social, Faculty of Humanity, Faculty of Art, and Faculty of Science. Who of Srinakarinwiroj University. The research instruments were the Interviewing Questions, and the Point of View toward Wearing University Uniform Questions. The data were analyzed by mean, standard deviation, percentage, t-test, F-test and Scheffe procedure.

The results of the study were as follows:

Section 1: The interview

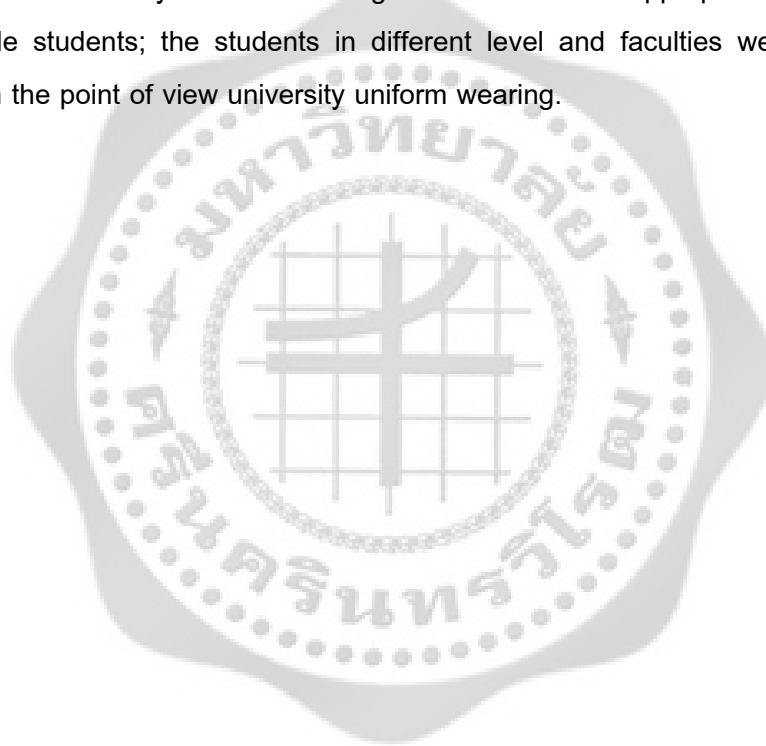
1. The most of sample of interviewing wearing university uniform not get along with.
2. The causes motivated uniform wearing of Srinakarinwiroj University were the students them self, the family, the friend, the culture in faculty, and the mass media.
3. The most of samples point of view toward wearing university uniform regulation was appropriate in moderate level, They meaned that the regulation of university uniform wearing difficult to follows.
4. The most of samples point of view toward wearing university uniform that some students wearing university uniform get along with the university regulations but some students not get along with such as shirt tight-fitting and too short skirt.

Section 2: The surveys

1. The students behavior in wearing university uniform, the most of the samples who followed the wearing uniform regulation were moderate level. The motivation factors were: the students them self, the family, the friend, the culture in faculty, and the mass media.

2. The most of samples point of view toward wearing university uniform regulation was appropriate in moderate level.

3. In comparison of the point of view toward university uniform found that: The female and the male students were significant differences at .05, The female students pointed that the university uniform wearing of students were appropriateness higher level than the male students; the students in different level and faculties were not significant differences in the point of view university uniform wearing.

การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย
ของนิสิตระดับปริญญาตรี

สารนิพนธ์
ของ
วีรยา บุญทองงาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

กุมภาพันธ์ 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่องการศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย
ของนิสิตระดับปริญญาตรี ของ วีรยา บุญทองงาม ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการ
ศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ)

คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

ประธาน

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ท่านได้กรุณาอุทิศร่างกาย แรงใจ และเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง ที่ช่วยเป็นกรรมการสอบและช่วยในการตรวจเครื่องมือวิจัยนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี รวมไปถึงอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้ซึมซับเอากระบวนการเรียนรู้ที่ถูกจุดประกายขึ้นในระยะเวลาตลอด 2 ปีที่ผ่านมา ให้กลายเป็นการเรียนรู้ที่ต้องสืบเนื่องต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และจะต้องนำเอาความรู้นั้นไปยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไป

ท้ายสุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่และเพื่อนทุกคนที่เสียสละกำลังกาย และให้ทั้งกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษา และทำงานวิจัยฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

วีรยา บุญทองงาม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษา.....	3
ความสำคัญของการศึกษา.....	3
ขอบเขตของการศึกษา.....	4
กลุ่มเป้าหมาย.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น.....	10
ความต้องการของวัยรุ่น.....	10
ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น.....	14
ความสนใจของวัยรุ่น.....	15
พฤติกรรมของวัยรุ่น.....	16
การเลียนแบบของวัยรุ่น.....	17
ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น.....	19
ลักษณะสังคมของวัยรุ่น.....	21
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	22
ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น.....	21
ทฤษฎีสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์.....	24
ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม.....	24
ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม.....	25
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม.....	26
ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา.....	28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัว.....	28
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนิสิต.....	30
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ.....	31
การแต่งเครื่องแบบนิสิต.....	

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
กระบวนการของตัวแบบ	32
ประเภทของตัวแบบ	33
อิทธิพลของตัวแบบ	34
กฎระเบียบที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกายนิสิตระดับปริญญาตรี	37
ระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยต่าง ๆ	37
บทความเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษา	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกาย	47
งานวิจัยในประเทศ	47
งานวิจัยในต่างประเทศ	49
3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	51
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
การเก็บรวบรวมข้อมูล	59
การจัดกระทำกับข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล	59
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	61
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	61
การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า	62
ผลการศึกษาค้นคว้า	62
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	83
ความมุ่งหมายของการศึกษา	83
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	83
การเก็บรวบรวมข้อมูล	84
การวิเคราะห์ข้อมูล	85
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	85
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	87
ข้อเสนอแนะ	92

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	98
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	122

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1 ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่มีการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบมหาวิทยาลัย.....	52
2 ข้อมูลการสุมกลุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วน.....	53
3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของนิสิต.....	79
4 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต.....	79
5 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต.....	80
6 ความคิดเห็นของนิสิตต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิต และความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่ง เครื่องแบบนิสิต.....	80
7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต และความคิดเห็นของ นิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ.....	81
8 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต และความคิดเห็นของ นิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปี.....	81
9 ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของ จำแนกตามคณะที่นิสิตกำลังศึกษา.....	82
10 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการ แต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นรายคู่ จำแนกตามคณะที่นิสิต กำลังศึกษา.....	82

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 เครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	38
2 ป้ายโปสเตอร์รณรงค์เรื่องการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	38
3 เครื่องแบบนิสิตหญิง ระดับปริญญาตรี ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	40
4 เครื่องแบบนิสิตชาย หญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	41

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หนึ่งในปัจจัยสี่ของการดำเนินชีวิตในสังคมที่ผู้วิจัยจะทำการศึกษานี้ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเครื่องนุ่งห่ม/เสื้อผ้าอาภรณ์ ซึ่งก็คือเครื่องแบบการแต่งกาย อันนับเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากปัจจัยหนึ่งเลยทีเดียว เพราะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงเพศ วัย สถานะความเป็นอยู่ การดำรงชีวิต วัฒนธรรมประเพณี ในแต่ละเชื้อชาติ ศาสนา และถิ่นที่อยู่อาศัย โดยการแต่งกายนั้นยังสามารถที่จะบ่งบอกได้ถึงจิตใจ บุคลิกภาพ รสนิยม และแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของตัวบุคคล กลุ่มบุคคล สถาบัน องค์กร หรือความเจริญรุ่งเรืองทางอารยธรรม อันมีศักดิ์ศรีที่สืบทอดต่อกันมายาวนาน ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความหมาย และความสำคัญของเครื่องแบบ อันหมายถึงเครื่องแบบการแต่งกายที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษ ให้แต่งเหมือน ๆ กันเฉพาะคนหมู่หนึ่ง คณะหนึ่ง เช่น เครื่องแบบทหาร ตำรวจ ข้าราชการพลเรือน พยาบาล นักเรียน นักศึกษา (สร้อยัญญา สุริยรัตน์กร : 2535 , 120) เครื่องแบบนิสิต นักศึกษาเป็นเครื่องแต่งกายชุดหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของสถาบัน นั้น ๆ โดยมีความสำคัญแตกต่างจากเครื่องแบบทั่ว ๆ ไป เครื่องแบบนิสิต นักศึกษาในประเทศไทยนั้นมีศักดิ์ และสิทธิ์เช่นเดียวกับเครื่องแบบตำรวจ และทหาร เพราะการที่จะแต่งชุดนิสิต นักศึกษาได้นั้น จำเป็นจะต้องได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา ก่อน ถึงจะสามารถสวมใส่ได้ ซึ่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษาจะแสดงถึงเอกลักษณ์ของสถาบันนั้น ๆ และสำหรับประเทศไทยยังคงถือว่าเครื่องแบบนิสิต นักศึกษาเป็นของสูงที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน (นรรัตน์ ฝัณวีเชียร : 2540, 4)

การแต่งเครื่องแบบของนิสิตในประเทศไทย ถูกกำหนดใช้เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2477 เมื่อจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับนิสิตหญิงรุ่นแรกเข้าเรียนที่คณะแพทยศาสตร์ โดยเป็นเสื้อขาวแขนยาว ถึงข้อมือ ผ่าถุงสีน้ำเงิน รองเท้าสีดำ และมีพัฒนาการจนมาถึงปัจจุบันตัวเสื้อกำหนดให้ใช้ผ้าสีขาวมีความหนาพอควรเดินตะเข็บตามขอบปก ความยาวของตัวเสื้อเลยเอวเล็กน้อยเพื่อให้กระโปรงทับได้มิดชิด เสื้อเดินตะเข็บคู่ เข็มขัดหนังทำด้วยสีกหลาดหรือหนังกลับสีน้ำตาลเข้ม หัวเข็มขัดเป็นโลหะสีเงินคาดทับรอยต่อที่กระโปรงทับเสื้อ ตรามหาวิทยาลัยประดับที่อกเสื้อเบื้องขวา ส่วนกระโปรงเป็นผ้าสีกรมท่าหรือสีดำไม่มันวาว ไม่มีลวดลาย ความยาวคลุมเข่าแบบเรียบร้อยรัดกุม ห้ามใช้ผ้ายีน ผ้าสีกหลาด ผ้าลูกฟูก ผ้าลูกไม้ รองเท้าหุ้มส้นหรือมีสายรัดส้นแบบสุภาพ สีดำ ขาว น้ำตาล กรมท่า หรือเทา (รัชดากร จิตรามาศ , 2533 : 1-2)

จึงกล่าวได้ว่าแม้ปัจจุบันชุดนิสิต นักศึกษา จะเป็นเพียงเครื่องแบบตามตัวบทกฎหมาย แต่ก็ถือเป็นสิ่งที่สืบทอดจากประวัติศาสตร์อันแสงงดงามที่ยาวไกลซึ่งสำหรับประเทศไทยแล้วพวกเรามีเครื่องแบบนิสิตนักศึกษาของแต่ละสถาบัน ถึงแม้จะดูแตกต่างกันบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วก็คงไว้ซึ่งเอกลักษณ์เดียวกัน โดยนักศึกษาชายใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวผูกเนกไทตามแบบแต่ละมหาวิทยาลัย สวมกางเกงสแลคยาว รองเท้าหนังหุ้มส้น ส่วนนักศึกษาหญิงก็เป็นเสื้อเชิ้ตทรงสตรีติดเข็มและเครื่อง

หมายของแต่ละมหาวิทยาลัย ใส่กระโปรงทรงสุภาพ และรองเท้าคัทชู จะเห็นได้ว่าถ้าไม่ได้ดูในรายละเอียดปลีกย่อยก็อาจกล่าวได้ว่า การแต่งเครื่องแบบของแต่ละมหาวิทยาลัยไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย (นรรชต์ ผืนเขียว : 2540 , 14) เครื่องแบบชุดนิสิต นักศึกษายังคงเป็นเครื่องแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในรูปแบบเดิมอยู่ไม่ได้ปรับปรุงแก้ไข หรือมีข้อห้ามเพิ่มเติมใด ๆ เข้ามาในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของนักศึกษาเลย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และติดตามการเปลี่ยนแปลงการแต่งเครื่องแบบของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีจุดเปลี่ยนที่นักศึกษาติดตาม จากแนวความคิดของนักศึกษาที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบที่ว่า “ชุดเรียน ชุดเที่ยว ชุดเดียวกัน” หรือ “แฟชั่นชุดนักศึกษาอินเทรนด์” ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญ และสัมพันธ์กันของอุปสงค์และอุปทาน คือเมื่อเกิดแนวความคิดนี้ขึ้นมารูปแบบของเครื่องแต่งกายนักศึกษาจึงเปลี่ยนไปตามความต้องการของผู้ซื้อ (นิสิตนักศึกษา) และผู้ขาย/ผู้ผลิตก็ได้ออกแบบชุดนักศึกษาให้เป็นไปตามกระแสแฟชั่นชุดนักศึกษาที่สามารถจะสวมใส่ได้ทั้งไปเรียนและไปเที่ยว โดยแฟชั่นชุดนักศึกษาชายจะเน้นอยู่ 3 แนวคือ แนวไฮโซ คือจะใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวเข้ารูป ปลดกระดุมเม็ดบนสองเม็ด ปลอยชายเสื้อ กางเกงสแล็ค สวมรองเท้าหนัง ส่วนแนวหนุ่มเซอร์ จะใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวหรือแขนสั้น กระดุมสีดำ ปลอยชายเสื้อ กางเกงทรงกระบอก หรือทรงทหาร สะพายเป้ สวมรองเท้าผ้าใบ หรือรองเท้ากีฬาสอง (มือสอง) และแนวเพื่อชีวิต จะเน้นใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น (มือสอง) กางเกงยีนส์ทรงเดฟ หรือเข้ารูป รองเท้าหนัง หรือรองเท้ากีฬาสอง ส่วนนักศึกษาหญิงจะเน้นแนวไฮโซ คือเสื้อเข้ารูปไซส์ S ทั้งหมด เช่น SS , SSS ถึง SSSSS หรือเรียกอีกอย่างว่าเสื้ออกทะลุ และกระโปรงสั้นเข้ารูปผ่าสูง อาจจะผ่าซ้าย หรือขวาเพื่อให้เดินได้สะดวกขึ้น สวมรองเท้าคัทชูส้นสูง 3-5 นิ้ว ซึ่งการแต่งเครื่องแบบในลักษณะนี้ทั้งชาย และหญิงมองดูผิวเผินอาจไม่ผิดต่อ พรบ.ฯ การแต่งเครื่องแบบนักศึกษาก็ตาม เพราะไม่มีข้อห้ามใดหรือข้อแก้ไขใดให้ทันตามยุคสมัยของเครื่องแบบนักศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน (เครื่องแบบนักศึกษาคุณค่าหรือแฟชั่น , 2550 : 46)

จากสภาพเครื่องแบบนักศึกษาในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก อาจมีผลกระทบอย่างร้ายแรงต่อสังคม ต่อภาพลักษณ์และศักดิ์ศรีของเครื่องแบบนักศึกษา และยิ่งไปกว่านั้นเกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตของผู้สวมใส่ เพราะล่อแหลม และสุ่มเสี่ยง ต่อการเกิดปัญหาด้านอาชญากรรม เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การแอบถ่ายด้วยกล้องมือถือ หรือเกิดช่องทางการนำชุดนักศึกษาหญิงมาเป็นชุดแต่งกาย เพื่อขายบริการทางเพศให้กับลูกค้าที่นิยมหญิงบริการที่กำลังศึกษาอยู่ตามสถาบันอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียง ทั้งภาครัฐบาล และเอกชน จนทำให้เกิดความเสื่อมเสียต่อสถาบันและนักศึกษาหญิงโดยรวม ถูกมองจากสังคมว่าไร้คุณค่า หรือกลุ่มนักศึกษาจะพูดกันว่า “สวยใส แต่ไร้สมอง” นำเสนอตัวเองแต่ในด้านการแต่งตัว ให้ดูสวยดูเซ็กซี่ ยิ่งรัด ยิ่งสั้น ยิ่งดี เป็นจุดสนใจต่อเพศตรงข้าม และทำให้ดูดีมีระดับ ดิดกระแสนินเทรนด์ของแฟชั่นชุดนักศึกษา จนเป็นต้นเหตุของปัญหาต่าง ๆ ที่ตามมาอีกมากมาย (เครื่องแบบนักศึกษาคุณค่าหรือแฟชั่น. 2550 : 46)

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ด้วยการใช้แบบสอบถามซึ่งมีข้อคำถามเกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อเครื่องแบบนิสิต ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 30 คน ปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของเครื่องแบบนิสิต และเห็นว่าเป็นเครื่องแบบที่ทรงเกียรติ ศักดิ์สิทธิ์ แสดงถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อย เมื่อสวมใส่แล้วทำให้ดูมีคุณค่า สง่า มีความน่าเชื่อถือ ทำให้ทุกคนที่สวมใส่นิสิตมีความเสมอภาคกัน และมีความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ โดยเครื่องแบบนิสิต นั้นบ่งบอกการเป็นภาพพจน์ของมหาวิทยาลัย อันหมายถึงความรวมไปถึงการแสดงตัวตนของมหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษา และนิสิต บางส่วนไม่เห็นด้วยกับการแต่งเครื่องแบบนิสิต ที่ล่อแหลม แต่จะมีนิสิตส่วนน้อยที่เห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล สำหรับปัจจัยทางด้านตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตนั้น อันดับ 1 ได้แก่ เพื่อน (ทั้งจากสถาบันเดียวกัน และต่างสถาบัน) อันดับ 2 ได้แก่ ดารา- นักแสดง อันดับ 3 ได้แก่ รุ่นพี่ อันดับ 4 ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว (พี่ - น้อง ลูกพี่ - ลูกน้อง ญาติๆ) และอันดับ 5 ได้แก่ สื่อต่าง ๆ (อินเทอร์เน็ต แฟชั่น นิตยสาร)

การสรุปตัวอย่างจากความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาถึงมุมมองทางความคิดของนิสิต นักศึกษาในปัจจุบันว่ามีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ที่แตกต่างกันมาก และในส่วนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งเครื่องแบบนั้น จะส่งผลกระทบต่อกระแสด้านการเปลี่ยนแปลงของการแต่งเครื่อง แบบนิสิต นักศึกษาอย่างไร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงเจตคติของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรีว่ามีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่เป็นไปตามระเบียบมหาวิทยาลัยหรือไม่
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบ และต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยมากน้อยเพียงใด
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบ และต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามตัวแปรต่อไปนี้ เพศ ชั้นปี และคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

ความสำคัญของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการมุ่งเน้นเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยว่ามีความคิดเห็นต่อเครื่องแบบนิสิตอย่างไร ทั้งนี้ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำหรับกองบริการการศึกษา สำหรับเป็นแนวทางในการพัฒนาเจตคติของนิสิตระดับปริญญาตรีให้มีการแต่งเครื่องแบบที่ถูกต้องตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัย

และเพื่อให้นิสิตเหล่านั้นได้ตระหนักถึงความสำคัญของเครื่องแบบนิสิต รวมทั้งให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรีมีขอบเขตในการศึกษาโดยแบ่งเป็นตอนที่ 1 การสัมภาษณ์ และตอนที่ 2 การสำรวจ

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบมหาวิทยาลัยโดยมีลักษณะอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- (1) เสื้อที่ใช้ผ้าบาง / มีลวดลาย และเสื้อที่ใส่นั้นรัดรูปจนเกินไป
- (2) ไม่ติดกระดุมโลหะเงินปั๊มเครื่องหมายตราของมหาวิทยาลัย
- (3) กระโปรงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพรวมถึงการใช้ผ้ายีนส์ (สำหรับนิสิตหญิง)กางเกงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพ ใช้ผ้ายีนส์ หรือผ้าลูกฟูก หรือผ้าอื่นๆ ที่ไม่สุภาพ (สำหรับนิสิตชาย)
- (4) ปลอกชายเสื้อไว้นอกกางเกง หรือกระโปรง
- (5) ไม่คาดเข็มขัด และใช้เข็มขัดที่ไม่ใช่หนังสีดำ ไม่ใช่หัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย
- (6) นิสิตชาย ไม่สวมรองเท้าหนังสีดำ หรือสวมรองเท้าแตะ นิสิตหญิง ไม่สวมรองเท้าคัทชู หรือสวมรองเท้าตามแฟชั่น / รองเท้าแตะ
- (7) ทรงผมแบบเป็นแบบที่ไม่สุภาพย้อนสีผมตามแฟชั่นสำหรับนิสิตชายไว้ผมยาว / ไว้หนวดเครารุงรัง
- (8) นิสิตแต่งหน้าเข้มจนเกินไป / ทาเล็บมือ เล็บเท้า / สวมใส่เครื่องประดับมากเกินไป

ผู้วิจัยได้สังเกตนิสิตที่มีพฤติกรรมแต่งเครื่องแบบนิสิตไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ข้างต้น 5 ใน 8 ข้อดังกล่าว ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็นนิสิตชายจำนวน 4 คน และนิสิตหญิงจำนวน 6 คน ซึ่งได้จากคณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

ตอนที่ 2 การสำรวจ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน โดยจำแนกเป็นนิสิตที่ศึกษาใน 5 คณะวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 831 คน คณะวิทยาศาสตร์ 1,072 คน คณะศึกษาศาสตร์ 223 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ 649 คน และคณะสังคมศาสตร์ 915 คน ได้จำนวน 369 คนจากประชากร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (จิตราภา กุณฑลบุตร. 2551 : 7)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

- ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
- พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
- มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

- ความคิดเห็นต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
- ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แบบสำรวจ

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

- ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
- พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
- มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

- ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
- ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในความหมาย หรือ คำจำกัดความของคำที่ควรทราบในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอกำหนดความหมายและขอบเขตของคำต่าง ๆ ดังนี้

1. การแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย หมายถึง เครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ชั้นปริญญาตรี ตามระเบียบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2542 ข้อ 5 เครื่องแต่งกายนิสิตหญิง ในเวลาปกติ

1. กระโปรงแบบและทรงสุภาพ สีเทา สีน้ำเงิน หรือสีกรมท่า
2. เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว แบบและทรงสุภาพ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงที่คอ และแนวสาบอกติดกระดุมโลหะสีเงิน มีรูปเครื่องหมายตรามหาวิทยาลัยที่อกเบื้องซ้าย
3. เข็มขัดสีน้ำตาล หรือสีดำ หัวเข็มขัดมีตรามหาวิทยาลัย
4. รองเท้าหุ้มส้น หรือรัดส้นแบบและสีสุภาพ และข้อ 6 เครื่องแต่งกายนิสิตชาย ในเวลาปกติ
5. กางเกงขายาวสีเทา สีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือสีดำ แบบและทรงสุภาพ
6. เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้น หรือแขนยาว แบบและทรงสุภาพ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกง
7. เข็มขัดสีน้ำตาล หรือสีดำ หัวเข็มขัดมีตรามหาวิทยาลัย
8. รองเท้าหุ้มส้น หรือรัดส้นแบบและสีสุภาพ

2. ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

2.1 เพศ หมายถึง นิสิตเพศชาย และเพศหญิง

2.2 ชั้นปีที่ศึกษา หมายถึง ระดับชั้นการศึกษาในระดับปริญญาตรีของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้แก่

ตอนที่ 1

1. ชั้นปีที่ 2
2. ชั้นปีที่ 3
3. ชั้นปีที่ 4

ตอนที่ 2

1. ชั้นปีที่ 2
2. ชั้นปีที่ 3

2.3 คณะที่ศึกษา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

3. พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต หมายถึง พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

- 3.1 เสื้อแขนสั้นสีขาวแนวสากอก ไม่มีลวดลาย ผ้าไม่บางเกินไป ติดกระดุมโลหะเงินปั้มเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย 4 ดุม
- 3.2 กระโปรงสีดำ ทรงสอบ คลุมเข่า และไม่ใช่ผ้ายีนส์ (สำหรับนิสิตหญิง) กางเกงสีดำขายาว ทรงสุภาพ ไม่ใช่ผ้ายีนส์ หรือผ้าลูกฟูก หรือผ้าอื่นๆ ที่ไม่สุภาพ (สำหรับนิสิตชาย)
- 3.3 ไม่ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง หรือกระโปรง
- 3.4 เข็มขัดหนังสีดำไม่มีลวดลาย หัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย
- 3.5 นิสิตชาย รองเท้าหนังสีดำขัดมันไม่มีลวดลาย นิสิตหญิง รองเท้าคัทชูสีดำไม่มีลวดลาย
- 3.6 ทรงผมแบบสุภาพ ไม่ย้อมสีผมตามแฟชั่น สำหรับนิสิตชาย ไม่ไว้หนวดเครา
- 3.7 นิสิตไม่แต่งหน้าเข้มจนเกินไป / ไม่ควรใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพง

4. มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น หมายถึง ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลทำให้นิสิตมีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบของมหาวิทยาลัย อันประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการดังนี้

- 4.1 ตัวเอง หมายถึง นิสิตเลือกที่จะแต่งเอง ไม่มีการบังคับ ไม่ได้แต่งตามสิ่งแวดล้อม
- 4.2 ครอบครัว หมายถึง สมาชิกในครอบครัวที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตหรือมีการแนะนำ จัดหาเครื่องแบบนิสิตมาให้
- 4.3 ตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ หมายถึง บุคคลที่นิสิตให้การยอมรับรู้สึกศรัทธา และมีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนิสิต นักศึกษา ได้แก่ เพื่อน , ดารา-นักแสดง รุ่นพี่ที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษา
- 4.4 สื่อ หมายถึง ช่องทางของการสื่อสารต่าง ๆ ที่นำข่าวสารการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไปสู่นิสิต

5. ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยทั้งทางด้านการเห็นด้วย และไม่เห็นด้วย หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบมหาวิทยาลัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 5.1 ความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย ได้แก่การเห็น และไม่เห็นความสำคัญของเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนด
- 5.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย หมายถึง ความคิดเห็นของ

นิสิตที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของนิสิตทั่วไปในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลโดยอาศัยแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพื่อใช้ในการประกอบการทำงานวิจัยโดยนำเสนอตามหัวข้อดัง ต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

- 1.1.1 ความต้องการของวัยรุ่น
- 1.1.2 ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น
- 1.1.3 ความสนใจของวัยรุ่น
- 1.1.4 พฤติกรรมของวัยรุ่น
- 1.1.5 การเลียนแบบของวัยรุ่น
- 1.1.6 ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น
- 1.1.7 ลักษณะสังคมของวัยรุ่น

1.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- 1.2.1 ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น
- 1.2.2 ทฤษฎีสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์
- 1.2.3 ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม
- 1.2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม
- 1.2.5 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
- 1.2.6 ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัว
- 2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนิสิต
- 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบการแต่งเครื่องแบบนิสิต
 - 2.3.1 กระบวนการของตัวแบบ
 - 2.3.2 ประเภทของตัวแบบ
 - 2.3.3 อิทธิพลของตัวแบบ

3. กฎระเบียบที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกายนิสิตระดับปริญญาตรี

- 3.1 ระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
- 3.2 บทความเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกาย

- 4.1 งานวิจัยในประเทศ
- 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. แนวคิดและทฤษฎี

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว ซึ่งไม่อาจจะกำหนดลงไปให้แน่นอนว่าควรจะสิ้นสุดเมื่อใด แต่ก็พอจะกำหนดได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ

โดยท่านผู้รู้บางท่านก็แบ่งเป็นระยะต่าง ๆ (สุพิตร สุธาภ. 2531 : 43 – 44)

ก่อนวัยรุ่น (Pre – adolescence)	ระหว่างอายุ	10 – 12 ปี
วัยรุ่นแรก (Early adolescence)	ระหว่างอายุ	13 – 16 ปี
วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence)	ระหว่างอายุ	17 – 21 ปี

การแบ่งนี้ก็ไม่ได้เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว ซึ่งก็แล้วแต่ผู้ที่ต้องการศึกษานำไปประยุกต์ และเป็นแนวทางในการศึกษา (สินินภา. 2544 : 2)

อย่างไรก็ตามวัยนี้เพื่อนมีความหมายมากและมักเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียมิได้ ในการทำอะไรทำอย่าง มักต้องอาศัยเพื่อน มีอะไรก็ต้องเล่าให้เพื่อนฟังหรือขอความเห็น ขอคำปรึกษาและปรับทุกข์ร้อนของตนมากกว่าจะหันไปหาบิดามารดา เพราะมักจะคิดว่าบิดามารดาไม่เข้าใจตนพอหรือพูดกันไม่รู้เรื่อง เวลาไปเที่ยวก็อยากไปเที่ยวกับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา เพราะสนุกสนานและไม่ต้องระมัดระวังตัว

1.1.1 ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และสังคมอย่างเห็นได้ชัดจนที่สุดวัยนี้จะไม่ยึดติดกับกลุ่มครอบครัวเป็นหลักเหมือนเมื่อสมัยเด็ก ๆ วัยรุ่นจะยึดเอากลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ความต้องการวัยรุ่นจะเป็นความต้องการของตนเองบวกกับความต้องการของกลุ่มเพื่อน ซึ่งจะแยกเป็น ดังนี้ (อลิศรา ชูชาติ และคณะ. 2540 : 10 – 13)

1. ความต้องการทางกาย ได้แก่ ปัจจัย 4 อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ซึ่งยังคงต้องพึ่งพาผู้ใหญ่เนื่องจากยังไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้

2. ความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น

2.1 ต้องการความรัก จากครอบครัว เพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ

2.2 ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น กีฬา การเที่ยวเตร่ เดินรำ และ
บันเทิงต่าง ๆ

2.3 ต้องการความเป็นอิสระ อยากเป็นตัวของตัวเอง ต้องการหลุดพ้นจากการ
ควบคุมบังคับของผู้ใหญ่

2.4 ต้องการได้รับการยกย่องมีชื่อเสียง อยากให้สังคมชมเชย อยากเด่น อยากดัง

2.5 ต้องการมีอนาคต อาจออกมาในรูปของความใฝ่ฝัน มีอุดมคติสูง มากกว่ามุ่ง
มันในทางปฏิบัติจริง ๆ หากเชื่อจะเชื่อได้อย่างจริงจัง

2.6 ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ แปลก ๆ ไม่ชอบจำเจ ชอบทดลอง โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งที่ต้องห้าม เช่น อยากมีเพื่อนต่างเพศ อยากแต่งกายแปลก ๆ ตามสมัยนิยม ฯลฯ

2.7 ต้องการการรวมกลุ่ม อยากมีเพื่อนเพื่อเที่ยวเตร่ ปรับทุกข์ สนุกสนานด้วยกัน

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ยังเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นได้
แก่ ครอบครัว เป็นสังคมหน่วยแรกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และพัฒนาบุคลิกภาพ วัยรุ่นจะแสดง
พฤติกรรมออกมาตามสถานการณ์ของครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูดังนี้

1. ความสัมพันธ์ที่รักใคร่ระหว่างบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวจะทำให้มีความ
สุขทั้งกาย และใจ ในทางตรงกันข้ามครอบครัวที่มีลักษณะ “บ้านแตก” (broken home) เช่น บิดา
มารดาแยกกันอยู่ หรือบิดามีภรรยาหลายคน หรือบิดาตีแม่เหล้า มารดาเล่นการพนัน ทำให้เด็กขาด
ความอบอุ่นจำต้องแสวงหาความอบอุ่นจากบุคคลอื่น

2. จำนวนสมาชิกในครอบครัว บิดามารดาที่มีบุตรมากเกินไปจะดูแลเอาใจใส่ไม่ทั่วถึง
เด็กจะได้รับความรักไม่เท่ากันเกิดความน้อยใจ กลายเป็นปมด้อย บิดามารดาที่มีบุตรคนเดียว เด็ก
อาจจะรู้สึกเหงาต้องออกไปหาเพื่อนนอกบ้าน

3. วิธีการอบรมเลี้ยงดูในบ้าน การอบรมเลี้ยงดูที่มีผลร้ายต่อเด็ก คือ การเคร่งครัด
มากเกินไป มีระเบียบข้อบังคับจุกจิก และการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่สนใจ

4. สภาพที่อยู่อาศัยและทำเลที่ตั้ง บ้านที่อยู่ในเขตสลัม หรืออยู่อย่างหนาแน่น เด็กจะ
รู้สึกเหงา ขาดความอบอุ่นทางใจ เด็กจะมีปัญหาและประพฤติดังต่อไปนี้

5. เศรษฐกิจครอบครัว ทั้งระดับสูงและต่ำทำให้บิดามารดาต้องประกอบอาชีพนอก
บ้าน ทำให้ไม่มีโอกาสพูดคุย เด็กจะรู้สึกเหงา ขาดความอบอุ่นทางใจ เด็กจะมีปัญหาและประพฤติดังต่อไปนี้

กลุ่มเพื่อน เพื่อนมีความหมายต่อบุคคลในวัยนี้มาก มีอะไรมักจะเล่าให้เพื่อนฟัง ขอ
คำปรึกษาและปรับทุกข์ร้อนกับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา หากเด็กไปรวมกับเพื่อนไม่ดีก็อาจจะนำ
ไปสู่การประพฤติดังต่อไปนี้

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนร่วมวัยมีสูงมาก เด็กจะมีรู้สึกเป็นสุขและสบายใจในการเล่นเที่ยว
เรียน กินนอน ทำงานกับเพื่อนร่วมวัยมากกว่ากับบุคคลวัยอื่น มีความจงรักภักดีต่อกลุ่มยอมรับเอา

ค่านิยม ความเชื่อ ความสนใจและความคิดเห็นของกลุ่มด้วยความเต็มใจ สนับสนุนเพื่อนในกลุ่มอย่างแน่นแฟ้น การรวมกลุ่มทำให้กล้าแสดงความคิดเห็นผู้ใหญ่ ผู้มีอำนาจและกล้าต่อต้านอิทธิพลมากขึ้น การรวมกลุ่มของวัยรุ่นเป็นไปโดยธรรมชาติ เกิดขึ้นตามความนิยมของเด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หรือตามความสนใจ สติปัญญา ฯลฯ ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าระยะนี้กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อชีวิตจิตใจของวัยรุ่นมาก และครอบครัวมีอิทธิพลน้อยลง ด้วยเหตุนี้ลักษณะชั่วดีของกลุ่มจึงเป็นเครื่องบ่งชี้ของวัยรุ่นพอสมควร

สื่อมวลชนต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น รายการวิทยุ หนังสือการ์ตูน ได้โฆษณาหรือเขียนข่าวด้วยคำพูด มีการเผยแพร่ในลักษณะยั่วเย้าเกี่ยวกับเพศและการมอมเมาอย่างล่อแหลม ทำให้วัยรุ่นเกิดความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น อยากลองเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ความต้องการของมนุษย์ โดยเฉพาะวัยรุ่นมักจะขึ้นอยู่กับค่านิยม (Value) ที่แต่ละคนยึดถือและส่วนใหญ่ ก็มักจะยึดถือค่านิยมในกลุ่มที่ตนเข้าร่วมด้วย ค่านิยมอาจจะเปลี่ยนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป (สุพัตรา สุภาพ. 2531 : 6)

อันที่จริงความต้องการของวัยรุ่นคล้าย ๆ กับความต้องการของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไปในสังคมคือ ต้องการความมั่นคง ต้องการการยอมรับ ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ฯลฯ แต่ในที่นี้จะสรุปความต้องการบอกเป็นข้อ ๆ เพื่อง่ายต่อการเข้าใจ คือ (สุพัตรา สุภาพ. 2531 : 46 – 48)

1. ต้องการความรัก ความรักในที่นี้มีหลายแบบ คือ รักพ่อแม่ญาติพี่น้อง รักเพื่อน รักพวกพ้อง ในขณะเดียวกันอยากให้เพื่อนรัก รักตัวเอง อยากดี อยากมีความสำเร็จ รักเพื่อนต่างเพศ เช่น หญิงรักชาย ชายรักหญิง ซึ่งเป็นความรักแบบหนุ่มสาว ฯลฯ

2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรม กีฬาหรือการบันเทิง

3. ต้องการความเป็นอิสระ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยนี้ เพราะเป็นวัยอยู่ระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่ จึงอยากจะแสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นจึงไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มาก้าวกายในชีวิตของตน ไม่ชอบให้ใครมาสอน มาคอยช่วยเหลือ บางคนจึงทำอะไรโดยผู้ใหญ่มองไม่เห็น

4. ต้องการได้รับการยกย่อง ต้องการมีชื่อเสียง วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรือชมเชย หรืออยากเด่น อยากดัง เช่น อยากเป็นนักกีฬาที่เก่ง เป็นขวัญใจ ฯลฯ หรืออาจจะออกมาในแง่เทิดทูนนักกีฬา หรือดาวประจำคณะ หรือมหาวิทยาลัย หรือไม่ก็ตั้งชมรมต่าง ๆ เพื่อแสดงให้สังคมได้รู้ว่าเขาได้พยายามทำดีที่สุดแล้ว

5. มีอุดมคติสูง วัยรุ่นยังอยู่ในวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริง จึงจะเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง คือ เป็นพวกอุดมคตินิยม (Idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางปฏิบัติได้จริง ๆ (pragmatist) ซึ่งบางครั้งก็ตกเป็นเครื่องมือของผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิพลมีบารมีแสวงหาประโยชน์ได้ เพราะวัยรุ่นก็จะเป็นพวกที่มีอุดมคติแรงกล้า มีความกล้าเสี่ยง

และมีพลังผลักดันสูง เชื่อคนง่าย โดยไม่คิดว่ามนุษย์ในโลกอาจมีวิธีการที่ลึกซึ้ง มีลักษณะไปในทางไม่สุจริตและอาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวได้

จุดอ่อนสำคัญของวัยรุ่นอีกประการหนึ่ง คือ ถ้ามีความเชื่อแล้วมักจะเชื่ออย่างจริงจัง แต่ในขณะเดียวกันก็มีความระแวงไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ นอกจากจะมีหลักฐานมาอ้างอิงให้เชื่อก็มีบ้างเหมือนกันที่พวกแสวงหาประโยชน์ทำให้เชื่อจนได้ และถ้าเชื่อแล้วเกิดไม่เป็นจริงจะเปลี่ยนความเชื่อได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นวัยรุ่นที่ชอบเชิดชูวีรบุรุษ (Hero – worship) คือ เชิดชูทั้งคนกล้าจริงและคนกล้าไม่จริง

1. มีความสนใจเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจทางเพศอย่างถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบัง และพูดคุยนเฉพาะในกลุ่มเพศเดียวกัน หาความรู้จากการได้ยินได้ฟังคนอื่นพูด ซึ่งอาจจะถูกบ้างผิดบ้าง หรือไม่อ่านจากหนังสือ เรื่องเพศที่มีขายตามท้องตลาด ซึ่งอาจจะเป็นหนังสือประเภทลามก เราควรรู้สึกทางเพศก็ได้ โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับความรักและเรื่องเพศ หนุ่มสาวมักจะชอบดู

นอกจากอยากจะรู้เรื่องเพศแล้ว ยังเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ ถ้าหากถูกขัดขวางหักท้วงอาจจะทำให้จิตใจหดหู่ ซึมเศร้า และอาจขัดขวางไม่ยอมทำตามผู้ใหญ่ เพราะเป็นวัยรักแรกหลงใหลใฝ่ฝันหรือเป็นความรักรุนแรงวิจิตรพิสดาร โดยมากมักจะรักโดยไม่มีอุดมการณ์ คือ ออกมาในรูปแบบของการเพ้อฝัน และอาจจะเปลี่ยนแปลงและสิ้นสุดในตัวของตัวเอง ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวว่าเป็นความรักในแง่ของความรู้สึก ไม่เหมือนกับความรักของผู้ใหญ่ที่มีแนวโน้มยึดหลักความเป็นจริงเข้ามาประกอบด้วย

2. ต้องการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ เพราะฉะนั้นจึงพยายามทำตามเพื่อน แม้บางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม เช่น เพื่อนชวนเดินชววน แม้ไม่อยากเดินก็เดินด้วย เพราะกลัวเพื่อนจะไม่รักหรือว่าไม่มีสปีริต หรือไม่ก็กลัวขัดใจเพื่อน เป็นต้น

3. ต้องการยอมรับจากผู้ใหญ่ คือ อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับบ้างว่ามีความสามารถหรือมีประโยชน์ต่อสังคม เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่ไม่ควรเพิกเฉย ควรให้วัยรุ่นช่วยรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง จะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักความรับผิดชอบ เป็นตัวของตัวเองหรือช่วยตัวเองได้มากขึ้น

4. ต้องการแบบอย่างที่ดี วัยรุ่นในปัจจุบันแม้จะชอบความเป็นอิสระ ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี ผู้ใหญ่จะต้องเป็นปราชญ์บุคคลที่ดี วัยรุ่นถึงจะมีแนวโน้มที่ดีได้ ผู้ใหญ่จะต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อทำผิด และให้รางวัลเมื่อทำดี

5. ต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง คือ อยากได้หลักประกันว่าถ้าหากทำในสิ่งที่ดีแล้วจะไม่ถูกลงโทษหรือไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ เพราะในสายตาของผู้ใหญ่สิ่งที่วัยรุ่นคิดว่าดีแล้วอาจจะไม่ดีในทรรศนะของผู้ใหญ่ก็ได้ แต่โดยทั่วไปแม้วัยรุ่นจะทำพลาดลงไปบ้างสังคมมักจะให้อภัยเพราะสังคมถือว่ายังเป็นผู้ที่อยู่ในวัยเรียน

นอกจากนี้ ส่วนใหญ่ยังเป็นวัยที่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ผู้ปกครองทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และจิตใจ

6. ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรง และหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่งให้จนได้ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนมักจะกีดกันห้ามไม่ให้หนุ่มสาวรับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทั้ง ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแต่อย่างใด เช่น อยากแต่งกายแปลก ๆ ตามสมัยนิยม อยากมีเพื่อนต่างเพศ ฯลฯ ผลที่ติดตามมา คือ เกิดการช่อนเร้น หลอกลวงและในที่สุดอาจจะเกิด เสื่อมเสียเพราะเป็นวัยที่ความรักกับความเกลียดชังใกล้เคียงกันมาก

7. ความรู้สึกรุนแรง เช่น ถ้าเกิดความสมหวังก็ชื่นชมซาบซึ้ง ตื่นเต้น ถ้าผิดหวังก็จะ แค้นใจ น้อยใจในวาสนาของตน ความรู้สึกนี้จะรุนแรงผิดธรรมดา บางครั้งก็อาจจะออกไปในรูปที่ว่าเป็นเพราะตัวเองผิด บางคนจึงอาจฆ่าตัวตายได้ถ้าเกิดผิดหวังในบางเรื่อง เช่น ความรัก การสอบ ไล่ตก หรือถูกพ่อแม่ดูต่ำว่ากล่าว เป็นต้น

8. ต้องการมีอนาคต ต้องการความสำเร็จ เป็นวัยที่อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง ผันถึงจุดหมายในอนาคต เช่น อยากเป็นหมอ วิศวกร นักปกครอง อาจารย์ สถาปนิก นักเศรษฐกร ตลอดจนเป็นนักเคมี เป็นต้น

1.1.2 ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น

คุณลักษณะทั่วไปของวัยรุ่น ชอบรวมกลุ่ม ชอบโต้แย้ง มีแฟชั่นแต่งกายแปลก ๆ มีการใช้ ภาษาในกลุ่ม สนใจงานบางอย่างและเผชิญโชค ละถิ่นฐานที่อยู่ (สมบัติ มหารศ. 2520 : 2)

โคลแมน (Coleman. 1993 : 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ พบว่า

1. ด้านการใช้เวลาว่าง พบว่า วัยรุ่นชายสนใจมากกว่าหญิงได้แก่ เรื่องกีฬา ว่ายน้ำ การนัดหมายเพื่อนต่างเพศ ทำงานอดิเรก ส่วนที่ฝ่ายหญิงนิยมทำมากในเวลาว่างมากกว่าชาย ได้แก่ ดูภาพยนตร์ การเต้นรำ กีฬาในร่ม ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือ และคุยโทรศัพท์กับเพื่อน ด้านการแต่งกายแล้ววัยรุ่นหญิงมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า พิถีพิถันในการแต่งกาย พยายามดูแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัย

2. ด้านอบายมุข มีความสนใจ และทดลองในสิ่งที่มีการหวงห้ามไม่ว่าจะเป็นการดื่มสุรา หรือเครื่องดองของเมา บางประเทศก็มีเรื่องยาเสพติด และชายมีการเป็นกามโรคเป็นปริมาณมาก

3. ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ จะเห็นว่าเด็กวัยรุ่น อยู่เป็นกลุ่มตามร้านอาหารที่ดูเพลง นิยมฟังเพลงที่มีจังหวะเร้าร้อนและทำท่าทางประกอบและสนใจดารารายการโทรทัศน์ นักร้อง จึงมีคำเรียกใหม่ ๆ ในวงการต่าง ๆ เช่น นักกีฬาที่มีชื่อเสียง ดารารายการโทรทัศน์ ถ้าอายุอยู่ในวัยรุ่นก็ได้รับการขนานนามว่า “ขวัญใจวัยรุ่น”

4. ด้านความพึงพอใจ วัยรุ่นไม่ค่อยคำนึงถึงฐานะและความเป็นอยู่ของบิดามารดามักจะต้องการได้อะไรตามใจตนเองต้องการ ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายว่าสังคมไทยได้อบรมลูกหลานมาในทางที่ผิด ๆ แบบนี้เป็นเวลานานบางคน นอกจากจะไม่สำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนแล้วยังผลาญทรัพย์

สินเงินทองของบิดามารดาและกลายเป็นผู้ไร้อาชีพก็มากไม่น้อย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ ผู้ปกครองเหล่านั้นได้ตามใจบุตรหลานจนเคยตัว และไม่สามารถจะแก้ไขพฤติกรรมได้เมื่อโตขึ้นได้

1.1.3 ความสนใจของวัยรุ่น

ความสนใจของวัยรุ่นขึ้นอยู่กับเพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อมของเด็กที่เด็กอายุอยู่โอกาสที่เด็กจะได้พัฒนาความสนใจและสิ่งที่เพื่อนรุ่นเดียวกันสนใจ สภาวะทางครอบครัวทางสังคมของเด็ก ความสามารถ ความสนใจของครอบครัว ความสนใจของวัยรุ่นต้องการ ค่านิยมและความสนใจ ในวัยรุ่นตอนต้นมักจะเป็นการแต่งกายและรูปร่างหน้าตา ในวัยรุ่นตอนปลายจะมีความสนใจในอาชีพเป็นหลัก

ฮอรัลล็อก. (นิลุล จริญญาพิช. 2550 : 45 ; อ้างอิงจาก Horlock. n.d.) แบ่งความสนใจของวัยรุ่นดังนี้คือ

1. ความสนใจทางสังคม (Social Interests)

เด็กวัยนี้จะมีความสนใจในกิจกรรมทางสังคม ทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่และในหมู่เพื่อนสนิท ในระยะวัยรุ่นตอนต้น เพศหญิงจะมีความสนใจในงานเลี้ยงและการพบปะสนทนากันมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้เพราะการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศหญิงเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1 – 2 ปี นอกจากนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงยังให้ความสนใจในชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถูกกดขี่จากสังคมหรือไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งความสนใจเหล่านี้จะแสดงออกโดยการเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ตลอดจนชุมนุมชนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้

2. ความสนใจส่วนบุคคล (Personal Interests)

ความสนใจของวัยรุ่นในด้านส่วนบุคคล สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้ดังนี้

2.1 ความสนใจการแต่งกาย วัยรุ่นมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า พิถีพิถันในการแต่งกาย ทรงผม พยายามดูแลแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัย โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะเห็นความสำคัญของการแต่งกายเป็นพิเศษ การแต่งกายที่เหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมาก วัยรุ่นจะเลือกซื้อเสื้อผ้าที่คิดว่าดึงดูดใจของเพศตรงข้ามมากกว่าเพศเดียวกัน และขณะเดียวกันก็จะพยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน ๆ เพื่อให้กลุ่มยอมรับ

2.2 ความสนใจเรื่องสุขภาพ วัยรุ่นจะสนใจเอาใจใส่ในเรื่องรูปร่าง สัดส่วน เขาจะระมัดระวังในเรื่องการกิน การนอน ความสะอาด และการป้องกันโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ

2.3 ความสนใจเรื่องเพศ วัยรุ่นจะสนใจเพศตรงข้าม จึงพยายามปรับปรุงตัวให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ พยายามแสวงหาความรู้และบทบาทเกี่ยวกับเพศจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น พ่อแม่ เพื่อน หรือสื่อมวลชน

2.4 ความสนใจที่จะแสวงหาความเป็นอิสระ วัยรุ่นต้องการความมีอิสระในการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ในวัยนี้เด็กพยายามที่จะเป็นตัวของตัวเอง เริ่มต่อต้านการใช้อำนาจของผู้ใหญ่ วัยรุ่นชายจะขัดคำสั่งหรือต่อต้านพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นมี

ความต้องการที่จะใช้จ่ายอย่างอิสระ และต้องการหาเงินพิเศษใช้เอง โดยการหางานพิเศษนอกเวลาเรียนทำ วัยรุ่นชายจะเห็นความสำคัญของการหาเงินมากกว่าวัยรุ่นหญิง เพราะเขาคิดว่าเงินเป็นสิ่งที่ทำให้เขามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนและทำให้เขาสามารถมีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกับกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิก

2.5 ความสนใจในอาชีพ ในช่วงนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงจะเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของเขาในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย อาชีพของครอบครัวก็มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของวัยรุ่นด้วย อย่างไรก็ตาม การเลือกอาชีพของวัยรุ่นก็คำนึงถึงความสามารถ ความถนัดและความสนใจของตนเองด้วย

2.6 ความสนใจในการเรียน วัยรุ่นโดยทั่วไปคิดว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ที่เขาจะปรับปรุงคุณภาพชีวิต โดยการเข้าร่วมกิจกรรมและมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ จะทำให้เขาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้เองทำให้วัยรุ่นยินดีที่จะใช้เวลาเพื่อการทำงานอ่านหนังสือและเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในโรงเรียน

2.7 ความสนใจในศาสนา สำหรับในเรื่องศาสนา วัยรุ่นมักจะให้ความสนใจน้อยและไม่มีความต้องการที่จะศึกษาหาความรู้หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา การที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่สนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับศาสนาก็เพราะวัยรุ่นเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สนุก ไม่น่าสนใจและคิดว่าศาสนาเหมาะสำหรับผู้ใหญ่เท่านั้นที่จะศึกษา

1.1.4 พฤติกรรมของวัยรุ่น

โรเจอร์ส. (ปราณี งามสุต. 2528 : 15 ; อ้างอิงจาก Rogers. 1997 : 45) ได้ให้ความหมายของจิตวิทยาวัยรุ่นว่าเป็นการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของบุคคล ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากเป็นพิเศษ โดยพฤติกรรมของวัยรุ่นสรุปได้ดังนี้

1) การปรับตัวทางสังคมของวัยรุ่น

เนื่องจากช่วงวัยรุ่นอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมีปัญหาดัง ๆ เกิดขึ้น ที่สำคัญได้แก่ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นในสังคมและเรียนรู้วิธีสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นให้เหมาะสมกับบทบาทที่เป็นอยู่ในขณะนั้น เพราะพฤติกรรมที่เคยปฏิบัติในวัยเด็กย่อมไม่เหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติในวัยรุ่น การที่วัยรุ่นจะปรับตัวให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับหลักปฏิบัติ 3 ประการคือ การเข้าใจทัศนคติของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ การเข้าใจบทบาทของตนในสังคมนั้น และการรู้จักแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับบทบาทและเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การปฏิบัติดังกล่าวทั้ง 3 ประการ ย่อมทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ในทางตรงข้ามวัยรุ่นที่ยึดถือความคิดเห็นของตนเป็นหลักปฏิบัติแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงบุคคลอื่น ๆ ในสังคมย่อมมองบุคคลผู้นั้นว่าเป็นผู้ที่ขาดการสมาคมกับผู้อื่น การปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหา นักจิตวิทยาต่างยอมรับว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหามากที่สุด เพราะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม

1.1.5 การเลียนแบบของวัยรุ่น

เยาวชนของประเทศไทยที่อายุ 15 – 19 ปี ซึ่งมีประมาณ 5.4 ล้านคนจากประชากรทั้งหมด 62.1 ล้านคน (มหาวิทยาลัยมหิดล. 2543) เป็นช่วงที่อยู่ในระยะวัยรุ่นซึ่งเขาจะพยายามค้นหาตัวเองเพื่อเห็นภาพตัวเองและกำหนดแนวชีวิตของตนเอง การค้นหาตัวเองหรือเรียกว่าการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน (Identity) ซึ่งจะเกิดขึ้นเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับพัฒนาการขั้นต้น ๆ ในวัยเด็กว่าได้ผ่านพ้นวิกฤตขัดแย้ง (Crisis) ต่าง ๆ มาด้วยดีหรือไม่ ถ้าผ่านพ้นวิกฤตขัดแย้งในระยะต้นมาด้วยดี จะมีส่วนช่วยให้เด็กค้นพบตนเองและเห็นภาพตัวเองได้เร็วและสามารถกำหนดชีวิตตนได้ในทางตรงข้ามถ้าเด็กมีพื้นฐานการพัฒนาในระยะวัยต้น ๆ ไม่ดี ก็จะทำให้เกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง (Role Confusion) มาร์เซีย (Marcia) ได้ให้รายละเอียดในการพัฒนาด้านเอกลักษณ์ของวัยรุ่นออกเป็น 4 กลุ่ม (ประสาธน์ อิศรปริตตา. 2541 : 85) ดังนี้

1. ภาวะเอกลักษณ์สับสน (Identity Diffusion) เป็นภาวะที่เด็กยังไม่สามารถสรุปได้ว่าเขาจะเป็นอย่างไร เขาต้องการทำอะไร เขายังไม่มีทิศทางที่แน่นอน ยังไม่สนใจที่จะแสวงหาความเป็นไปของตนเองในอนาคต เขามีลักษณะที่ว่าชีวิตข้างหน้าจะเป็นอย่างไรก็เป็นไป ปลดปล่อยให้ไปตามน้ำ ไม่คิดถึงอนาคต

2. ภาวะอยู่ระหว่างเลือกเอกลักษณ์ (Moratorium) เป็นภาวะที่บุคคลกำลังพิจารณาเลือกเอกลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งมาเป็นแบบอย่าง แต่ยังไม่ได้ตัดสินใจเป็นช่วงที่ยังลังเล (Delay) ที่จะผูกมัดตัวเองกับการดำเนินชีวิตในแนวใดแนวหนึ่ง

3. ภาวะเลือกเอกลักษณ์ตามแบบบุคคลที่มีความสำคัญ (Foreclosure) เป็นสภาพการที่วัยรุ่นยังไม่ได้ศึกษาหรือพิจารณาตัวเองแบบทั้งหลายแต่ได้ตัดสินใจผูกมัดตัวเองกับเป้าหมาย ค่านิยม และวิถีชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยยึดตามแบบอย่างบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นหลัก เช่น ดารา นักกีฬา นักการเมือง ที่เขาเห็นว่าประสบความสำเร็จ

4. ภาวะเอกลักษณ์สัมฤทธิ์ (Identity Achievement) เป็นภาวะที่วัยรุ่นได้ค้นพบตัวเองและได้ตัดสินใจเลือกวิถีชีวิตตนเองหลังจากได้พิจารณาทางเลือกของตัวเองแบบทั้งหลายดีแล้ว

อิทธิพลที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดการเลียนแบบ

1. ความเลื่อมใสศรัทธาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เด็กไปเห็นสิ่งที่ตนนิยมชมชอบก็จะทำให้เกิดความต้องการอยากได้สิ่งนั้นมาเป็นของตน เมื่อไม่ได้สิ่งที่ตนต้องการ เขาก็จะใช้ความฝันว่าได้สิ่งนั้นมาแล้ว เขาทำอย่างไรต่อสิ่งนั้นบ้าง เป็นต้น

2. เกิดจากบุคคลที่ตนเองนิยมชมชอบ เช่น ความนิยมของวัยรุ่นต่อดารา นักร้อง ดาราภาพยนตร์ นักกีฬา เด็กวัยรุ่นถึงจะมีบุคลิกในการนิยมของตนเอง ความนิยมต่อบุคคลนั้นจะเป็นแนวทางให้เด็กเกิดความเพ้อฝันทะเยอทะยาน ที่จะมีชีวิตหรืออาชีพเหมือนบุคคลที่เขาได้ให้ความนิยม และจะเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของเด็กต่อไป

3. อิทธิพลจากภาพยนตร์ ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่มียิทธิพลมากในปัจจุบันที่จะชักนำจิตใจเด็กให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาต่อสถานที่บุคคล อาชีพ ฯลฯ ทำให้เด็กมีความคิดเพ้อฝัน ทะเยอทะยาน

4. เสียงดนตรี วัยรุ่นถึงแม้จะมีอารมณ์หุนหุน แต่ก็เป็นผู้ที่มียิทธิพลอ่อนไหวง่าย มักจะคล้อยตามการชักชวน เสียงดนตรีจะทำให้วัยรุ่นตกอยู่ในห้วงแห่งความฝันและเห็นเป็นความฝันที่มองเห็นแต่ความสำเร็จ

จึงเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเรียนรู้มากที่สุด จะมีเรียนรู้ค่านิยม วัฒนธรรม รวมทั้งเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากในสังคม ดังนั้นบุคคล องค์การสังคม และสถาบันสังคมหลายอย่างจึงมียิทธิพลต่อการเรียนรู้ของวัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้ (ปิยนุช ขวายนุตร. 2544 : 13)

1. ครอบครัว ถือเป็นสถาบันสังคมอันแรก และอันที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการสร้างค่านิยมให้แก่วัยรุ่น ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นหน่วยแรกที่อบรมสั่งสอนพฤติกรรมสังคมให้แก่คนตั้งแต่เกิด ถึงแม้เด็กจะเติบโตขึ้นก็ยังอาศัยอยู่กับครอบครัว และได้รับการอบรมจากครอบครัวเป็นประจำ แม้แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และแยกตนไปสร้างครอบครัวใหม่แล้ว ก็ยังมีความผูกพันกับบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวเดิมอยู่ สิ่งใดที่ครอบครัวอบรมสั่งสอนไว้หรือสิ่งใดที่ครอบครัวเรียกร้องย่อมมีผลต่อการปฏิบัติของคนอยู่ไม่มากนัก

2. วัฒนธรรมของสังคม สิ่งต่าง ๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติอยู่โดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นระเบียบแบบแผนอย่างใด ไม่ว่าจะเป็นมาตรฐานแตกต่างกันอย่างไร ย่อมมีอิทธิพลต่อค่านิยม และพฤติกรรมการแสดงออกของคนในสังคมอยู่ไม่น้อย รวมทั้งการมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของคนในสังคมด้วย เช่น ในสมัยใดสังคมใดที่วัฒนธรรมการแต่งกายแบบญี่ปุ่นเข้ามามีอิทธิพลย่อมมีผลให้คนในสังคมมีพฤติกรรมการแต่งกายที่แสดงออกมาในแนวญี่ปุ่นเช่นกัน

3. สังคมวัยรุ่นและกลุ่มเพื่อน การคบหาสมาคมกับเพื่อนในวัยรุ่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อนสนิท หรือการทำกิจกรรมอื่น ๆ ในสังคมวัยรุ่น ผลที่เด็กได้รับอันหนึ่งก็คือการเรียนรู้และการยอมรับค่านิยม และพฤติกรรมต่างๆ จากกิจกรรมนั้นๆ ส่วนเพื่อนหรือสังคมวัยรุ่นจะมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของเด็กอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคลกลุ่มเพื่อนสนิทและองค์กรเยาวชนบางอย่างมักมีอิทธิพลมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดบางอย่างให้แก่เด็กวัยรุ่นได้

4. สื่อมวลชน เด็กวัยรุ่นในสมัยปัจจุบันได้รับความรู้ และความคิดจากสื่อมวลชนเป็นอันมาก ในบางกรณีเด็กก็ยอมรับเอาความรู้และความคิดเหล่านั้นไปยึดถือเป็นค่านิยมบางประการของตน การโฆษณาสินค้าโดยอาศัยสื่อมวลชน ก็มีผลทำให้เกิดค่านิยมบางอย่างแก่เด็กวัยรุ่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุด ได้แก่ ค่านิยมหรือสมัยนิยมในการแต่งกาย การไว้ผม และการเสริมความงาม สมัยใดที่เห็นว่าการแต่งกายแบบเสื้อสั้นเดี่ยว กางเกงขาบานเป็นที่นิยม สื่อมวลชนมักนำความคิดเช่นนี้ออกไปเผยแพร่ นักธุรกิจและนักแสดงก็ช่วยกระพือค่านิยมแบบนี้ออกสู่สังคม คนในสังคมโดยเฉพาะวัยรุ่น และวัยรุ่นหนุ่มสาวจึงเปลี่ยนรสนิยมไปด้วย เพราะอาจเห็นว่าเป็นสิ่งที่สวยงามใคร ๆ ก็ใส่กัน ถือเป็นเรื่องธรรมดา ถึงแม้ว่าบางครั้งการแต่งกายดังกล่าวอาจไม่เหมาะสมกับ

บุคลิกภาพของแต่ละคน หรือไม่เหมาะสมกับสังคมของเราก็คงตาม ซึ่งบางทีสื่อมวลชนอาจไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มขึ้นเอง แต่สื่อมวลชนก็เป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะเผยแพร่ค่านิยมให้แพร่หลายได้มาก

1.1.6 ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น

วัยรุ่นมักชอบการรวมกลุ่มกันเป็นฝูงชนหรือเป็นกลุ่มเพื่อน และมักทำอะไรเหมือน ๆ กัน การแต่งกายถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมวัยรุ่นและหนุ่มสาว ซึ่งคนในสมัยนี้มีความจำเป็นต้องปฏิบัติตาม เด็กวัยรุ่นจึงยอมรับแบบของเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยมอย่างเสียไม่ได้ เพราะวัยรุ่นย่อมอยากทำตามเพื่อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าความนิยมของคนในสมัยนั้นจะมีความหลากหลายมากเพียงใด เขาก็มักต้องการจะเอาอย่างให้ได้มากที่สุดเท่าที่นั้น แบบของเครื่องแต่งกายเป็นจำนวนมาก มักจะเกิดจากการออกแบบจากต่างประเทศ ซึ่งการแต่งกายนั้นอาจเหมาะสมกับสังคมหนึ่ง แต่เมื่อสื่อมวลชนนำมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง คนในสังคมอาจยอมรับไปใช้โดยมิได้คำนึงว่าจะขัดแย้ง หรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมของตนหรือไม่ ซึ่งตามปกติแล้ว ผู้ใหญ่ย่อมมีความคิดที่จะรักษาแบบแผนดั้งเดิม จึงไม่เห็นด้วยกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ถ้าความเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ผิดไปจากวัฒนธรรมมากนัก ผู้ใหญ่ก็จะไม่ปฏิเสธ แต่เมื่อใดที่การแต่งกายนั้นขัดแย้งกับความคิดของตนมาก เมื่อนั้นผู้ใหญ่ก็จะต่อต้านและปราบปราม ถึงจะต่อต้านอย่างไร เด็กวัยรุ่นก็มักจะไม่นิยมทำตาม เพราะเห็นว่าความคิดของตนถูกต้อง ซึ่งความขัดแย้งต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ตามการเปลี่ยนแปลงของสมัยนิยม

วิจิตร อาวะกุล (2539 : 74) ได้กล่าวถึง ปัญหาการแต่งกายกับวัยรุ่น ไว้ดังต่อไปนี้

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจเรื่องการแต่งกายเป็นพิเศษ เพื่อให้ตนเป็นที่ยอมรับ ดังนั้นจึงพยายามที่จะทำให้ตนทันสมัย จึงทำให้เกิดปัญหาแก่ตนหลายประการ ได้แก่

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอยู่บ่อย ๆ ย่อมทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สำหรับรายที่ผู้ปกครองฐานะไม่ดี เด็กจะแต่งตัวตามใจตนเองไม่ได้ แม้แต่รายที่ผู้ปกครองฐานะดีก็ยังมีข้อจำกัด เพราะเห็นว่าการแต่งตัวมากเกินไปก่อให้เกิดนิสัยสุรุ่ยสุร่าย เด็กวัยรุ่นทั้งชายหญิงมักเจียดเงินจำนวนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการแต่งกาย บางคนเลือกซื้อเสื้อผ้าราคาแพง ทำให้ต้องงดเว้นการกระทำอย่างอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพของตน

2. ปัญหาทางสังคม เด็กที่ไม่แต่งกายตามสมัยนิยม ย่อมเข้ากับเพื่อนฝูงได้ยาก แต่ในกรณีที่แต่งกายตามสมัยนิยม ก็จะทำให้ถูกผู้ใหญ่ตำหนิได้ด้วย

3. ปัญหาทางครอบครัว เด็กวัยรุ่นย่อมมีปัญหากับผู้ปกครองหลายเรื่อง การแต่งกายก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง เด็กมักคิดว่าเขาโตแล้ว ควรมีเสรีภาพในการตัดสินใจตามสมควร แต่ในขณะที่การแต่งกายมีผลต่อเนื่องกับค่าใช้จ่าย ผู้ปกครองจึงยกเหตุผลทางการเงินมาเป็นข้อห้าม เพราะภาวะเศรษฐกิจย่อมบีบบรัดทุกคนไม่ให้ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

4. อิทธิพลของการโฆษณาปัญหาของการแต่งกาย และการเสริมความงามมักเกิดจากอิทธิพลของการโฆษณา พ่อค้าย่อมส่งเสริมสินค้าของตนด้วยวิธีการโฆษณามากมาย บางกรณี

โฆษณาเกินความจริง และมีวิธีจูงใจอย่างแนบเนียน ทำให้คนทั่วไปมองสินค้าธรรมดาเป็นของมีค่าเกินความจริง คนที่ถูกชักจูงด้วยการโฆษณามักยอมสละเงินเพื่อซื้อสิ่งที่มีจำเป็นได้คราวละมาก ๆ การโฆษณาที่มีประสิทธิภาพสูง ย่อมชักจูงให้คนหันไปใช้เครื่องแต่งกายชนิดใดชนิดหนึ่ง เด็กวัยรุ่นย่อมเอาอย่างกันเป็นนิสัยอยู่แล้ว ถ้าเห็นคนวัยเดียวกันแต่งตัวหรือใช้เครื่องสำอางอย่างไร ก็มักทำตามกันไปโดยไม่ไดไตร่ตรองเท่าที่ควร สินค้าที่มีการโฆษณามาก ๆ จึงมีราคาสูงผิดปกติ เมื่อเด็กซื้อสินค้าประเภทนี้มาใช้ ปัญหาเศรษฐกิจก็มักตามมาด้วย

วัฒนธรรมของวัยรุ่นที่สร้างสรรค์ขึ้นที่เรียกว่า สไตล์ (Style) หรือรูปแบบเฉพาะในเชิงสัญลักษณ์ของแต่ละวัฒนธรรม ที่เป็นวัฒนธรรมย่อย มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาถึงวิธีการประกอบสร้างวัฒนธรรมในเรื่องต่างๆ ของวัยรุ่น โดยศิริลักษณ์ ลวณะสกล เห็นว่าวิธีการสร้างสรรค์สไตล์ของวัยรุ่น มีองค์ประกอบ 3 ประการคือ 1) ภาพลักษณ์และการแต่งกาย 2) กิริยาท่าทางและการวางตัว และ 3) การใช้ภาษาเฉพาะหรือศัพท์แสลงแต่อย่างไรก็ตามในขณะเดียวกัน กระบวนการประกอบสร้างสไตล์ก็เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นจากการให้ความหมายและสร้างสรรค์โดยตัวของวัยรุ่นด้วยวิธีการที่เรียกว่า การปะติดปะต่อ อันเป็นแนวคิดที่ช่วยในการทำความเข้าใจถึงกระบวนการสร้างสรรค์ สไตล์หรือเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของวัยรุ่น ซึ่งอธิบายได้ว่า ในกระบวนการสร้างสรรค์ความหมายหรือองค์ประกอบทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มของตนเอง วัยรุ่นจะมีการเลือกเอาเอกลักษณ์หรือองค์ประกอบจากวัฒนธรรมที่อยู่รอบตัวมาตัดแปลงหรือสร้างความสัมพันธ์แบบใหม่เพื่อนำไปผสมผสานเข้าด้วยกันจนเกิด สไตล์ ที่เป็นเอกลักษณ์ในวัฒนธรรมของตนเอง โดยมีกระบวนการบริโภคนิยมเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงสัญลักษณ์หรือองค์ประกอบทางวัฒนธรรม ดังนั้นในการสร้างวัฒนธรรมของวัยรุ่นซึ่งถือเป็นวัฒนธรรมย่อย ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตามจะมีกระบวนการที่เกิดจากการบริโภคนิยม ผ่านสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ เพลง การท่องเที่ยว เป็นต้น และเข้าสู่กระบวนการตัดแปลง การปะติดปะต่อ เกิดเป็นวัฒนธรรมใหม่ ซึ่งในบางครั้งอาจเป็นวัฒนธรรมที่ค้านกับวัฒนธรรมกระแสหลักของสังคม

1.1.7 ลักษณะสังคมของวัยรุ่น

แนวคิดสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น เริ่มต้นนับตั้งแต่เด็กที่เริ่มเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา คือ จากสิ่งแวดล้อมภายในบ้าน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มหาวิทยาลัย สิ่งแวดล้อมในกลุ่มเพื่อน การที่วัยรุ่นจะสามารถเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพได้นั้น มีองค์ประกอบหลายอย่างผสมผสานกลมกลืนเข้าด้วยกัน และหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญคือ โอกาสของวัยรุ่นจากครอบครัว และโรงเรียนที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่วัยรุ่น ให้เป็นคนที่มีคุณภาพของสังคม

รุจา ภูไพบูลย์ (2541 :1) ให้ความหมายว่า ครอบครัวจะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะต่อไปนี้คือ

- 1) ครอบครัวต้องประกอบด้วยสมาชิกมากกว่าหนึ่งคน
- 2) สมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตหรือทางกฎหมาย

- 3) มีความสัมพันธ์ลักษณะเฉพาะ และแต่ละคนในครอบครัวจะมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2545 : 4) ได้แบ่งความหมายของครอบครัวเป็น 2 แนวทางคือ

- 1) ความหมายตามแนวทางสังคมวิทยา ครอบครัวคือ รูปแบบของการที่บุคคลสองคนหรือกลุ่มบุคคลสร้างแบบหรือโครงสร้างของการอยู่ร่วมกัน
- 2) ความหมายตามแนวทางจิตวิทยา ครอบครัว สถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มีมนุษย์สร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน เพื่อเป็นตัวแทนของสถาบันสังคมภายนอกที่ปลูกฝังความเชื่อค่านิยม และทัศนคติกับสมาชิกใหม่ของสมาชิก

ศิริรัตน์ คุปติวุฒิ (2545 : 67) เห็นว่าความหมายของครอบครัวคือ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความผูกพันกันทางอารมณ์และจิตใจ มีการดำเนินชีวิตร่วมกัน มีการพึ่งพิงกันทางสังคมและเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กันทางกฎหมายหรือทางสายโลหิต สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนจะต้องมีการเจริญเติบโตพัฒนาไปข้างหน้าหรือเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลาที่ผ่านไป ครอบครัวจะประกอบด้วยคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

จากคำนิยามที่กล่าวมาในขั้นต้น พอสรุปได้ว่าครอบครัว หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านเดียวกัน ตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีความสัมพันธ์กันทางสายเลือดหรือทางกฎหมายซึ่งสมาชิกแต่ละคนจะมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง และจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไปอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นสมาชิกในครอบครัวจึงต้องเปิดโอกาสให้กับวัยรุ่นให้ได้สิ่งต่างๆ ที่เหมาะสมกับการพัฒนาของวัยรุ่น อันจะเป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นสามารถตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมโดยครอบครัวถึงการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิก และการเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้แสดงความคิดเห็นโต้แย้ง อธิบายถึงเหตุและผล

สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษาที่มีความสำคัญรองลงมาจากสถาบันครอบครัว เนื่องจากเป็นสถานที่แห่งที่สองที่ได้ถ่ายทอดความรู้ รวมถึงค่านิยมและทักษะทางสังคมไปสู่วัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันวัยรุ่นมีช่วงเวลาอยู่ในระหว่างการศึกษาที่ยาวนานมากขึ้น ดังนั้นการที่วัยรุ่นจะมีพฤติกรรม สร้างสรรค์หรือมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหา ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมนั้นได้รับจากโรงเรียน นอกจากนี้โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษายังเป็นสถานที่เตรียมความพร้อมให้แก่วัยรุ่นให้เป็นการกำลังแรงงานที่สำคัญของสังคม หรือการเตรียมตัวสำหรับประกอบอาชีพ

สุชา จันท์ธอม (2546 : 155) กล่าวว่าโรงเรียนนั้นเป็นสังคมจำลองเพื่อวัยรุ่นได้มีโอกาสฝึกลักษณะนิสัยตามแนวทางที่สังคมปรารถนา โดยจะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และส่งเสริมพัฒนาลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้น ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณภาพชีวิตและมีส่วนร่วมกับการบวนการเรียนการสอน

มาลินี จุฑะรพ (2547 : 116) กล่าวว่า สติปัญญาของวัยรุ่นจะพัฒนาได้ดีแล้วประมาณร้อยละ 90 จึงสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ตลอดจนหลักปรัชญาและตรรกศาสตร์ รวมทั้งยังเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคม สามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหา ทดลอง ทดสอบ สมมติฐาน และข้อพิพาทต่างๆ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรเปิดโอกาสให้วัยรุ่นมีกิจกรรมเพื่อสร้างสรรค์ประสบการณ์ การอภิปรายและแสดงความคิดเห็น ฝึกให้มีแรงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คิดเป็นทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น ฝึกการศึกษาค้นคว้าให้เกิดแรงจูงใจใฝ่รู้ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเองฝึกการทำงานเป็นทีม การสร้างภาวะผู้นำ

โดยสรุปแล้วสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนในการศึกษา หมายถึง โอกาสที่ทางโรงเรียนได้เปิดให้วัยรุ่นได้กระทำการสิ่งต่างๆ ที่เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย อันจะช่วยส่งเสริมให้วัยรุ่นสามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ได้อย่างเหมาะสม โดยจะครอบคลุมถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ ที่โรงเรียนจัดให้แก่นักเรียน สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจ หรือเปิดโอกาสให้รวมกลุ่มจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ ฝึกฝนการโต้แย้ง อธิบาย และให้เหตุผลในเรื่องต่างๆ

1.2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

1.2.1 ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540 : 336) ได้กล่าวถึง ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นแต่ละคนจะเติบโต และมีพัฒนาการเป็นแบบฉบับของตนเองและต่างกันไป มีโครงสร้างร่างกาย ความสามารถในการทำงานของอวัยวะ และกล้ามเนื้อตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล ซึ่งผู้ปกครองหรือผู้ใกล้ชิดจึงจำเป็นต้องเข้าใจถึงพัฒนาการของวัยรุ่นในแต่ละด้าน ดังนี้

1. พัฒนาการด้านร่างกาย

พัฒนาการด้านร่างกายของวัยรุ่นนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาการในด้านอื่นๆ เช่น พัฒนาการทางอารมณ์และพฤติกรรมการแสดงออก พัฒนาการของวัยรุ่นทางด้านร่างกายจะปรากฏชัดในรูปของน้ำหนักและส่วนสูงที่เพิ่มขึ้น และยังปรากฏถึงสรีระบางส่วนของร่างกายขยายใหญ่ เช่น ผู้หญิงมีทรวงอกและสะโพกขยายใหญ่ขึ้น

2. พัฒนาการทางอารมณ์

การเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายในและภายนอก มีผลต่อแบบแผนอารมณ์ของวัยรุ่น อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย สับสน ไม่มั่นคง ระดับอารมณ์แต่ละอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดอารมณ์ และบุคลิกภาพดั้งเดิมของวัยรุ่น พ่อแม่จึงต้องใช้ความอดทนในการเข้าใจและยอมรับ

3. พัฒนาการทางสังคม

ปกติวัยรุ่นจะไม่ชอบรวมกลุ่มกับสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงภายในตนเอง เช่น ร่างกาย อารมณ์ และความคิด ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการเข้าสังคมด้วย ซึ่ง

สังคมของวัยรุ่นจะกว้างขวางขึ้นทั้ง 2 เพศ เหตุผลในการคบเพื่อนต่างจากวัยที่ผ่านมา การรวมกลุ่มวัยรุ่นชายจะกลุ่มใหญ่กว่าวัยรุ่นหญิงและสนใจกีฬามากกว่า ส่วนวัยรุ่นหญิงจะสนใจด้านศิลปะ ดนตรี การฟ้อนรำ การแต่งกาย

4. พัฒนาการทางเชาว์ปัญญา

วัยรุ่นมีความเจริญเติบโตทางสมองเต็มที่ สามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล เรียนรู้ในเรื่องที่เป็นนามธรรมซับซ้อน แต่อย่างไรก็ตามคุณภาพของวัยรุ่นยังขึ้นอยู่กับคุณภาพสมอง พันธุกรรม การเรียนรู้ในวัยที่ผ่านมา และบทเรียนทางวิชาการต่างๆ ที่ได้มีโอกาสเรียนรู้ สรุปกระบวนการการความคิดแบบต่างๆ ของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

1. รู้จักคิดเป็นเหตุเป็นผลไม่เชื่ออะไรง่ายๆ
2. รู้จักคิดเป็นแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งรวมถึงความคิดวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์อย่างเป็นระเบียบแบบแผน
3. รู้จักตัดสินใจ รวมทั้งการค้นหาข้อมูลมาใช้ประกอบการตัดสินใจ
4. มีความคิดรวบยอดเรื่องราวต่างๆ ลึกซึ้งขึ้น
5. เข้าใจและมีความคิดรวบยอดเรื่องทฤษฎี กฎ ระเบียบวินัย
6. รู้คิดด้วยภาษาจากความคิดภายในมากขึ้น
7. รู้คิดด้วยภาพความคิดในใจ มีการผสมผสานความคิดแบบวิทยาศาสตร์กับความต้องการของตนเอง ทำให้เกิดความคิดเชิงตรรกศาสตร์

สรุปได้ว่า พัฒนาการของวัยรุ่นอาจพิจารณาได้จากหลายด้าน คือ ทางด้านร่างกาย ทางอารมณ์ ทางสังคม และระดับสติปัญญา หรือแม้กระทั่งวัฒนธรรมของวัยรุ่นเอง ซึ่งช่วงระยะเวลาการเป็นวัยรุ่นของแต่ละบุคคลก็มีความแตกต่างกันไป ตามสภาพแวดล้อมรอบตัวของวัยรุ่น พ่อแม่ ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเข้าใจถึงพัฒนาการของวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่สำคัญ และเป็นเตรียมความพร้อมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ต่อไป

1.2.2 ทฤษฎีสัมพันธเชิงสัญลักษณ์

จอร์จ เฮอร์เบิร์ต เมด (1863 : 1931) ได้รวบรวมจากแนวคิดของ George Herbert Mead สำคัญของทฤษฎีนี้กล่าวว่า การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจในขณะเดียวกันระบบสัญลักษณ์ดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้าง ประชุม และถ่ายทอดผ่านการแสดงพฤติกรรมหรือกระบวนการตีความของคนในสังคมเช่นกัน เมื่อนำกรอบการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมบนพื้นฐานของความหมายและสัญลักษณ์ มาพิจารณาร่วมกันกับกระบวนการสื่อสาร จะสามารถอธิบายข้อเท็จจริงในการเป็นองค์กรรวม ในขณะที่กระบวนการสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมเพื่อสร้างความเข้าใจในความหมาย และระบบสัญลักษณ์

การทำความเข้าใจในเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ รอบตัวของมนุษย์ โดยพื้นฐานความคิดเชื่อว่า ลำพังการรับรู้ด้วยประสบการณ์ตรงของตนเอง มนุษย์ย่อมไม่สามารถพบเห็นหรือ

ทำความเข้าใจในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างครบถ้วนทุกแง่มุม ดังนั้น การที่มนุษย์จะทำความรู้จักหรือเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ จำเป็นที่จะต้องอาศัยการรับประสบการณ์ผ่านสื่อ ด้วยมีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกผ่านกระบวนการสื่อสารและมวลชนเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ และการตีความหมาย โดยผลลัพธ์ที่ได้จากกระบวนการดังกล่าวจะถูกส่งสมเป็นประสบการณ์หรือต้นทุนทางวัฒนธรรมสำหรับนำมาประกอบสร้าง ความเป็นจริงทางสังคม

1.2.3 ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม

ศรันย์ รักสัตว์มัน (2547 : 23) ความเป็นตามแนวคิดของกลุ่มวัฒนธรรมศึกษา เห็นว่าเป็นกระบวนการที่มนุษย์ประกอบ สร้างขึ้นมาภายหลัง เพื่อใช้สำหรับทำความเข้าใจถึงความหมายของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่อยู่รอบตัว โดยอาจมีทั้งความสอดคล้องและ/หรือความแตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคมและยุคสมัย เช่น ปรากฏการณ์ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า สังคมยุคใหม่มองว่าเป็นเพียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ โดยศรันย์ รักสัตว์มัน ได้อธิบายถึงทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม โดยเริ่มจากฐานความคิดว่า มนุษย์ทุกคนจะมีโลกที่แวดล้อมตัวเองอยู่ 2 ระดับได้แก่ 1) โลกทางกายภาพ หรือโลกที่ประกอบด้วย การสัมผัสของประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ปาก และผิวหนัง และ 2) โลกแห่งความหมายหรือโลกที่ประกอบไปด้วยความหมายและความเป็นจริง ที่ถูกประกอบสร้างขึ้นจนเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม การสร้างโลกแห่งความหมายของมนุษย์มีแนวคิด ดังนี้

1. การอธิบายทางภาษาศาสตร์

โดยเชื่อว่าความหมายและความจริงไม่ใช่สิ่งที่เป็นผลผลิตจากการสร้างของธรรมชาติ และเกิดขึ้นเพื่อรอคอยการค้นพบของมนุษย์ หากแต่ความเป็นจริงในเรื่องราวต่างๆ ที่มีอยู่ในสังคมหรือโลกแห่งความหมายที่แวดล้อมตัวมนุษย์นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการประกอบสร้างของมนุษย์ โดยอาศัยระบบภาษา และสัญลักษณ์ ทั้งสิ้น

2. การอธิบายตามทฤษฎีปรากฏการณ์นิยม

คำอธิบายตามทฤษฎีปรากฏการณ์นิยม เกิดขึ้นจากการที่คนเราสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว รวมทั้งตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่พบเจอได้อย่างอัตโนมัติ โดยไม่ต้องหยุดคิดหรือตั้งคำถามถึงความหมายของเหตุการณ์เหล่านั้น เนื่องจากคนเรามีสิ่งที่เรียกว่าคลังความรู้ทางสังคมที่สามารถนำมาใช้เพื่อทำความเข้าใจถึงความหมายของปรากฏการณ์ต่างๆ

3. การอธิบายแบบทฤษฎีสื่อสารมวลชน

แนวคิดนี้เกิดจากทัศนะที่เชื่อว่า สื่อมวลชนเป็นสถาบันที่มีอำนาจในการวางโครงสร้างความเป็นจริงเรื่องต่างๆ ให้แก่สังคม ดังนั้น ข่าวสารหรือความเป็นจริงที่ถูกเผยแพร่จากสื่อมวลชน จะเกิดการส่งสมจนกลายเป็นโลกแห่งความหมายที่สามารถหล่อหลอมผู้คนในสังคมให้มีโครงสร้างความคิดเช่นเดียวกับสื่อมวลชนนำเสนอได้ในระยะยาว เช่น การที่ดารามีการเปลี่ยนแปลงรักบ่อยครั้งทำให้กลุ่มวัยรุ่นเรียนแบบพฤติกรรมกาเปลี่ยนแปลงคนรักบ่อยครั้งตาม เป็นต้น

จากคำอธิบายถึงการสร้างความเป็นจริงทางสังคมทั้ง 3 แบบ สามารถสรุปได้ว่าการทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของวัยรุ่น สามารถผ่านกระบวนการได้จากการสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์โดยอาศัยระบบภาษาและสัญลักษณ์ ประกอบกับคลังความรู้ของตนเอง นอกจากนี้สื่อมวลชนก็เป็นอีกระบบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในอนาคต ดังนั้นความคิดเกี่ยวกับการเลือกคู่ของวัยรุ่นจึงสามารถเกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง เพราะวัยรุ่นมีการสร้างความเป็นจริงทางสังคมผ่านระบบภาษาสัญลักษณ์ และสื่อมวลชน สะสมเป็นคลังความรู้ของตนเองที่มีผลต่อสังคม ซึ่งมีโอกาสแปรความหมายถูกและผิดได้เท่าๆ กัน

1.2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

แนวความคิดของทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม เป็นผลมาจากการศึกษาทางจิตวิทยาสังคมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยกล่าวว่า การเปลี่ยนเจตคติและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างสถานการณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในกลุ่มบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ มีข้อมูลที่ศึกษาและแสดงให้เห็นว่ากลุ่มบุคคลมีส่วนร่วมของอิทธิพลที่มีต่อเจตคติและพฤติกรรมของบุคคล จอห์นสันและเนล (Johnson ; & Neale. 1970 : 69) พบว่า นักศึกษาที่ร่วมในกิจกรรมสังคมจะเป็นสมาชิกของกลุ่มนักศึกษาที่มีความชอบ และเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมสังคม และมีเจตคติที่ไม่ดีต่อบุคคล ซึ่งไม่เห็นด้วยกับการทำกิจกรรมสังคม นอกจากนี้ วัตสันและจอห์นสัน (Watson ; & Johnson. 1972 : 23) ได้สรุปผลการศึกษาเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ดังนี้

1. เจตคติของบุคคลจะมีผลอย่างมากจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วม และกลุ่มที่เขาต้องการร่วมด้วย
2. ถ้าเจตคติของบุคคลสอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่ม จะเป็นแรงเสริมกำลังให้กับเจตคตินั้นมากขึ้นในทางตรงกันข้ามจะเป็นการลงโทษถ้าบุคคลนั้นมีเจตคติที่ไม่ตรงกับมาตรฐานของกลุ่ม
3. บุคคลที่ขึ้นอยู่กับกลุ่มอย่างมาก จะเป็นบุคคลที่เปลี่ยนแปลงเจตคติได้ยากที่สุด ถ้าการเปลี่ยนนั้นเป็นความพยายามของบุคคลภายนอก
4. การสนับสนุนเจตคติบางอย่างของสมาชิกในกลุ่ม ถึงแม้เพียงหนึ่งคนจะสามารถลดพลังของกลุ่มใหญ่ ที่จะมีอิทธิพลต่อเจตคติของสมาชิกของกลุ่มได้
5. ถึงแม้จะเป็นเพียงสมาชิกในกลุ่มจำนวน 2 คนเท่านั้น ที่ยึดมั่นในทัศนคติบางอย่างจะมีอิทธิพลของสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มได้เช่นกัน
6. การมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มและการตัดสินใจของกลุ่ม จะช่วยแก้ไขการต่อต้านที่จะเปลี่ยนเจตคติใหม่ๆ ถ้ากลุ่มตัดสินใจที่จะยอมรับเจตคติใหม่ สมาชิกก็จะยอมรับเจตคตินั้นด้วย
7. ถ้าบุคคลเปลี่ยนแปลงกลุ่มอ้างอิงของตน เจตคติของบุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลง

1.2.5 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

แนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มีความเชื่อว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนั้นจะอยู่ในรูปแบบของการเรียนรู้ และการที่จะแสดงพฤติกรรมเดิมหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับผลสืบเนื่องที่เกิดจากการกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ถ้าผลสืบเนื่องไปในทางที่ดี พฤติกรรมนั้นจะมีแนวโน้มเกิดขึ้นอีก แต่ถ้าผลสืบเนื่องไปในทางที่ไม่ดี พฤติกรรมนั้นจะมีแนวโน้มไม่เกิดขึ้นอีก กล่าวคือ พฤติกรรมของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปทิศทางใดหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ที่เขาได้รับจากสังคมแวดล้อม สังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล สิ่งที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งได้แก่ ความคิด อารมณ์ ความคาดหวัง ฯลฯ และผลสืบเนื่องที่เกิดขึ้นหลังจากบุคคลกระทำพฤติกรรมนั้น พฤติกรรมที่จะแสดงออกต่อไปนั้นขึ้นกับการประเมิน ผลย้อนกลับของพฤติกรรมที่เขาได้แสดงออกไปแล้ว

องค์ประกอบที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่สำคัญมี 4 อย่างคือความสำเร็จในการกระทำพฤติกรรมหนึ่ง การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น คำพูดที่จูงใจ และการรับทางอารมณ์ (Bandura. 1977 : 44) จากแนวความคิดนี้ สามารถใช้วิธีการเพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมได้ดังนี้

1. การให้แรงเสริมกำลังโดยตรง (Direct Reinforcement) เป็นวิธีที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยวิธีค่อยๆ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการตอบสนองของบุคคล ให้กระทำพฤติกรรมที่มีความยากเพิ่มขึ้น บุคคลจะเรียนรู้ปฏิกิริยาตอบสนองใหม่ และมีประสบการณ์ตรงกับผลสืบเนื่องจากการกระทำปฏิกิริยาตอบสนองนั้น

2. การหยุดพฤติกรรม (Extinction) ถ้าต้องการจะให้บุคคลหยุดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง สามารถกระทำได้โดยไม่ให้ผลสืบเนื่องที่เขาคาดหวังเกิดขึ้น

3. การให้รู้ถึงแรงเสริมกำลัง และการหยุดพฤติกรรมโดยการสังเกตจากบุคคลอื่น (Vicarious Reinforcement and Vicarious Extinction) การให้บุคคลสังเกตการกระทำของบุคคลอื่นแทนที่จะได้ประสบการณ์โดยตรง จะช่วยทำให้บุคคลนั้นเปลี่ยนเจตคติหรือพฤติกรรมได้

4. การสื่อสาร (Communications) การให้ข่าวสารที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง สิ่งนี้ให้แตกต่างจากความเชื่อเดิมของบุคคล อาจช่วยเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรมได้

1.2.6 ทฤษฎีการกระด้วยเหตุผล

แนวความคิดของทฤษฎีการกระด้วยเหตุผลได้มีการพัฒนาโดยไอเซน และฟิชบายน์ (Ajzen ; & Fishbein. 1980 : 35) มีหลักการว่า มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและใช้ข้อมูลที่ตนมีอยู่อย่างเป็นระบบมนุษย์พิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนก่อนตัดสินใจลงมือทำหรือไม่ทำพฤติกรรมลักษณะสำคัญของทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมีดังนี้

1. พฤติกรรมส่วนมากอยู่ภายใต้การควบคุมของเจตนาของบุคคล เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention) ของบุคคลจึงเป็นตัวกำหนดที่ใกล้ชิดกับการกระทำ

2. เจตนาเชิงพฤติกรรมขึ้นอยู่กับตัวกำหนด 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1. ป้ายัยส่วนบุคคล เป็นการประเมินทางบวก-ลบ ของบุคคลต่อการกระทำ เรียกว่าเจตคติต่อพฤติกรรม เจตคติต่อพฤติกรรมขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral Beliefs) และการประเมินผลการกระทำ (Evaluation of Consequences)

2.2. ป้ายัยทางสังคม เป็นการประมาณของบุคคลว่าตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) เพียงใด กลุ่มอ้างอิงหมายถึงบุคคลใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลอื่น การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับเจตคติของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (Normative Belief) ซึ่งหมายถึง ความเชื่อที่ว่าบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มอ้างอิงประสงค์ให้ตนทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นเพียงใดและยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to Comply)

3. ความสำคัญของเจตคติต่อพฤติกรรมและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับเจตนาเชิงพฤติกรรมหรือพฤติกรรมเอง นั่นคือ พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจถูกกำหนดโดยเจตคติต่อพฤติกรรมมากกว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมากกว่าจากเจตคติต่อพฤติกรรม แต่พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากป้ายัยทั้งสองพอๆ กัน ความสำคัญของป้ายัยทั้งสองอาจแตกต่างกันจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง

4. ตัวแปรภายนอก (External Variables) เช่น ตัวแปรชีวสังคมเจตคติต่อเป้าหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นๆ หรือบุคลิกภาพ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่อเมื่อตัวแปรนั้นๆ มีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หรือมีอิทธิพลต่อน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรทั้งสองที่สื่อเจตนาเชิงพฤติกรรม

5. การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษาจำเป็นต้องกำหนดโดยคำนึงถึง ดังนี้

5.1. การกระทำ (Action) จะต้องกำหนดเป็นการกระทำอย่างเดี่ยว (Single Act) เช่น การให้ลูกดื่มนม การสูบบุหรี่ เป็นต้น หรือเป็นกลุ่มการกระทำ (Behaviour Category) เช่น การออกกำลังกายซึ่งอาจประกอบด้วยการกระต่าย่อย ๆ หลายการกระทำ เช่น การวิ่ง การกระโดดเชือก และการเล่นฟุตบอล เป็นต้น

5.2. เป้าหมาย (Target) หมายถึง เป้าหมายของการกระทำ เช่น การให้ลูกดื่มนม อาจกำหนดเป้าหมายเป็นให้ดื่มนมแม่

5.3. เวลา (Time) หมายถึง เวลาที่พฤติกรรมที่เราสนใจจะเกิดขึ้น เช่น การรับประทานอาหารเช้าเมื่อถึงเวลาตอนเที่ยงวัน

5.4. บริบท (Context) หมายถึง สถานการณ์ที่พฤติกรรมที่เราสนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น การรับประทานอาหารเช้าที่โรงอาหารของสถาบัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรข้อมูลส่วนตัว

2.1.1 เพศ

เกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมด้านบุคลิกภาพของวัยรุ่น พบว่าเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามผู้อื่น หรือชักจูงได้ง่ายกว่าเด็กชาย และเด็กหญิงเลียนแบบพฤติกรรมผู้อื่นได้ง่ายกว่าเด็กชาย วัยรุ่นเป็นวัยที่สนใจต่อสิ่งรอบ ๆ ตัวเองเป็นอันดับแรก เพราะเขาคิดว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อตนเองมาก ดังนั้นวัยนี้จึงมีความพยายามจะกระทำการต่าง ๆ ให้นำสมัย เพื่อแสดงถึงความเป็นคนที่ทันสมัย ทนต่อเหตุการณ์ ชอบแต่งกายตามผู้อื่นเพราะเขาคิดว่าเป็นสิ่งที่ทันสมัย แปลกและน่ากระทำตาม (อรรถพล โคตรสินธุ์ 2544 : 2 ; อ้างอิงจาก สมิทธิ์ สระอุบล. 2534 : 33)

อรรถพล โคตรสินธุ์ (2543 : 9) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์” พบว่า นักเรียนเพศหญิง เห็นว่าสื่อมวลชนมีผลต่อกระบวนการใส่ใจและกระบวนการเก็บจำ ในการมีพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายมากกว่านักเรียนเพศชาย และเห็นว่าสื่อมวลชนมีผลต่อกระบวนการจูงใจในการมีพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายน้อยกว่านักเรียนเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ชลธิ์ กุลประดิษฐ์ (2527 : 3) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมไทยกับการปรับตัวทางสังคม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเมืองพัทยาพบว่า นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างจากนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณรงค์ ศรีสนิท (2524 : 2) ได้ศึกษาเรื่องความรู้และเจตคติต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง พบว่า นักศึกษาชายมีเจตคติในทางบวกมากกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครมีเจตคติทางบวกมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาจากภาคอื่น ๆ

2.1.2 ชั้นปีที่ศึกษา

สมพงษ์ จิตระดับ (2550 : 22) กล่าวว่า การรณรงค์เรื่องแต่งกายของนิสิต นักศึกษา อาจารย์ในสถาบันและผู้ปกครองควรพูดคุยแนะนำการแต่งกายที่เหมาะสม ไม่ใช้การเข้มงวด จับผิด หรือตักเตือน และอย่าใช้ความคิดแบบผู้ใหญ่ และความหวังดีมากเกินไปมาบังคับ ส่วนกลุ่มที่มีหัวจิตสำนึกและแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด คือ นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 เพราะเมื่ออยู่ชั้นปีที่ 1 แต่งกายถูกระเบียบ และชั้นปีที่ 4 จะไม่สนใจในเรื่องนี้ เพราะกำลังจะจบการศึกษา ต้องหางานทำ และเริ่มรู้ว่าจะต้องแต่งกายอย่างไรจึงจะเหมาะสม

บุญสม เลิศศิริวงศ์ (2550 : 78) กล่าวว่า เห็นด้วยกับการรณรงค์ในระดับชาติเพื่อไม่ให้แต่งตามกระแสแฟชั่นเกินไป หากกระทรวงศึกษาธิการเชิญจะไปร่วมประชุมในวันที่ 25 มิถุนายนนี้ ซึ่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีนิสิตประมาณ 3 หมื่นคน จึงให้นิสิตรณรงค์กันเอง จะให้แก่นำนิสิตแต่ละคณะรวม 6,000 คน คิดเป็น 20 เปอร์เซ็นต์ ช่วยรณรงค์ตั้งแต่วันรับน้องใหม่ แนะนำให้รุ่นน้องปี 1 แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ ส่วนใหญ่นิสิตชั้นปีที่ 1 รวมทั้งหมดยุคละ 25 รวมถึงชั้นปีอื่นๆ อีกยุคละ 25

โดยรวมร้อยละ 70 แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 30 เป็นนิสิตชั้นปีที่ 3-4 ที่ แต่งกายถูกระเบียบบ้างผิดระเบียบตามกระแสแฟชั่น

2.1.3 พฤติกรรมของวัยรุ่น

ณกมล ชาวปลายนา (2545 : 82) ได้กล่าวถึง ผลการวิจัยของ Brand Age เกี่ยวกับ พฤติกรรมวัยรุ่นชายและหญิงในยุคดอทคอม ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 15 – 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาอายุระหว่าง 18 – 20 ปี ร้อยละ 37.6 และ 12 – 15 ปี ร้อยละ 15.2 พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ มีงานอดิเรกคือ นิยมฟังเพลงและวิทยุ ร้อยละ 22.2 รองลงมาดู TV/VDO คิดเป็นร้อยละ 20.2 และ อ่านหนังสือ ร้อยละ 14.0 ผู้ตอบแบบสอบถามวัยรุ่นส่วนใหญ่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 67.40 วัยรุ่นไทยนิยมเล่นเกม คิดเป็นร้อยละ 79.5 นิยมฟังเพลงจากค่ายแกรมมี่ คิดเป็นร้อยละ 47.15 รองลงมาเป็นค่ายเบเกอรี่ และอาร์เอส ตามลำดับ ในส่วนของทัศนคติของวัยรุ่นในเรื่องที่คิดว่า ผู้ปกครองให้อิสระในการใช้ชีวิตมาก คิดเป็นร้อยละ 42.20 จากปัจจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า ปัจจุบัน สินค้าเข้ามามีบทบาทในการชี้นำความคิด ชี้นำวิถีชีวิตของผู้คนไปหมด ต้องกินอย่างนั้น ต้องนอน อย่างนี้ ต้องใช้อย่างนั้น หากเด็กและเยาวชนวันนี้ยังไม่รู้จักคิด เพลิดเพลินไปกับแฟชั่น และการใช้จ่ายก็แน่ใจได้ว่าเหยื่อโฆษณาสินค้าในอนาคตต้องมากขึ้นอย่างแน่นอน

นิภา พงศ์วิรัตน์ (2540 : 49) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาทางสังคมของวัยรุ่น ตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง พบว่า ปัญหาด้านวัฒนธรรม วัยรุ่นปรารถนาให้วัฒนธรรมไทยคงอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ชอบให้มีการละเล่นต่างๆ ตาม ประเพณีไทย แต่ตนไม่กล้าเล่นเพราะอาเพื่อน ทั้งนี้เนื่องจากแบบแผนการศึกษาของเด็กไทยตาม อย่างของชาวตะวันตก ปรัชญาการศึกษาจึงเป็นอย่างชาวตะวันตก และวัฒนธรรมตะวันตกได้แพร่ เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้น เด็กจึงไม่ทราบไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเรียนมาแล้วนั้น บางสิ่งบางอย่างคือวัฒนธรรมตะวันตก ในขณะที่ตนอยู่ในสังคมไทย ใช้วัฒนธรรมไทยทุกวัน จึงทำให้เด็กอยู่ในภาวะสับสน ไม่สามารถวางตนได้อย่างถูกต้อง จึงมักมีการขัดแย้งกับผู้ใหญ่เสมอ

เยาวนาท สุนทร (2546 : 68) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนกับพฤติกรรม ความรับผิดชอบของวัยรุ่น โดยเลือกกลุ่มวัยรุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 191 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามเพื่อวัดเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นและวัดความรับผิดชอบ โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการหาค่าสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีเอกลักษณ์แห่งตนและพฤติกรรมการรับผิดชอบในระดับปานกลาง ซึ่งไม่ว่าวัยรุ่นกลุ่มทั่วไปหรือกลุ่มเสี่ยงมีเอกลักษณ์แห่งตนและพฤติกรรมการรับผิดชอบที่ไม่แตกต่างกันที่น่าสนใจคือเอกลักษณ์แห่งตนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.2 เอกสารที่และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่ง

เครื่องแบบนิสิต

สินนภา ภู่ว่าง (2544 : 56) ได้ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับข่าวสาร ทักษะคิด และการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่าผู้ที่มิเพศ อายุ การศึกษา และรายได้แตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกายแตกต่างกัน ซึ่งในด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกายมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะคิดเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกาย ซึ่งตัวแปรที่สามารถอธิบายการแต่งกายตามแฟชั่นได้ดีที่สุดคือ ทักษะคิด

อรรถพล โคตรสิทธิ์ (2544 : 89) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์” จากผลการวิจัยได้ศึกษา และเปรียบเทียบผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 945 คน พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมเห็นว่า สื่อมวลชนมีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง และมีผลต่อกระบวนการจูงใจใจการมีพฤติกรรมการเลียนแบบอยู่ในระดับน้อย และนักเรียนที่สนใจประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าสื่อมวลชนมีผลต่อกระบวนการกระทำในการมีพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายอยู่ในระดับน้อย

พิชัย นีรานสกุล (2539 : 67) ได้ศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ อันได้แก่ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ และทัศนคติด้านคุณลักษณะของสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ และพบว่าปัจจัยด้านทางเศรษฐกิจและสังคมจะมีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าตามแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศโดยสื่อระหว่างบุคคลจะมีผลก่อให้เกิดพฤติกรรมการซื้อมากกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ

วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ (2544 : 68) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีผลต่อลักษณะของวัยรุ่นไทย กรณีศึกษาเฉพาะดนตรีญี่ปุ่น พบว่า สื่อและเพื่อนมีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นได้รู้จักเครื่องดนตรีญี่ปุ่น เทคนิคการสร้างสุนทรียะทางดนตรี ทำให้เกิดจินตนาการ โดยวัยรุ่นแสวงหาความบันเทิงนี้ได้ทั้งใน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร รวมทั้งอินเทอร์เน็ต พวกเขา มีพฤติกรรมความนิยมดนตรีญี่ปุ่นใน 2 ประการ คือ กระบวนการสร้างและแสวงหาความโดดเด่น กับ กระบวนการเลียนแบบ ด้วยการแต่งกายเลียนแบบนักร้องนักดนตรีญี่ปุ่น แสดงท่าทางเหมือนนักร้องที่ตนเองเลียนแบบอยู่ และสร้างภาษาเฉพาะที่เข้าใจกันในกลุ่ม พฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้ แสดงถึงความเป็นตัวตนและการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป

แมนดูรา กรูเซต และเมนโลฟ (Bandura, Grusec ; & Menlove. 1966 : 479-506) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการฝึกด้วยแม่แบบที่มีผลต่อการสร้างสัญลักษณ์ และการเลียนแบบของนักเรียนอายุ 6 – 8 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย 36 คน เพศหญิง 36 คน แม่แบบใช้เป็นภาพยนตร์ แสดงการเล่นของเล่นต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้ภาพยนตร์แล้วบอกวิธีเล่นของแบบ

กลุ่มที่ 2 ใช้นับตัวเลขพร้อมกับการดูภาพยนตร์
กลุ่มที่ 3 ให้ดูภาพยนตร์เงียบ ๆ หลังจากการให้แม่แบบแล้ว

ซึ่งในแต่ละกลุ่มยังแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีก 2 กลุ่ม ให้กลุ่มย่อยที่ 1 ได้รับรางวัล ถ้าการแสดงของเขาทำได้เหมือนวิธีที่แม่แบบแสดง กลุ่มย่อยที่ 2 ไม่ได้รับรางวัลในการแสดงผลการทดลอง ปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 เลียนแบบได้ดีกว่า กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .125 และเงื่อนไขการให้รางวัล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน

ปาล์มเมอร์ (Palmer. 1974 : 95 – 100) ได้ศึกษารายการโทรทัศน์สำหรับเด็กเพื่อสำรวจลักษณะการเลือกชมรายการโทรทัศน์และความแตกต่างของเด็กในแต่ละระดับในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ของนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาผลปรากฏว่า

1. เด็กในชั้นประถมศึกษาชมโทรทัศน์สัปดาห์ละ 21 ชั่วโมง
2. เด็กโตจะชมรายการที่สนใจเท่านั้น
3. เด็กเลืชอบชมรายการที่ลึกลับ โศกโณ การผจญภัย
4. เด็กส่วนใหญ่สนใจรายการโทรทัศน์การศึกษาไม่มากนัก

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 57 - 58) ได้ทำการทดลองการใช้แม่แบบจากภาพยนตร์แสดงผลถึงความก้าวหน้าแก่เด็กที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 ให้แม่แบบเป็นการลงโทษอย่างรุนแรง
- กลุ่มที่ 2 ให้แม่แบบได้รับผลเป็นการยอมรับและมีสิ่งกระตุ้นคืออาหาร
- กลุ่มที่ 3 ไม่ได้รับผลการตอบสนองใด ๆ

ขณะที่ให้ดูภาพยนตร์นั้น ผู้ทดลองได้ใช้เครื่องล่อ (Incentive) ต่างกัน 2 ลักษณะคือให้เครื่องล่อทางบวก กับไม่ให้เครื่องล่อเลย ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับแม่แบบที่ถูกลงโทษเกิดการเปลี่ยนแปลงและเลียนแบบน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับแม่แบบที่ได้รับผลเป็นรางวัลหรือไม่ได้รับผลใด ๆ เลย และกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย มีการเลียนแบบมากกว่าเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มที่ได้รับแม่แบบประเภทถูกลงโทษ

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบการแต่งเครื่องแบบ นิติต

สื่อบุคคล (Personal Media) หมายถึง ตัวบุคคลที่นำพาข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยอาศัยการติดต่อสื่อสารแบบตัวต่อตัว ระหว่างบุคคล 2 คน หรือมากกว่า 2 คนขึ้นไป

โรเจอร์ส และชูเมคเกอร์ (Rogers ; & Shoemaker, 1978 : 21) ได้กล่าวไว้ในกรณีที่ต้องการให้บุคคลใด ๆ เกิดการยอมรับในสารที่เสนอไป หรือการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่ใช้ในการกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจยอมรับสารนั้น ควรใช้การสื่อสารระหว่างบุคคล โดยใช้สื่อบุคคลเป็นผู้เผยแพร่ข่าวสาร สื่อบุคคลนั้นจะเป็นประโยชน์มากในกรณีที่ส่งสารหวังผลให้ผู้รับเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ และพฤติกรรมในการยอมรับสารนั้น นอกจากนี้ยังเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้รับสารมีความเข้าใจกระจ่างชัดต่อสาร และตัดสินใจรับสารได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้นด้วย

แคทซ์ และ ลาซาสเฟล (สุภารักษ์ จูตระกูล : 2537 , 13 อ้างอิงจาก Katz ; & Lazarsfeld. 1955 : 27) เห็นว่า การสื่อสารระหว่างบุคคล มีผลต่อการทำให้ผู้รับสารยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงเจตคติและยอมรับที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุดฉะนั้นสื่อบุคคลจึงมีความสำคัญมาก ส่วนสื่อมวลชนจะมีความสำคัญกว่าในขั้นของการให้ความรู้ ความเข้าใจ ที่ถูกต้อง และอาจมีผลบ้างในการสร้างเจตคติในเรื่องที่บุคคลยังไม่เคยรับรู้มาก่อน

กระบวนการของตัวแบบ (Models process)

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 22 - 29) ได้กล่าวถึงแม่แบบ หรือตัวแบบ ว่าหมายถึงสิ่งที่เกิดอย่างที่เป็นบรรทัดฐานเป็นแบบ หรือให้เห็นเพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบ และเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ และกล่าวถึงกระบวนการของตัวแบบ (Models process) ว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ซับซ้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมซึ่งเกิดจากการเรียนรู้จากแม่แบบเป็นส่วนใหญ่ การที่บุคคลได้เห็นพฤติกรรมที่แปลกใหม่ และเหมาะสมจากผู้อื่นจะช่วยชี้แนะการกระทำของเราได้ และยิ่งช่วยมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มาก เมื่อบุคคลได้เห็นการกระทำนั้นได้อย่างเหมาะสม กระบวนการเรียนรู้จากการกระทำนั้น ๆ ด้วย ในกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม แม่แบบจะเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มาก เมื่อบุคคลได้เห็นการกระทำนั้นได้อย่างเหมาะสม กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นการเรียนรู้จากการสังเกตซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. กระบวนการให้ความสนใจ (Attention process) เป็นกระบวนการรับรู้ลักษณะสำคัญ ๆ ของแม่แบบไว้อย่างละเอียด โดยการสังเกต และรวบรวมสิ่งที่รับรู้มาเป็นขั้นตอน บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้เลย ถ้าขาดความสนใจและขาดการเรียนรู้พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออก สิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการให้ความสนใจในการเรียนรู้ด้วยการสังเกตนี้ คือ

1.1 ลักษณะของผู้สังเกตในด้านความรู้ การรวบรวม การแปลความหมาย จากสิ่งที่ได้สังเกตอันเป็นผลจากประสบการณ์เดิมของผู้สังเกต ได้แก่ อารมณ์ การรับรู้ การเสริมแรงหรือรางวัลที่เคยได้รับ

1.2 ลักษณะหรือการแสดงออกของแม่แบบที่เด่นชัดจดจำได้ง่าย แปลก คือ ดึงดูดความสนใจ นอกจากนี้ถ้าพฤติกรรม กิจกรรมและลักษณะของแม่แบบมีความสำคัญใกล้เคียงและเกี่ยวข้องกับผู้สังเกตรวมทั้งพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกมีประโยชน์ต่อผู้สังเกตจะโน้มน้าวจิตใจผู้สังเกตให้สนใจได้มาก

2. กระบวนการจำ (Retention) เป็นการรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของแม่แบบที่สังเกตทุกครั้ง

การเก็บจำนี้จะทำในรูปของสัญลักษณ์ซึ่งจะช่วยให้จำพฤติกรรมของแม่แบบ แม้ว่าเห็นแม่แบบเพียงช่วงเวลาอันสั้นการเก็บจำในรูปของสัญลักษณ์กระทำได้ 2 ลักษณะคือ มโนภาพ (Imagine coding) และภาษา (Verbal coding) การเก็บในรูปมโนภาพจะง่ายเมื่อแม่แบบแสดงให้เห็นบ่อย ส่วนการเก็บจำในรูปภาษาพัฒนาหลังจากมีมโนภาพ และช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น เพราะสัญลักษณ์ในรูปแบบภาษาสามารถให้ข้อมูลมากพอ และง่ายต่อการสะสมความรู้ที่ได้มาไว้ด้วยโดยทั่วไปแล้ว กระบวนการจำนี้เกิดขึ้นจากการฝึกฝนจะช่วยให้ผู้สังเกตจำพฤติกรรมของแม่แบบได้ดียิ่งกว่าการฝึกคิด หรือทำตามแบบยังช่วยให้การเรียนรู้จากการสังเกตได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้น การเลียนแบบจึงอาจเกิดขึ้นตามการกระทำของแม่แบบโดยตรงทันทีหรืออาจเกิดขึ้นหลังจากสังเกตแม่แบบมาแล้วสักระยะหนึ่ง

3. กระบวนการแสดงออก (Motor reproduction process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตเปลี่ยนสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมของแม่แบบที่เก็บไว้ในรูปของความจำ มาเป็นการกระทำ หรือการแสดงออกที่เหมาะสมโดยการใช้ความคิด เพราะฉะนั้นกระบวนการแสดงออกจึงขึ้นอยู่กับความคิดของผู้สังเกต และความซับซ้อนของพฤติกรรมในระยะแรก การดัดแปลงสัญลักษณ์ให้เป็นการกระทำที่เหมาะสมนั้นทำได้ยาก แต่เมื่อทราบข้อบกพร่องระหว่างการดัดแปลงสัญลักษณ์ให้เป็นพฤติกรรมก็จะช่วยให้การกระทำตามแม่แบบในคราวต่อไปถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทั้งผู้เรียนจะสังเกตพฤติกรรมของตนเอง เทียบกับแม่แบบและจะติดตามผลของการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วยถ้าได้ผลเป็นที่น่าพอใจการเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational process) เป็นกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ได้รับมากับการแสดงออกตามปกติในการรับรู้ของมนุษย์ในการแสดงออกนั้น ในชีวิตจริงของบุคคลจะไม่สามารถกระทำตามแบบได้หมด บุคคลจะเลือกที่จะกระทำ เมื่อการกระทำนั้นก่อให้เกิดผลดีตอบแทนมากกว่าการกระทำที่ก่อให้เกิดผลเสีย ผู้สังเกตจะเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงพอใจนั้นไว้และนำมาดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น กระบวนการจูงใจด้วยการให้รางวัลหรือการเสริมแรงทางบวกเพื่อกระตุ้นให้ผู้สังเกตแสดงพฤติกรรมนั้น

5. พฤติกรรมการเลียนแบบออกมาและเป็นการเสริมให้พฤติกรรมเกิดมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่าตัวแบบที่มีพฤติกรรมเหมาะสมจะได้รับผลตอบแทนที่ดีจากพฤติกรรมนั้น จะก่อให้เกิดการเลียนแบบได้อย่างดีจากคนส่วนใหญ่

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้จากตัวแบบจะต้องจัดวางรูปแบบองค์ประกอบการเรียนรู้จากตัวแบบอย่างเหมาะสม โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สนใจแม่แบบอย่างจริงจังจนสามารถจดจำ และสร้างสัญลักษณ์แทนพฤติกรรมแม่แบบได้ประกอบกับการจูงใจอย่างเหมาะสม และเพียงพอจะทำให้ผู้เรียนแสดงการตอบสนองคือ การเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบได้ในที่สุด

ประเภทของตัวแบบ

การเรียนรู้ของเด็ก โดยใช้แม่แบบนั้นเด็กเรียนรู้ตามแม่แบบ ซึ่งแม่แบบจะทำหน้าที่เป็นสิ่งเร้าและสื่อกลางให้ผู้เรียน ได้สังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย แบบดورا(Bandura.

1977: 40-51) ได้แบ่งแม่แบบไว้เป็น 2 ชนิด คือแม่แบบที่เป็นชีวิตจริงและแม่แบบที่เป็นสัญลักษณ์ โดยการเสนอแม่แบบได้ 2 รูปแบบ คือ

1. การเสนอตัวแบบจากชีวิตจริง (Live models) เป็นการให้ผู้สังเกตได้เห็นตัวแบบในสถานการณ์จริง คือตัวแบบสามารถเพิ่มเติมหรือปรับปรุงพฤติกรรมเพื่อให้การแสดงผลพฤติกรรมชัดเจน หรือเหมาะสมกับสภาพการณ์มากขึ้น

2. การเสนอตัวแบบในรูปสัญลักษณ์ (Symbolic models) การเสนอตัวแบบสัญลักษณ์นี้ ได้แก่ วีดิทัศน์ สไลด์ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น ซึ่งการเตรียมเรื่องราวของตัวแบบไว้เรียบร้อยแล้วทำให้เสนอผลดีในการที่จะเน้นจุดสำคัญของการแสดงผลพฤติกรรม และยังสามารถควบคุมพฤติกรรม และผลกระทบต่อตัวแบบได้ ทั้งยังสามารถเก็บไว้ในการใช้ตัวแบบครั้งต่อไปได้ และยังสามารถใช้ได้ทั้งบุคคลเดียวหรือทั้งกลุ่มได้

อิทธิพลของการเสนอตัวแบบ

แบบดুরา (Bandura. 1977 : 40-51) กล่าวว่า ตัวแบบมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมของผู้สังเกต 3 ประการ ดังนี้

1. สร้างพฤติกรรม (Acquisition effect) คือ ผู้สังเกตจะเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนจากตัวแบบ เช่น การพูด พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะบางอย่าง เป็นต้นว่า การเล่นกีฬา ดังนั้นการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ แม้ว่าพฤติกรรมนั้นผู้สังเกตจะไม่เคยกระทำมาก่อนเลยก็ตาม

2. การลดพฤติกรรม (Dishibitory effect) คือ การที่ผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้วมีผลทำให้พฤติกรรมของผู้สังเกตลดลง โดยเฉพาะเมื่อสังเกตตัวแบบกระทำพฤติกรรมที่นำไปสู่ผลกรรมในทางลบ เช่น นักเรียนที่เคยมาโรงเรียนสายเป็นครั้งคราว เห็นครูลงโทษนักเรียนที่มาสายหน้าเสาธงขณะเข้าแถวเคารพธงชาติ จึงเลิกพฤติกรรมการมาโรงเรียนสายเป็นต้น

3. เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่ (Dishibitory effect) คือ การสังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบมีผลทำให้พฤติกรรมที่ผู้สังเกตเคยกระทำอยู่แล้วเกิดเพิ่มขึ้นอีก ทั้งนี้เป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากตัวแบบ ผู้สังเกตจึงเลียนแบบการกระทำของตัวแบบ เช่น บุคคลที่เคยอาบน้ำวันละ 1 ครั้ง เมื่อเห็นตัวแบบอาบน้ำวันละ 2 ครั้ง แล้วมีสุขภาพผิอดี ดูสะอาด สะอาด ผู้สังเกตจึงอาบน้ำวันละ 2 ครั้ง ตามตัวแบบบ้าง

โจเซฟ ที เคลปเปอร์ (ปรเม สตะเวทิน. 2533 : 142 อ้างอิงจาก Joseph T.Klapper. 1960 : 15-49) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ที่มีต่อเจตคติ และพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของผู้รับสาร คือ

1. ความมีใจโน้มเอียงของผู้รับสาร (Predisposition) บุคคลจะมีความคิดเห็น ค่านิยม และมีความโน้มเอียงที่จะประพฤติอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ก่อน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการคบหาสมาคมกับ

คนอื่น และสถาบันสังคมที่ตนเป็นสมาชิก เมื่อบุคคลผู้นั้นสัมผัสกับสื่อมวลชน ก็จะนำเอาเจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมเหล่านั้นติดตัวมาด้วย

2. การเลือกรับสารของผู้รับสาร (Selective Process) บุคคลจะเลือกรับสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็น และความสนใจของตน และจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับสารที่ไม่สอดคล้องหรือขัดแย้งกับความคิดเห็น และความสนใจของตน ประชาชนจะพยายามตีความสารตามความเชื่อและค่านิยมที่ตนมีอยู่เดิม และจะเลือกจดจำเฉพาะสิ่งที่สนับสนุนความคิด และความเชื่อของตน

3. อิทธิพลของบุคคล (Personal Influence) ข่าวสารจากสื่อมวลชนอาจไม่ได้ไปถึงประชาชนทั่วไปในทันที แต่จะผ่านสื่อบุคคล หรือผู้นำความคิดเห็นก่อนจะไปถึงประชาชน ผู้นำความคิดเห็นมักสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดของตนเข้าไปด้วย

4. ลักษณะของธุรกิจด้านสื่อมวลชน (Economic Aspects) การดำเนินธุรกิจด้านสื่อมวลชนในสังคมเสรีนิยม ซึ่งมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมนั้น สื่อมวลชนสามารถแข่งขันกันได้โดยเสรี ต่างฝ่ายต่างเสนอความคิดเห็น และค่านิยมที่แตกต่างกันออกไป และประชาชนก็มีเสรีภาพในการที่จะเลือกเชื่อถือความคิดเห็นใดความคิดเห็นหนึ่งได้ และตัดสินใจว่าจะเชื่อสื่อมวลชนใดดี

ซาจอน (Zajonc 1954 : 367 – 374) ได้ศึกษาการเลียนแบบประเภท (Identification) ของเด็กอายุ 10 – 14 ปี จากวีรบุรุษ จากละครวิทยุประเภทอาวาทาศพว่า เด็ก ๆ อยากจะเป็นเหมือนตัวพระเอกในเรื่อง ไม่ว่าตัวเอกจะมีลักษณะใช้อำนาจหรือแสวงหามิตรภาพก็ตาม อย่างไรก็ตามซาจอน ได้สรุปจากกรณีศึกษาว่า หากกรณีที่วีรบุรุษนั้นเป็นอาชญากรที่ประสบความสำเร็จ เด็กจะเลียนแบบหรือไม่ หรือว่าเด็กจะเลือกเลียนแบบแต่วีรบุรุษที่ไม่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมที่เด็กยึดถืออยู่แล้ว เช่น ต้องเป็นตำรวจไม่ใช่ผู้ร้าย ต้องเป็นนักสืบไม่ใช่ขโมย และหากเป็นกรณีหลังสำหรับเด็ก ๆ ที่โตมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เคยชวนให้เขามีค่านิยมดี ๆ ให้ยึดถือ เช่น เด็กที่โตมาในหมู่อาชญากร หรือเด็กที่ขาดแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ดี ๆ ในการเลียนแบบก็อาจเป็นไปได้ว่า เด็กกลุ่มนี้จะมีความเสี่ยงสูงมาก ที่จะได้รับอิทธิพลในทางที่ไม่พึงประสงค์จากสื่อมวลชน

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการให้ความคิดเห็นว่า สิ่งที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับรู้นั้นจะเริ่มต้นด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ แหล่ง (Source) ของการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นอาจจะเป็นบุคคลเดียว กลุ่มบุคคล หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หรือสิ่งทีก่อให้เกิดความคิดเห็นโดยตรง โดยทั่วไปแหล่งข่าวสารต่าง ๆ จะมีลักษณะแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถ ความดึงดูดใจ ความคุ้นเคย ความเป็นมิตร จากการศึกษาพบว่าแหล่งข่าวสารที่มีความสามารถ มีความคุ้นเคย สามารถดึงดูดความสนใจ และมีอำนาจจะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นมากกว่าแหล่งข่าวสารที่ไม่มีคุณสมบัติเหล่านั้นนอกจากนี้องค์ประกอบอื่น ๆ เช่น เนื้อหาของข่าวสาร (ความพิจารณาถึงภาษา ความยากง่าย คำที่ใช้ ฯลฯ) และตัวผู้รับ (เช่น ทักษะในการสื่อความหมาย ความรู้ระบบสังคม เป็นต้น) ก็เป็นองค์ประกอบในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น (สุภาพพงษ์ ระรวยทรง. 2535 : 18)

กล่าวโดยสรุปการเกิดความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นเกิดได้หลายวิธี เช่น อาจเกิดจากการเลียนแบบบุคคลที่เขาเคารพ หรือนิยมชมชอบ จากประสบการณ์ซึ่งนำความพอใจหรือความทุกข์ใจมาให้ จากการสังเกตการกระทำของบุคคลอื่นและดูผลว่าจะเกิดอะไรขึ้น จากการได้รับความรู้จากแหล่งต่าง ๆ จากเพื่อนในกลุ่มอายุเดียวกัน จากการได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จากประสบการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ในการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น หรือให้เกิดความคิดเห็นใหม่ขึ้นในบุคคลหรือกลุ่มที่เราจะเข้าถึงนั้น จะต้องอาศัยระยะเวลา และกระบวนการหลายอย่าง ซึ่งแต่ละกระบวนการจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและสร้างให้เกิดความคิดเห็นแตกต่างกัน เมื่อบุคคลได้รับข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งข่าวสารนั้นอาจจะมาจากบุคคลอื่น หรือจากอุปกรณ์สื่อมวลชนต่าง ๆ หรือได้รับประสบการณ์ตรงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบของความคิดเห็นด้านความรู้ หรือการรับรู้แล้ว ก็มีแนวโน้มทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

พิชัย นีรานสกุล (2539 : 74) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ตัวแปรเพศ อายุและอาชีพจะมีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนตัวแปรด้านสถานภาพครอบครัว ระดับการศึกษา ระดับรายได้ต่อเดือน การเป็นเจ้าของบ้านและการเป็นเจ้าของรถยนต์ไม่มีผลให้เกิดพฤติกรรมการซื้อสินค้าที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2. ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยสื่อระหว่างบุคคลก่อให้เกิดพฤติกรรมการซื้อมากกว่าสื่ออื่น ๆ
3. ปัจจัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับคุณลักษณะของสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซาจอง (Zajone. 1954 : 367-374) ได้ศึกษาการเลียนแบบประเภท (Identification) ของเด็กอายุ 10 - 14 ปี จากวีรบุรุษ จากละครวิทยุประเภทอวกาศเขาพบว่า เด็ก ๆ อยากจะเป็นเหมือนตัวพระเอกในเรื่องไม่ว่าตัวเอกจะมีลักษณะใช้อำนาจหรือแสวงหามิตรภาพก็ตาม อย่างไรก็ตาม ซาจองได้สรุปจากกรณีศึกษาว่าหากกรณีที่มีวีรบุรุษนั้นเป็นอาชญากรที่ประสบความสำเร็จ เด็กจะเลียนแบบหรือไม่ หรือว่าเด็กจะเลือกเลียนแบบแต่วีรบุรุษที่ไม่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมที่เด็กยึดถืออยู่แล้ว เช่น ต้องเป็นตำรวจไม่ใช่ผู้ร้าย ต้องเป็นนักสืบไม่ใช่ขโมย และหากเป็นกรณีหลังสำหรับเด็ก ๆ ที่โตมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เคยสอนให้เขามีค่านิยมดี ๆ ให้ยึดถือ เช่น เด็กที่โตมาในหมู่อาชญากร หรือเด็กที่ขาดแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ดี ๆ ในการเลียนแบบก็อาจเป็นไปได้ว่าเด็กกลุ่มนี้จะมีความเสี่ยงสูงมากที่จะได้รับอิทธิพลในทางที่ไม่พึงประสงค์จากสื่อมวลชน

3. กฎระเบียบเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายนิสิตระดับปริญญาตรี

3.1 ระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วย เครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2542 ข้อ 5 เครื่องแต่งกายนิสิตหญิง ในเวลาปกติ

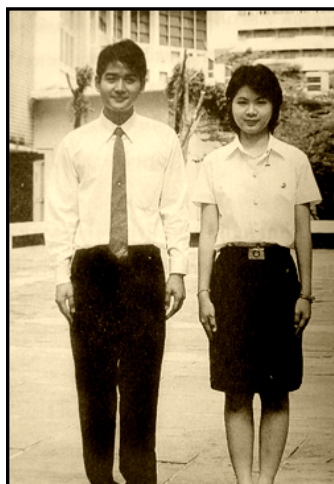
- (1) กระโปรงแบบและทรงสุภาพ สีเทา สีน้ำเงิน หรือสีกรมท่า
- (2) เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว แบบและทรงสุภาพ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรง ที่คอและแนวสาบอกติดกระดุมโลหะสีเงิน มีรูปเครื่องหมายตรามหาวิทยาลัยที่อกเบื้องซ้าย
- (3) เข็มขัดสีน้ำตาล หรือสีดำ หัวเข็มขัดมีตรามหาวิทยาลัย
- (4) รองเท้าหุ้มส้น หรือรัดส้นแบบและสีสุภาพ

และข้อ 6 เครื่องแต่งกายนิสิตชาย ในเวลาปกติ

- (1) กางเกงขาสั้นสีเทา สีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือสีดำ แบบและทรงสุภาพ
- (2) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้น หรือแขนยาว แบบและทรงสุภาพ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกง
- (3) เข็มขัดสีน้ำตาล หรือสีดำ หัวเข็มขัดมีตรามหาวิทยาลัย
- (4) รองเท้าหุ้มส้น หรือรัดส้นแบบและสีสุภาพ

ข้อ 7 การแต่งกายในงานพิธี

- (1) การแต่งกายนิสิตหญิง เช่นเดียวกับข้อ 5 แต่ใช้กระโปรงสีเทา และรองเท้าหุ้มส้นสีดำ
- (2) เครื่องแต่งกายนิสิตชาย เช่นเดียวกับข้อ 6 แต่ใช้กางเกงสีเทา เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ไม่พับแขน ผูกเนคไทพื้นสีเทามีตรามหาวิทยาลัย รองเท้าหุ้มส้นสีดำ

ภาพประกอบ 1 เครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่มา : กองบริการการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2542) ข้อบังคับ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วย เครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ชั้นปริญญาตรี พ.ศ. 2542.

นอกจากนั้นทางมหาวิทยาลัยฯ ยังได้มีการณรงค์ให้นิสิตแต่งกายให้ถูกระเบียบ โดยถ้า
นิสิตแต่งกายผิดระเบียบ ทางมหาวิทยาลัยจะมีมาตรการในการลงโทษคือ นิสิตจะไม่ได้รับการ
บริการต่าง ๆ จากทางมหาวิทยาลัย และจะมีการยึดบัตรนิสิต ทำประวัติ และพักการเรียน

ภาพประกอบ 2 ป้ายโปสเตอร์รณรงค์เรื่องการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่มา : กองบริการการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2542) การแต่งกายของ
นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระบุว่าด้วย การแต่งกายของนิสิตชายและนิสิตหญิง พ.ศ. 2533

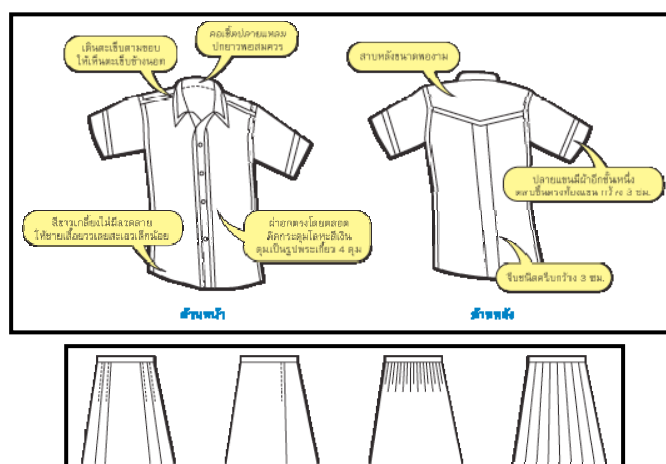
1. ชุดเครื่องแบบปกติของนิสิตชาย ประกอบด้วย

เสื้อเชิ้ตทำด้วยผ้าสีขาว ไม่มีลวดลาย ให้ใส่ชายเสื้อไว้ในกางเกง กางเกงขายาวแบบ

สากล ทำด้วยผ้าสีกรมท่า หรือสีดำ ถูงเท้าสีดำรองเท้าหนังสีดำ หุ้มส้น เข็มขัดหนังสีดำขนาดกว้าง 3 เซนติเมตร หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีเงินเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ดุมเป็นรูปพระเกี้ยว ตามแบบของมหาวิทยาลัย เนคไทไทยมีตราพระเกี้ยวตามแบบของมหาวิทยาลัย

2. ชุดเครื่องแบบปกติของนิสิตหญิง ประกอบด้วย

เสื้อทำด้วยผ้าสีขาว ไม่มีลวดลาย มีความหนาพอสมควร ตัวเสื้อขนาดพองาม คอเสื้อแบบคอเชิ้ตปลายแหลม ปากยาวพอสมควร เดินตะเข็บตามขอบปกให้ปรากฏตะเข็บข้างนอกด้วยความยาวของตัวเสื้อให้เลยสะเอวเล็กน้อย เพื่อให้กระโปรงทับมิดชิด สาบข้างเป็นสาบขนาดพองาม ด้านหลังของตัวเสื้อที่กึ่งกลางตัวได้สาบทำจีบชนิดครึ่งกว้าง 3 เซนติเมตร 1 จีบ ด้านหน้าผ่าอกตรงโดยตลอด มีสาบกว้างขนาด 3 เซนติเมตร ติดดุมโลหะสีเงินขนาดเล็กดุมเป็นรูปพระเกี้ยว 5 ดุม แขนเสื้อเป็นแขนสั้นเหนือข้อศอก 6 เซนติเมตร ปลายแขนมีผ้าอีกชั้นหนึ่งตลบขึ้น ส่วนที่ตลบกลับตรงท้องแขนกว้าง 3 เซนติเมตร ตรงหลังแขนกว้าง 6 เซนติเมตร การเดินตะเข็บตัวเสื้อทุกตะเข็บให้เดินตะเข็บคู่ (ภาพประกอบ 3) ตราพระเกี้ยว ตามแบบของมหาวิทยาลัย ทำด้วยโลหะสีเงินสูง 3 เซนติเมตร ประดับที่อกเสื้อเบื้องขวา เข็มขัดทำด้วยสีกหลาดหรือหนังกลับสีน้ำตาลเข้มกว้าง 3.5 เซนติเมตร เป็นเข็มขัดรูปปลายแหลม หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีเงินเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 4 เซนติเมตร ดุมเป็นรูปพระเกี้ยว คาดทับรอยต่อที่กระโปรงทับเสื้อ ห้ามใช้เข็มขัดอื่นนอกจากที่ระบุไว้นี้ กระโปรงทำด้วยผ้าสีกรมท่า หรือสีดำ ไม่มันแวววาว ไม่มีลวดลาย ความยาวคลุมเข่า แบบเรียบร้อยรัดกุม ห้ามใช้ผ้ายีน ผ้าสีกหลาด ผ้าลูกฟูก ผ้าลูกไม้ ร่องเท้าหุ้มส้น หรือมีสายรัดส้น แบบสุภาพสีดำ ขาว น้ำตาล สีกรมท่าหรือเทา

ภาพประกอบ 3 เครื่องแบบนิสิตหญิง ระดับปริญญาตรี ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่มา : งานวินัยนิสิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2533) ชุดเครื่องแบบปกติของนิสิต.

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักศึกษาฉบับแรกเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2504 ลงนามโดย จอมพลถนอม กิตติขจร อธิการบดีในสมัยนั้นมีสาระว่า นักศึกษาชายสวมกางเกงสีกรมท่ายาว เสื้อเชิ้ตสีขาวไม่พับแขน เวลาสวมสอดชายเสื้อในกางเกง เข็มขัดหัวตรามหาวิทยาลัย รองเท้าหุ้มส้นสีดำ ส่วนนักศึกษาหญิงสวมกระโปรงสีกรมท่ายาวต่ำกว่าเข่า เสื้อสีขาวคอเชิ้ตมีแขน ที่คอเสื้อและแนวสาบอกมีดุมโลหะสีเงิน เวลาสวมสอดชายเสื้อในกระโปรง เข็มขัดติดตรามหาวิทยาลัย รองเท้าหุ้มส้นสีดำ

ภาพประกอบ 4 เครื่องแบบนิสิตชาย หญิง ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ที่มา : กองบริการการศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2532) *เครื่องแบบปกติของ
นิสิต*)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประกาศมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกาศ ณ วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2545 (มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. 2545 : 10 ระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี.)

เครื่องแต่งกายนิสิตชาย

- เสื้อเชิ้ตแขนสั้นหรือแขนยาวสีขาวผ่าหน้า แบบเรียบ ไม่รัดรูป ไม่มีลาย ไม่มีดอก
ทับชายเสื้อไว้ในกางเกง
- กางเกงขายาวสีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือดำ แบบและทรงสุภาพ
- เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดมีตรามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- รองเท้าหุ้มส้นสีดำ สีน้ำตาล หรือสีขาวแบบสุภาพ สวมถุงเท้า
- สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 ผูกเน็คไทสีเขี้ยว ปักตราพระพิรุณทรงนาค
- ทรงผมแบบสุภาพ ห้ามไว้หนวดและเครา

เครื่องแต่งกายนิสิตหญิง

- เสื้อเชิ้ตสีขาวผ่าหน้าแบบเรียบ ไม่มีสาด้านหลัง ไม่รัดรูป แขนทรงกระบอก ยาว
เหนือศอก ไม่เกิน 5 เซนติเมตร ติดกระดุมโลหะเงินลายถม เครื่องหมายพระพิรุณ
ทรงนาค ไม่ติดกระดุมคอ ทับชายเสื้อไว้ในกระโปรง ติดเข็มเครื่องหมายมหา
วิทยาลัยเกษตรศาสตร์บนอกเสื้อด้านขวา โดยอยู่แนวกระดุมเสื้อเม็ดที่ 2
- กระโปรงสีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือดำ แบบและทรงสุภาพ สั้นเหนือเข่าไม่เกิน 5
เซนติเมตร หรือยาวเหนือข้อเท้าไม่ต่ำกว่า 10 เซนติเมตร
- เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดโลหะเงินมีตราพระพิรุณทรงนาค
- รองเท้าหุ้มส้นหรือรัดส้นแบบสุภาพสีดำ สีน้ำตาล หรือสีขาว
- สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 สวมถุงเท้าขาว รองเท้าหุ้มส้นสีขาว

2.2 บทความเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนิสิตนักศึกษา

เครื่องแบบนักศึกษาคุณค่าหรือแฟชั่น. (สยามรัฐ. 2550 : 31) กลายมาเป็นหัวข้อที่น่าสนใจอีกครั้งเมื่อคุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ขอความร่วมมือไปยังมหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ช่วยกันรณรงค์ดูแลการแต่งกายของนักศึกษา ให้ถูกระเบียบ ซึ่งนั่นหมายถึงชุดนักศึกษาประเภทเสื้อ “รัดตัว” กระโปรง “สั้น” ที่ส่อไปในทางโป๊จนเกินงามเป็นเรื่องไม่เหมาะสม และควรเร่งแก้ไข คงต้องยอมรับว่า ชุดนักศึกษายุคปัจจุบันกลายเป็น “แฟชั่น” ที่เน้นความสวยงาม (ในความคิดของนักศึกษา) มากกว่าความเหมาะสม หรือถูกกาลเทศะ ซึ่งแฟชั่นดังกล่าว ก็ได้รับการตอบสนองอย่างดีจากผู้ขายชุดนักศึกษาที่ผลิตออกมาตามความต้องการของลูกค้า โดยไม่ได้ตระหนักว่าชุดนักศึกษาดังกล่าวจะผิดระเบียบของมหาวิทยาลัยหรือไม่ และแม้บางมหาวิทยาลัย จะมีชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบจำหน่าย แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ก็ยังนิยมไปซื้อชุดนักศึกษาจากร้านค้าภายนอก เพราะมีขนาดและแบบให้เลือกหลากหลายตรงใจผู้ซื้อ ปัญหาที่จะต้องพิจารณากันต่อไปก็คือ การรณรงค์ ขอความร่วมมือ หรือการบังคับให้นักศึกษายุคนี้แต่งกายให้ถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด เพราะจะว่าไปแล้วการแต่งกายที่ผิดระเบียบ กลายเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไข เนื่องจากเป็นปัญหาที่ถูกปล่อยปละละเลยมานาน และการแต่งกายตามแฟชั่นกลายเป็นวัฒนธรรมในกลุ่มนักศึกษาที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรณรงค์ หรือขอความร่วมมือให้นักศึกษากลับไปแต่งกายให้ถูกตามระเบียบเช่นแต่ก่อน หากมองปัญหาการแต่งกายของนักศึกษาให้ลึกลงไป จะพบว่า เรื่องการแต่งกายเป็นหัวข้อที่มีการถกเถียงและวิพากษ์วิจารณ์กันในมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ เพราะคนกลุ่มหนึ่งมองว่าเครื่องแบบนักศึกษาไม่มีความจำเป็น ควรให้อิสระในการแต่งกาย และควรไปให้ความสำคัญกับการเรียนรู้มากกว่าจะมา “เอาเป็นเอาตาย” กับเครื่องแบบนักศึกษา แต่ในมุมมองของมหาวิทยาลัย เห็นว่าเครื่องแบบนักศึกษายังคงมีความจำเป็นที่สะท้อนเอกลักษณ์ที่ดีงามของมหาวิทยาลัย และชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบนั้น ยังแสดงให้เห็นถึงความเป็น “นักศึกษา” ที่ถือเป็นสถานภาพที่คนในสังคมให้ความเชื่อถือว่าจะเป็นบัณฑิตที่ออกมาพัฒนาประเทศ ดังนั้น เครื่องแบบนักศึกษา จึงถือเป็นเอกลักษณ์และสะท้อนวัฒนธรรมที่ดีงามในแบบฉบับของมหาวิทยาลัย และหากมองย้อนกลับไปในอดีต เครื่องแบบนักศึกษามีความเหมาะสม งดงาม แต่ปัจจุบัน เครื่องแบบนักศึกษากลับถูกประดิดประดอยให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของ “แฟชั่น” และเป็นแฟชั่นที่พัฒนาไปมากจนแทบจะไม่หลงเหลือความงดงามเช่นในอดีต การรณรงค์และแก้ไขปัญหาแต่งกายของนักศึกษาเป็นเรื่องที่ไม่สามารถใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดได้ เพราะอย่างที่กล่าวไปคือการแต่งกายที่เหมือนเป็นแฟชั่นใหม่ในปัจจุบันนั้นเป็นวัฒนธรรมที่ถูกสืบทอดในกลุ่มนักศึกษาจนหยั่งรากฝังลึก การจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวต้องเริ่มต้นจากการปลูกจิตสำนึก ให้นักศึกษาตระหนักถึงคุณค่าของเครื่องแบบนักศึกษาและหากนักศึกษามีความตระหนักในคุณค่าดังกล่าว ก็จะลบล้างความคิดที่อยากจะให้อิสระในการแต่งกาย เพราะการอยากให้อิสระในการแต่งกาย จะถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกในคุณค่าของ “เครื่องแบบ” และจะรู้สึกภาคภูมิใจที่

ได้สวมชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบ อย่างไรก็ตามการจะสร้างความรู้สึกดังกล่าวให้เกิดขึ้นต้องใช้เวลา และทุกฝ่ายในมหาวิทยาลัย ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง นอกจากนี้ การบังคับใช้กฎระเบียบในการ แต่งกายอย่างเข้มข้น น่าจะเป็นมาตรการเบื้องต้นในการจัดระเบียบการแต่งกายของนักศึกษา เพราะการรณรงค์สร้างความรู้สึกรับผิดชอบในการแต่งกายต้องใช้เวลาพอสมควร และต้องเป็นการ ทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป แต่สำหรับการใช้มาตรการทางกฎระเบียบสามารถนำมาใช้ได้ อย่าง ปัจจุบันทันและจะเป็นการสกัดกั้นไม่ให้แฟชั่นการแต่งกายของนักศึกษาเติบโตไปไกลมากกว่านี้ แต่ ไม่ว่ามหาวิทยาลัยจะใช้วิธีการใดก็ตามในการจัดการกับรูปแบบนักศึกษา ก็ควรถามตัวเองว่าให้ แน่ชัดเสียก่อนว่ามีแนวคิดหรือหลักการเกี่ยวกับรูปแบบนักศึกษามากน้อยเพียงใด เช่น ต้องการ จัดระเบียบชุดนักศึกษา เพียงเพราะไม่ชอบใจที่เห็นนักศึกษาแต่งกายไม่สุภาพ เรียบร้อยหรือ ต้องการให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญต่อรูปแบบนักศึกษาที่มีคุณค่าและมีความหมาย การแต่งกาย ถือเป็นวัฒนธรรมหนึ่งในสังคมไทย ดังนั้น ถ้าการแต่งกายในชุดนักศึกษาเป็นการ สะท้อนถึงวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย มหาวิทยาลัยทุกแห่ง ก็ควรให้ความสำคัญกับปัญหา การแต่งกายอย่างจริงจัง ไม่ควรปล่อยปละละเลย กลายเป็นปัญหาที่หมกหมุ่นจนยากแก่การแก้ไข เมื่อตระหนักว่า รูปแบบนักศึกษามีความสำคัญ ก็ควรเริ่มต้นเสียแต่วันนี้ ไม่อย่างนั้นอาจสาย เกินไป (รูปแบบนักศึกษาคุณค่าหรือแฟชั่น. 2550 : 31)

ธารรงค์ดี เพชรเลิศอนันต์ (2550 : 12) กล่าวว่า การออกระเบียบชุดนักศึกษาของประเทศ ไทยเกิดจากการเลียนแบบสังคมตะวันตก เพราะคิดว่าเป็นเครื่องแสดงความจริงใจของชาติในภูมิภาคเอเชีย และการแต่งเครื่องแบบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะปลูกฝังค่านิยมการกระเบียบวินัยให้ แก่เยาวชนที่จะเป็นอนาคตของได้อธิบายว่าสังคมตะวันออกให้ค่าต่อการแต่งกายตามระเบียบ จึง กำหนดให้นักเรียนต้องแต่งเครื่องแบบตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา ขณะที่สังคมตะวันตก กำหนดเครื่องแบบให้นักเรียนสวมใส่ถึงเพียงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้น เพราะวัยอุดม ศึกษาเป็นช่วงการค้นหาดนเองเพื่อสร้างอัตลักษณ์ ตรงข้ามกับสังคมตะวันออกที่ไม่เห็นคุณค่าของ ความแตกต่างหลากหลายของปัจเจกบุคคล "คำถามที่ต้องย้อนถามกับสังคมคือการตัดสินใจว่าฝ่ายใด เป็นฝ่ายผิดคงไม่สามารถทำได้ เพราะต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลที่ชัดเจน ยากจะหักล้างซึ่งกันและกัน ขึ้นอยู่กับการชี้แนะของสังคมมากกว่าว่าจะดำเนินต่อไปในทิศทางใด และอีกคำถามหนึ่งคือหลังจาก บังคับกันมา 14-15 ปี เมื่อก้าวเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาแล้วนักศึกษาจะสามารถสร้างอัตลักษณ์ของตน เองได้หรือไม่" กล่าวอีกว่าในปัจจุบันชนชั้นปกครองประเทศ โดยเฉพาะผู้ที่ดูแลด้านวัฒนธรรมเป็น บุคคลประเภทอนุรักษนิยม และต้องการสร้างผลงาน แต่เหตุใดจึงไม่จัดระเบียบการแต่งกายของนัก แสดงที่สวมบทนักศึกษาในละครโทรทัศน์ ซึ่งพบว่าแต่งกายหล่อเหลามากกว่า หากต้องการควบคุม จริงต้องควบคุมในพื้นที่สาธารณะด้วยจึงจะได้ผล "เหตุผลของการบังคับเรื่องการแต่งกายของนัก ศึกษาเพราะชนชั้นปกครองต้องการรักษาอำนาจ เนื่องจากระเบียบวินัยชุดนักศึกษาสามารถจำกัด ระบบวิธีคิดของนักศึกษาได้ด้วย เพราะการเชื่อฟังผ่านการปฏิบัติตามกฎระเบียบเรื่องเครื่องแต่ง กายคล้ายการยอมรับอำนาจของชนชั้นปกครอง แต่คนรุ่นใหม่ที่มีอิสระในการแต่งกายเพิ่มขึ้น อาจ

ตั้งคำถามต่อชนชั้นปกครองในปัจจุบันทั้งเรื่องระบบการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ซึ่งชนชั้นปกครอง "ไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น" ในตอนท้าย ผศ.ธำรงค์ศักดิ์ เสนอว่านักศึกษาเป็นวัยค้นหาเพื่อก้าวสู่ ความเป็นผู้ใหญ่ จึงควรมี 2 ด้านที่สมดุลกัน คือมีระเบียบวินัย ปฏิบัติตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม และ มีความเป็นตัวของตัวเอง การให้นักศึกษาสร้างอัตลักษณ์ของตนเองเพื่อความเป็นปัจเจกบุคคลและ ยอมรับความแตกต่างหลากหลาย ทั้งการใช้ชีวิตและความแตกต่างทางความคิด เป็นรากฐานของ การปกครองระบอบประชาธิปไตย ขณะที่การบังคับจะทำให้ไม่สามารถสร้างรากฐานระบบความคิด แบบมีเหตุมีผลได้ (รัชดากร จิตรามาส. 2550 : 12)

มหาวิทยาลัยรังสิต รับผิดชอบการแต่งกายชุดนักศึกษาโดยให้รุ่นพี่เป็นแบบอย่างรุ่นน้อง มี สโมสรนักศึกษาช่วยดูแล จัดประกวดแต่งกายชุดนักศึกษา มีป้ายรณรงค์ มีอาจารย์และหน่วยงาน ต่างๆ ในมหาวิทยาลัยดูแล หากแต่งกายไม่เหมาะสม จะไม่ให้เข้าเรียน ไม่ให้ติดต่อกับหน่วยงาน ต่างๆ และมีบทลงโทษ เช่น ตักเตือน ส่วนชุดลาลองดูแลให้แต่งให้เหมาะสม" นายเอกชาติ กล่าว

นายวุฒิ ลาภอนันต์ (2550 : 2) กล่าวว่า มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ได้รณรงค์การแต่ง กายของนักศึกษามาเป็นเวลา 14 ปีแล้ว ตอนนี้องค์การทรวงศึกษาธิการและกระทรวงวัฒนธรรมร่วม กันรณรงค์ยิ่งทำให้เรื่องง่ายขึ้นและเห็นด้วยที่ทำเป็นวาระแห่งชาติในวันที่ 25 มิถุนายนนี้มหา วิทยา- ลัยธุรกิจบัณฑิตย์จะร่วมประชุมด้วย นายวุฒิ กล่าวอีกว่า แม้การแต่งกายจะเป็นสิทธิของ บุคคล แต่เมื่อมาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่มีระเบียบก็ต้องปฏิบัติตาม จึงตรวจตรามากขึ้นทุกปี มีฝ่าย วินัยเดินตามตึกเรียน เห็นเด็กนุ่งสั้น เสื้อรัดมากก็เรียกมาอบรมให้เห็นถึงโทษว่าผู้ชายมองอย่างไร ถ้ายังไม่ปฏิบัติตาม จะตัดคะแนนความประพฤติ อีกทั้งมีโครงการดีฟิยู สมาร์ท จัดทำเป็นบัตร สะสมลายเซ็น โดยให้รางวัลเกียรติบัตรและอบรมบุคลิกภาพให้นักศึกษาที่แต่งตัวดี และในปีการ ศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ยกเลิกแต่งกายชุดลาลองในวันเสาร์ และมีแกนนำรณรงค์ ทั้งนักศึกษาที่เป็นดารา นักร้อง นักศึกษาทุนนักกีฬา ทุนเรียนดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะให้ นิสิตแต่ละคนเมื่อเข้าชั้นปีที่ 1 จนจบการศึกษามีคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนน แต่ละ คณะมีคณะกรรมการวินัยพิจารณาโทษ หากแต่งกายผิดระเบียบ ถ้าเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ครั้งแรกจะ ตักเตือนก่อน ครั้งที่ 2 จะตัดคะแนน 5 คะแนน และครั้งที่ 3 เชิญผู้ปกครอง ส่วนรุ่นพี่ชั้นปีอื่นๆ จะ ถูกลงโทษโดยตัดคะแนนความประพฤติ 5 คะแนน และให้รณรงค์แต่งกายชุดนิสิตให้ถูกต้อง หาก ถูกหักคะแนนความประพฤติ 40 คะแนน จะถูกพักการเรียน อีกทั้งขอให้คณะและหน่วยงานต่างๆ ในสถาบันช่วยดูแล ถ้าแต่งกายไม่ถูกระเบียบ จะไม่ให้เข้าชั้นเรียน ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ และ ติดต่อเรื่องต่างๆ จนกว่าจะแต่งกายถูกระเบียบ ส่วนชุดลาลองนั้นก็ให้แต่งให้เหมาะสม ถ้าใส่รอง เท้าแตะจะไม่ให้ขึ้นตึก (วุฒิ ลาภอนันต์. 2550 : 2)

นายยุทธ สงค์ธนาพิทักษ์ (2550 : 3) กล่าวว่า มทร.ธัญบุรี ได้ให้กองบริการจัดโครงการ รณรงค์แต่งกายดี มีวินัย ใส่ใจความพอเพียง เพื่อรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบ สุภาพ โดยรณรงค์ใช้สื่อต่างๆ ประวาดการทำความดี โดยเฉพาะการแต่งกายให้ถูกต้อง ถูกวินัย ถูกวัฒนธรรม

ธรรม อย่างชัดเจน ซึ่งเริ่มดำเนินการแล้ว เชื่อว่าจะช่วยสร้างจิตสำนึกและสร้างวัฒนธรรมการแต่งกายให้แก่นักศึกษาว่า 2 หมิ่นคน เครื่องแบบนักศึกษาคุณค่าหรือแฟชั่น. (2550 : 3)

วราภรณ์ สามโกเศศ (2550 : 10) กล่าวเกี่ยวกับการรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายอย่างถูกระเบียบในปีการศึกษา 2550 ว่าความจริงแล้วการกำหนดเครื่องแบบการแต่งกายชุดนิสิต นักศึกษา ที่ถูกต้องเป็นความรับผิดชอบของอธิการบดี และสภามหาวิทยาลัยแต่ละแห่งที่จะต้องกำกับดูแล แต่ถึงอย่างนั้นตนก็ไม่สามารถจะปล่อยให้การแต่งกายชุดนักศึกษากลายเป็นแฟชั่นที่ไร้ทิศทางได้ ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการจะร่วมมือกับกระทรวงวัฒนธรรมเตรียมเปิดโครงการรณรงค์การแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษา ในช่วงเปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งรูปแบบการรณรงค์จะยึดหลักความเหมาะสมของแฟชั่นชุดนักศึกษา โดยจะเร่งประสานไปยังสถาบันอุดมศึกษาเพื่อให้ดูแลการแต่งกายชุดนักศึกษาให้เป็นไปอย่างถูกต้องตามกาลเทศะ พร้อมทั้งเร่งรณรงค์ให้แต่ละมหาวิทยาลัยมีความรับผิดชอบและหันมางวด ขันเรื่องการแต่งเครื่องแบบมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ คงจะไม่เข้าไปกำหนดว่าแต่งอย่างไรจึงจะถูกต้อง เพราะเชื่อว่าคนที่อยู่ในระดับอุดมศึกษานั้นมีวุฒิภาวะและมีวิจารณญาณได้ นอกจากนี้แต่ละสถาบันการศึกษาจะมีการรณรงค์ให้เห็นภาพอย่างชัดเจนว่า การแต่งกายที่ถูกต้องและสวยงามเป็นอย่างไร โดยกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนดกรอบเรื่องการแต่งกายพร้อมทั้งร่วมมือกับกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อเฝ้าระวังและคอยดูแล โดยแสดงให้เห็นว่าการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาที่ไม่เหมาะสมนั้นผิดกาลเทศะอย่างไร เพราะถ้านักศึกษาไม่อยู่ในกรอบก็นำไปสู่ภาพการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมออกมา อย่างไรก็ตามในฐานะที่ผมเคยเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยพบว่าการแก้ปัญหาเรื่องการแต่งกายของนักศึกษาเป็นเรื่องที่ปวดหัวอย่างยิ่ง เนื่องจากปัจจุบันนักศึกษาหญิงมีความเข้าใจว่าการแต่งเครื่องแบบเป็นเรื่องของสิทธิมนุษยชน จะแต่งกายอย่างไรก็ได้ เพราะฉะนั้นจะเป็นความคิดเห็นที่มาชนกับความต้องการของอาจารย์และสังคม ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งที่รากฐาน ซึ่งมหาวิทยาลัยจะบังคับอย่างไรก็ไม่มีทางแก้ไขให้นักศึกษาทั้งหมดแต่งกายอย่างเรียบร้อย และเหมาะสมได้ อีกทั้งเสื้อที่ไม่มีมาตรฐานก็ขายตามท้องตลาดเป็นจำนวนมากตั้งแต่ขนาด 3S (เอส) 4S ไปจนถึง 5S ทำให้เด็กให้ความสนใจซื้อสวมใส่ ทั้งนี้ ผลเชื่อว่าการรณรงค์อาจช่วยแก้ปัญหาได้ระดับหนึ่งเท่านั้น (หนุ่มนักศึกษาแต่งเครื่องแบบเหมาะสมกระทรวงศึกษาธิการจับมือกระทรวงวัฒนธรรมยึดหลักถูกกาลเทศะ. 2550 : 10)

ประเด็นเรื่องการแต่งตัววาทะของนักศึกษาไทยในปัจจุบัน ยังคงเป็นข้อถกเถียงจนยากที่จะหาที่สิ้นสุด ซึ่งแนวความคิดด้านการจัดระเบียบชุดนักศึกษาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ได้มีการพัฒนากันอย่างต่อเนื่องจากสถาบันการศึกษาต่างๆ แต่ปัญหาก็ยังอยู่ที่การเอาจริงเอาจัง ความเด็ดขาดและการมีกฎเกณฑ์หรือกฎหมายออกมารองรับอีกทีหนึ่ง อย่างไรก็ตามประเด็นดังกล่าวทำให้เกิดความคิดซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ขั้วด้วยกันฝ่ายแรกเห็นว่าควรมีการจัดระเบียบอย่างชัดเจนโดยเฉพาะ เครื่องแบบนักศึกษาที่ฟิตรัดตัวจนถึงขั้นโป้ ซึ่งเน้นการโชว์สรีระส่วนอีกฟากหนึ่งกลับมีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ใครวันนี้ ผมขออนุญาตนำเสนอ ผลงานวิจัยที่จะช่วยให้ ท่านผู้อ่าน พิจารณาว่า หลักการดังกล่าวมี

ความเหมาะสมมากนักน้อยเพียงใด ทั้งนี้ ก่อนจะพูดในเชิงสถิติ ขอพูดถึงความหมายของคำว่า "ยูนิฟอร์ม" (Uniform) ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจชัดเจนเสียก่อนว่ายูนิฟอร์มนั้นมีความสำคัญอย่างไรต่อองค์กรหรือสถาบันต่างๆ แต่จริงแล้วยูนิฟอร์ม คือ เครื่องแบบที่นำเสนอความเป็นมาตรฐาน กล่าว คือ ผู้ใดที่สวมใส่ยูนิฟอร์มจะทราบกันดีว่าสังกัดกลุ่มใด สถาบันไหน เป็นคนของมหาวิทยาลัยที่ไหน และที่สำคัญคือเป็นการนำเสนอความเป็นเอกภาพของสถาบันนั้นๆ ส่วนในด้านสปีริตแล้วนั้น ยูนิฟอร์มมีความสัมพันธ์กับศักดิ์ศรี เป็นการให้เกียรติต่อสถาบันที่เราพึงพาอาศัยซึ่งครอบคลุมไปถึงการแสดงออกในด้านการจงรักภักดีนั่นเอง ดังนั้น ยูนิฟอร์มจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์สำคัญตั้งธงชาติของประเทศนั้นๆ แต่ในปัจจุบันความหมายของยูนิฟอร์มหักกลับผิดเพี้ยนไปเพราะเป็นเรื่องของการออกนอกกรอบ การสร้างความแตกต่าง กลายเป็นกระแสแฟชั่น แต่ถ้าจะให้พูดตามเนื้อผ้าแล้วนั้นยูนิฟอร์มใช้ว่าต้องอยู่ในกฎระเบียบที่เคร่งครัดซะทีเดียว แนนอนที่สุดว่ายุคสมัยย่อมเปลี่ยนไป ความคิดของคน และความเชื่อในอิสริยาภ เป็นสิ่งสำคัญท่ามกลางสังคมยุคปัจจุบัน ดังนั้น ถ้าไปเกินไปอาจแลดูไม่เหมาะสม ส่วนเข้มงวดเกินไปอาจเป็นการบังคับ ผมว่าเจกั้นตรงกลางน่าจะเหมาะสมมากกว่า จึงพอสรุปได้ว่ายูนิฟอร์มสามารถเปลี่ยนเป็นแฟชั่นได้ แต่ต้องมีมาตรฐานเหมาะสมต่อคนส่วนมาก นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ค่านิยมของการแต่งชุดนักศึกษาที่วาบหวีนั้นทางสถาบันการศึกษา ทั้งหลายต่างพยายามปรับเปลี่ยน ส่งเสริมให้นักศึกษาแต่งกายให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น แต่ปัญหาคือควบคุมไม่ได้เพราะสถาบันไม่เข้มงวดสถาบันบางแห่งก็มีความเป็นทุนนิยมมากเกินไป กล่าวคือ มองนักศึกษาเป็นดังลูกค้าที่ต้องตามใจมิเช่นนั้นถ้ามีใครพูดว่าสถาบันแห่งนี้เซย์ไม่ทันสมัยแล้วใครจะมาเรียน (ชุดนักศึกษาหวาบหวี. 2550 : 4)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกาย

จากการศึกษาค้นคว้า งานวิจัยที่ผ่านมาพบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแบบ และเครื่องแต่งกาย ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

พรธิดา บุญเรืองยา (2546 : 7) ได้ศึกษาเรื่อง“ทัศนคติต่อการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน” ผลปรากฏว่าอาจารย์ และนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นปัจจุบัน ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมตะวันตก ได้แพร่หลายเข้ามามีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการแต่งกายของวัยรุ่น นักศึกษาเห็นว่า การแต่งกายเป็นสิ่งที่

ที่แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาระยะจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เข้าสู่ระดับอุดมศึกษา ในขณะที่เรียนระดับมัศึกษานั้น นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด มีอาจารย์ฝ่ายปกครองเอาใจใส่ และลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนระเบียบ แต่การเรียนในระดับอุดมศึกษาทางสถาบันมีระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายแต่ไม่มีผู้รับผิดชอบโดยตรงที่จะให้นักศึกษาทำตามระเบียบ จึงทำให้นักศึกษาละเลยไม่ปฏิบัติตาม ซึ่งจากการสำรวจ พอจะแยกนักศึกษาได้เป็น 2 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มที่ 1 เห็นด้วยว่านักศึกษาทุกคนควรแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบที่สถาบันกำหนด เหตุผลเพราะการอยู่ร่วมกันในสังคมนักศึกษาควรจะยอมรับ และปฏิบัติตามกฎระเบียบที่สังคมได้วางไว้ เพื่อสร้างควมมีวินัย และความสามัคคี นอกจากนั้นเครื่องแบบนักศึกษายังเหมาะสมกับงานทุกโอกาส ทำให้ได้รับสิทธิพิเศษจากสังคม สร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง และเครื่องแบบนักศึกษายังทำให้ประหยัด โดยมีนักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่า สถาบันควรให้อิสระเสรีในการแต่งกายของนักศึกษาเหตุผลเพราะ เครื่องแบบนักศึกษาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ไม่สะดวกในการทำกิจกรรม เครื่องแบบไม่ทันสมัย ทำให้เกิดความจำเจเบื่อหน่าย สำหรับในส่วนตัวความคิดเห็นของอาจารย์ อาจารย์ส่วนมากต้องการให้นักศึกษาทุกคนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบที่สถาบันกำหนด

ณิชา เจียรคงมั่ง (2548 : 6) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อเครื่องแบบนักศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดในระดับมาก ได้แก่ รูปแบบที่ถูกต้องตามระเบียบ ประโยชน์ของเครื่องแบบนักศึกษา ความคงทนในการตัดเย็บ ความขาวของเนื้อผ้า การรับประกันเปลี่ยนคืนสินค้า ความคุ้มค่าเมื่อเทียบกับราคา ความสะดวกในการเดินทางไปซื้อ และการลดราคา สำหรับปัจจัยด้านอายุ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวมีพฤติกรรมด้านปริมาณในการซื้อที่แตกต่างกันในส่วนประกอบของประเภทของสถาบัน มีพฤติกรรมด้านความถี่ในการซื้อที่แตกต่างกัน และผลการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านภาพลักษณ์ของเครื่องแบบนักศึกษากับพฤติกรรมการซื้อเครื่องแบบนักศึกษาพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน ทั้งด้านความถี่ และปริมาณในการซื้อ

ธนิต แสงทองล้วน (2545 : 8) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจที่มีต่อเครื่องแบบนักเรียนตราวิจิตรของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม” นักศึกษามีความพึงพอใจต่อเครื่องแบบนักเรียนตราวิจิตรในด้านส่วนประสมทางการตลาดในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจที่มีต่อเครื่องแบบนักศึกษาตราวิจิตร ในด้านผลิตภัณฑ์ ราคา และสถานที่จำหน่าย แต่มีความสัมพันธ์ในด้านการส่งเสริมการขาย ปัจจัยด้านจำนวนสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจที่มีต่อเครื่องแบบนักเรียนตราวิจิตร ปัจจัยด้านอาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจที่มีต่อเครื่องแบบนักเรียนตราวิจิตร

ผกาพันธ์ อินตะแก้ว (2543 : 5) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิง ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง” ปัจจัยด้านรายได้ของครอบครัวมีอิทธิพลกับพฤติกรรมการเลือกซื้อเครื่องแบบนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจัยทางด้านผลิต

ภณฑ์ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับ รูปทรง และ ความหลากหลายของแบบที่มีให้เลือก การศึกษาใน
 คณะที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการเลือกซื้อเครื่องแบบนักศึกษาในด้านการรับรู้ปัญหา
 การค้นหาข้อมูล การประเมินทางเลือก การตัดสินใจซื้อ และการประเมินผลภายหลังการซื้อ

อริสรา คำชาวี (2546 : 7) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “เจตคติของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ต่อการแต่ง
 กายแฟชั่นสายเดี่ยว” ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับเจตคติ ของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ ต่อการแต่ง
 กายแฟชั่นสายเดี่ยว จังหวัดสกลนครจำแนกตามวัย เพศ และสถานที่ตั้งบ้านพัก พบว่า วัยรุ่นใน
 จังหวัดสกลนครมีเจตคติต่อการแต่งกายแฟชั่นสายเดี่ยว ดีกว่าผู้ใหญ่ในจังหวัดสกลนคร อย่างมีนัย
 สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 วัยรุ่นและผู้ใหญ่เพศชายในจังหวัดสกลนคร มีเจตคติต่อการแต่งกาย
 แฟชั่นสายเดี่ยว ดีกว่าวัยรุ่นและผู้ใหญ่เพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนทร แสงรุ่ง (2530 : 7) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และ
 นักศึกษาที่มีต่อการแต่งกาย ระเบียบความประพฤติ และวิธีการลงโทษนักศึกษาผู้ประพฤติ
 ผิดระเบียบ ในวิทยาลัยพลศึกษา พบว่าผู้บริหาร ครู และนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการแต่งกาย
 แต่งกายอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก และมีความคิดเห็นต่อการระเบียบความประพฤติ และวิธีการลงโทษ
 นักศึกษาผู้ประพฤติผิดระเบียบ ด้านความผิดสถานหนักที่เสื่อมเสียชื่อเสียง และเกียรติคุณของ
 วิทยาลัย หักคะแนนความประพฤติ 45 ขึ้นไป อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก

อาคม สวัสดิ์มงคล (2546 : 9) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา กรณี
 ศึกษา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่านักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์
 ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร/สถาบัน สังคม/สภาพแวดล้อม สื่อมวล
 ชนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายนักศึกษา สำหรับพฤติกรรมในการแต่งกายของนักศึกษาส่วนใหญ่
 แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน แต่ก็มีนักศึกษบางส่วนที่มีจำนวนค่อนข้างมาก
 แต่งกายผิดระเบียบสถาบันส่วนพฤติกรรมด้านวินัยของนักศึกษามีปัญหาค่อนข้างน้อย แต่ก็มีนัก
 ศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนมากพอสมควรมีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสม

งานวิจัยในต่างประเทศ

คิม (Kim. 1998 : A 59/08) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ เกี่ยวกับการ
 แต่งเครื่องแบบของนักเรียนในสหรัฐ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน จำนวน
 352 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 แห่ง ในเมืองมินนิอาโพลิส และเมืองเซนต์พอล รัฐ
 มินนิโซตา โรงเรียน 3 แห่งนี้ มีระเบียบเครื่องแต่งกายต่างกันดังนี้ (1) โรงเรียน R ระเบียบเครื่อง
 แบบของโรงเรียนที่เคร่งครัด ซึ่งบังคับให้นักเรียนสวมเครื่องแต่งกายพิเศษหลายอย่าง เช่น เสื้อ
 และกระโปรง (2) โรงเรียน F มีนโยบายเกี่ยวกับระเบียบเครื่องแต่งกายแบบยืดหยุ่น บังคับเฉพาะ
 สีเสื้อผ้าเท่านั้น (3) โรงเรียน N ให้กำหนดนโยบายการแต่งเครื่องแต่งกาย

ฮักส์ (Hughes. 1997 : A57/10) ได้ศึกษาผลของการใช้นโยบายการแต่งเครื่องแบบนักเรียนของนักเรียนที่มีต่อการเข้าชั้นเรียน ความมีวินัย และบรรยากาศของชั้นเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นขนาดใหญ่ ในเขตเมืองและเขตจำนวน 2 โรงเรียนในรัฐเท็กซัส ซึ่งบังคับใช้เครื่องแบบของโรงเรียนในปีการศึกษา 1995 -6 โรงเรียน A ใช้นโยบายเครื่องแบบโรงเรียนอย่างเป็นทางการ ส่วนโรงเรียน B ใช้รูปแบบการแต่งเครื่องแบบที่นิยมกันมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีอัตราการเข้าเรียนสูงกว่าปานกลาง แต่ไม่ได้เกิดจากนโยบายการแต่งเครื่องแบบดังกล่าว อย่างไรก็ตาม จำนวนนักเรียนที่สวมเครื่องแบบโรงเรียนมีปัญหาทางวินัยน้อยกว่า จำนวนนักเรียนที่ไม่สวมเครื่องแบบ ซึ่งลดจำนวนได้ประมาณ 30% รูปแบบเครื่องแต่งกายที่นิยมมากที่สุด หรือเครื่องแบบโรงเรียนที่ไม่เป็นทางการทำให้นักเรียนมีปัญหาด้านวินัยมากกว่า โดยการใช้เครื่องแบบโรงเรียนที่เป็นทางการ

นอกจากนี้ครูให้การสนับสนุนนโยบายการแต่งเครื่องแบบโรงเรียนอย่างมาก และเชื่อว่าผลของการใช้นโยบายนี้ปรากฏชัดในชั้นเรียน ส่วนผู้ปกครองให้การสนับสนุนนโยบายนี้ด้วย แต่นักเรียนไม่สนับสนุนการใช้เครื่องแบบ และไม่เห็นด้วยที่ว่าการแต่งกายตามระเบียบช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในทางบวกมากขึ้น

ครูพบว่าการปรับปรุงหลายด้านเกี่ยวกับพฤติกรรมในชั้นเรียน หลังจากน่านโยบายการแต่งเครื่องแบบไปใช้ เช่น การฝ่าฝืนระเบียบการแต่งกายน้อยลง การไม่เคารพเพื่อนร่วมชั้นเรียนน้อยลง ลดจำนวนเวลาของครูที่จำเป็นต้องจัดการกับนักเรียนที่ทำเรื่องวุ่นวาย และลดจำนวนเวลาของนักเรียนที่ไม่ทำงานตามที่มอบหมาย

โซลเธอร์ (Solther. 1997 : A 58/02) ได้ศึกษาการปฏิบัติตามนโยบายเครื่องแบบโรงเรียนโดยความสมัครใจ ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐ และศึกษาผลการนำไปใช้ และการเลิกใช้นโยบายดังกล่าว การเก็บรวบรวมข้อมูล ศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์ครู ผู้ปกครอง และผู้บริหารโรงเรียนที่สนใจนโยบายเครื่องแบบโรงเรียน จำนวน 25 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับและการตัดสินใจใช้นโยบายเป็นการตัดสินใจแบบกระจายอำนาจที่เกิดจากการตัดสินใจร่วมกันของผู้มีส่วนได้เสียจำนวนมาก ส่วนการตัดสินใจเป็นรายบุคคลเพื่อรับเอาหรือปฏิเสธนโยบาย เกิดขึ้นจากการแพร่กระจายสารสนเทศระหว่างผู้นำความคิดเห็น กับเครือข่ายความคิดเห็น ในระยะแรกมีอัตราการยินยอมรับนโยบายประมาณ 70% แต่ไม่มีผลรับปรากฏชัดเจน อันเป็นผลกระทบจากนโยบายแต่งเครื่องแบบ ต่อมาอัตราการยอมรับลดลงระหว่าง 30% กับ 40% แสดงให้เห็นว่าเกิดจากเหตุผลหลายประการมากกว่าการปฏิเสธนโยบายเครื่องแบบโดยตรง ผู้วิจัยสรุปว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นที่ไม่เป็นไปตามที่ปรารถนาและคาดหวัง เกี่ยวกับนโยบายแต่งเครื่องแบบมีน้ำหนักมากกว่าผลลัพธ์ตามที่ปรารถนาและคาดหวัง ซึ่งมีผลทำให้เกิดการเลิกใช้นโยบายเครื่องแบบ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า วัฒนธรรม บุคคลที่มีชื่อเสียง บุคคลที่ประสบความสำเร็จ สื่อมวลชน การเลียนแบบ รวมทั้งกลุ่มเพื่อนมีผลทำให้วัยรุ่นมีเจตคติต่อการแต่งกายตามความนิยมหรือแฟชั่นต่าง ๆ ได้ง่าย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการวิจัยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้นโดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสำรวจกลุ่มเป้าหมาย โดยมีการนำเสนอข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดการกระทำกับข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ที่มีการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบมหาวิทยาลัยโดยมีลักษณะอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เสื้อที่ใช้ผ้าบาง / มีลวดลาย และเสื้อที่ใส่นั้นรัดรูปจนเกินไป
2. ไม่ติดกระดุมโลหะเงินปั๊มเครื่องหมายตราของมหาวิทยาลัย
3. กระโปรงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพรวมไปถึงการใช้ผ้ายีนส์ (สำหรับนิสิตหญิง) กางเกงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพ ใช้ผ้ายีนส์ หรือผ้าลูกฟูก หรือผ้าอื่นๆ ที่ไม่สุภาพ (สำหรับนิสิตชาย)
4. ปลอยชายเสื้อไว้นอกกางเกง หรือกระโปรง
5. ไม่คาดเข็มขัด และใช้เข็มขัดที่ไม่ใช่หนังสีดำ ไม่ใช่หัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย
6. นิสิตชาย ไม่สวมรองเท้าหนังสีดำ หรือสวมรองเท้าแตะ นิสิตหญิง ไม่สวมรองเท้าคัทชู หรือสวมรองเท้าตามแฟชั่น / รองเท้าแตะ
7. ทรงผมแบบเป็นแบบที่ไม่สุภาพย้อนสีผมตามแฟชั่นสำหรับนิสิตชายไว้ผมยาว / ไว้หนวดเครารุงรัง
8. นิสิตแต่งหน้าเข้มจนเกินไป / ทาเล็บมือ เล็บเท้า / สวมใส่เครื่องประดับมากเกินไป

จากลักษณะที่ได้ระบุไว้ดังกล่าวนี้ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจำนวน 10 คน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่มีการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบมหาวิทยาลัยโดยมีลักษณะอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อ ($n = 10$)

คณะที่กำลังศึกษา	เพศ		ชั้นปี			รวม
	ชาย	หญิง	2	3	4	
ศึกษาศาสตร์		1		1		1
สังคมศาสตร์	2	1		1	2	3
มนุษยศาสตร์		2		1	1	2
ศิลปกรรมศาสตร์	2	1	1	1	1	3
วิทยาศาสตร์		1			1	1
รวม	4	6	1	4	5	10

ตอนที่ 2 การสำรวจ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน โดยจำแนกเป็นนิสิตที่ศึกษาใน 5 คณะวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 831 คน คณะวิทยาศาสตร์ 1,072 คน คณะศึกษาศาสตร์ 223 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ 649 คน และคณะสังคมศาสตร์ 915 คน ได้จำนวน 369 คนจากประชากร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (จิตราภา กุณฑลบุตร. 2551 : 7)

ตาราง 2 ข้อมูลการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วน

คณะที่ศึกษา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ศึกษาศาสตร์	223	59	16.0
สังคมศาสตร์	915	64	17.3
มนุษยศาสตร์	831	82	22.2
ศิลปกรรมศาสตร์	649	58	15.7
วิทยาศาสตร์	1,072	106	28.7
รวม	3,690	369	100

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

- ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
- พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
- มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

- ความคิดเห็นต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
- ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แบบสำรวจ

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

- ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
- พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
- มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

- ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
- ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต
2. สร้างแบบสัมภาษณ์ โดยให้หัวข้อสอดคล้อง และครอบคลุมกับนิยามศัพท์เฉพาะซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบและความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย เป็นจำนวน 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ และตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย จำนวน 45 ข้อ
3. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นจำนวน 2 ตอน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้เชี่ยวชาญอีก 3 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง (เชิงประจักษ์) โดยให้ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับ นิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ ได้แบบสอบถามจำนวน 40 ข้อ
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญได้แบบสัมภาษณ์จำนวน 2 ตอน แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 4 คน

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. ภาคนิสิตกำลังศึกษา.....
3. ชั้นปีที่ศึกษา.....

พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

- ปกติคุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างไร
- การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นทำให้คุณรู้สึกมั่นใจ และเป็นที่ยอมรับทางสังคมเพียงไร

มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ

- คุณได้แนวการแต่งเครื่องแบบนิสิตในลักษณะนี้มาจากไหน
- อะไรเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้แต่งเครื่องแบบในลักษณะนี้

- บุคคลในครอบครัวมีคนที่เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยจำนวนเท่าใด แล้วนิยมแต่งเครื่องแบบนิตอย่างไร

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

- คุณคิดว่าเครื่องแบบนิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบในปัจจุบันมีความเหมาะสมดีอยู่แล้วหรือไม่
- คุณมีความรู้สึกภาคภูมิใจในเครื่องแบบนิตมศว.ที่แต่งอยู่ในปัจจุบันหรือไม่

ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิตใหม่มหาวิทยาลัย

- คุณมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างกับการแต่งเครื่องแบบของนิตในปัจจุบัน
- คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิตแบบไหนที่เหมาะสม และแบบไหนที่ไม่เหมาะสม

ตอนที่ 2 แบบสำรวจ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิต จากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ บทความจากนิตยสาร วารสาร และหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

2. สร้างแบบสอบถาม โดยให้หัวข้อสอดคล้องและครอบคลุมกับนิยามศัพท์เฉพาะซึ่งเป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับลักษณะโดยทั่วไปของนิตต่อการแต่งเครื่องแบบ และความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัยเป็นจำนวน 2 ตอน คือตอนที่ 1 ลักษณะโดยทั่วไปของนิตต่อการแต่งเครื่องแบบ และตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย จำนวน 80 ข้อ

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 2 ตอน ไปให้อาจารย์ที่ปริญญานิพนธ์ คือผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้เชี่ยวชาญอีก 3 ท่านคือรองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง อาจารย์ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์ดร.สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเหมาะสมของแบบสอบถามพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง (เชิงประจักษ์) และหาค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) 0.50 ได้แบบสอบถามจำนวน 75 ข้อ

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนิตที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน จากนั้นจะนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำแล้วทดสอบด้วย t-test โดยการเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น .727 ได้แบบสอบถามที่จะนำมาใช้ได้จำนวน 75 ข้อ

ตัวอย่างแบบสำรวจความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. คณะที่นิสิตกำลังศึกษา.....
3. ชั้นปีที่ศึกษา.....

พฤติกรรมกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมาเรียนทุกวัน					
00.	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามกระแสแฟชั่นที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน					

มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	คุณมักคิดปรับเปลี่ยนเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น					
00.	คุณเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงในการเลือกการแต่งตัว					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง

4

2

จริงบ้าง

3

3

จริงน้อย

2

4

จริงน้อยที่สุด

1

5

การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67 – 5.00 หมายถึง	นิสิตพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34 – 3.66 หมายถึง	นิสิตพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 2.33 หมายถึง	นิสิตพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับน้อย

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

ความคิดเห็นต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย ที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่ สุด
0.	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดนั้นไม่เหมาะสมกับคุณ					
00.	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้นดีอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง					

ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย ที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่ สุด
0.	คุณคิดว่านิสิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งกายไม่ตรงตามระเบียบ					
00.	คุณคิดว่านิสิตหญิงในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่เหมาะสมเช่น เสื้อรัดรูปมาก กระโปรงสั้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
เห็นด้วยมากที่สุด	1
เห็นด้วยมาก	2
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	4
เห็นด้วยน้อยที่สุด	5

การแปลความหมาย

ด้านความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิต

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67 – 5.00 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34 – 3.66 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 2.33 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ด้านความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตในมหาวิทยาลัย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67 – 5.00 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยว่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34 – 3.66 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยว่าความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 2.33 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยว่าความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และผู้อำนวยการหอสมุดกลางในการขอเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. สังเกตนิสิตที่มีพฤติกรรมการเล่นเครื่องแบบที่ไม่เป็นไปตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด 5 ใน 8 ข้อที่ได้กำหนดเอาไว้ และอธิบายให้นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเข้าใจในวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับการสัมภาษณ์ในครั้งนี้
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์ภายในเดือนกันยายน 2551
4. นำผลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแล้วจึงนำไปวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์จากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ คณบดีคณะสังคมศาสตร์ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ในการขอเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. ทำการนัดหมายกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามไปแจกกับกลุ่มตัวอย่าง
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ส่งคืนมา และนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

4. การจัดทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency)
2. การจัดลำดับความถี่

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต ด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ ชั้นปี โดยการใช้การทดสอบที (t-test) และขณะที่กำลังศึกษาโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบระหว่างคนที่แต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบกับคนที่แต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Science) โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน และวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1. ค่าสถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
3. สถิติสำหรับทดสอบสมมุติฐาน
 - 3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มตาม โดยใช้ t-test กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
 - 3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
 - 3.3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) มาคำนวณค่าสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการแปลความหมายดังนี้

X	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนนิสิตในกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติ F-distribution
t	แทน	ค่าสถิติ t-distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (degree of freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ
 - ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
 - พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
 - มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น
2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย
 - ความคิดเห็นต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
 - ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แบบสำรวจ แบ่งเป็น 6 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ส่วนที่ 2 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบมุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามด้านความคิดของตนเอง ด้านครอบครัว ด้านตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ และด้านสื่อต่าง ๆ

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นของนิสิตต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิต และความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ ชั้นปี และคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency)
2. การจัดลำดับความถี่

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต ด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ ชั้นปี โดยใช้การทดสอบที (t-test) และคณะที่กำลังศึกษาโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบระหว่างคนที่แต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบกับคนที่แต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบ

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตไม่ตรงตามระเบียบของมหาวิทยาลัยโดยมีลักษณะอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อ

ผลการศึกษาค้นคว้า

เป็นนิสิตชาย 4 คน และนิสิตหญิง 6 คน กำลังศึกษาอยู่คณะสังคมศาสตร์ จำนวน 2 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 3 คน คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 3 คน คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 1 คน และจากคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 1 คน โดยแบ่งออกเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 คน นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 4 คน และนิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 5 คน

นิสิตคนที่ 1 ชื่อเอ (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตชาย กำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 เอมีพี่น้อง 2 คนโดยเอเป็นลูกคนที่ 2 และมีพี่ชาย 1 คนซึ่งเพิ่งจบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งปัจจุบันพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดาแต่บางครั้งก็จะไปค้างที่บ้านเพื่อนบ้างเป็นครั้งคราว

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

เอใส่เสื้อยืดสีดำแล้วสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวทับอีกที ใส่กางเกงยีนส์สีดำมีรอยขาดตามกางเกงปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง ไม่คาดเข็มขัด ไม่ติดตราเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย สวมรองเท้าผ้าใบสีดำ ไว้ผมยาวประมาณกลางหลังและไว้หนวดเครา เอบอกว่าที่แต่งตัวแบบนี้มาเรียนก็เพราะทำให้รู้สึกมั่นใจ และคล่องตัวมากกว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบเพราะตนเองอยู่คณะศิลปกรรมต้องวาดรูประบายสีทุกวันถ้าต้องใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวผูกเนคไทมันทำให้ทำงานลำบากและจะสกปรกอะไรมาก เอบอกว่าตนไม่เคยแต่งเครื่องแบบนิสิตมาเรียนเลยจะใส่แต่เสื้อยืดกับกางเกงยีนส์แต่จะใส่เสื้อเชิ้ตบ้างเวลาที่มีสอบ(อย่างเช่นวันนี้) เพราะถ้าหากไม่ใส่เสื้อเชิ้ตพนักงานรักษาความปลอดภัยก็จะไม่ยอมให้ตนขึ้นตึกทำให้ตนขาดสอบ เอยังได้บอกอีกว่าตนเองแต่งเครื่องแบบแบบนี้มาตั้งแต่ตอนอยู่ปี 1 เลย

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

สำหรับแนวการแต่งตัวแบบนี้เอบอกว่าแต่งตามความชอบส่วนตัว ใส่แล้วมั่นใจ ไม่สนกระแสแฟชั่นสักเท่าไร แต่จะเน้นความเป็นตัวของตัวเอง และความคล่องตัวในการทำงานมากกว่า โดยส่วนใหญ่เพื่อนในกลุ่มและนิสิตในคณะศิลปกรรมก็แต่งตัวแนวเดียวกันแบบนี้ แต่อาจจะมีแตกต่างกันบ้างแล้วแต่สไตล์ของแต่ละคน แต่ส่วนใหญ่นิสิตชายจะใส่เสื้อยืด กางเกงยีนส์ และรองเท้าผ้าใบเป็นหลัก เอบอกว่าในส่วนของครอบครัวก็ไม่ได้มีการคัดค้านการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้ของเอ เพราะพี่ชายของเอที่เพิ่งจบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ก็แต่งกายแบบนี้ไปเรียนเหมือนกัน

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

เอมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการแต่งเครื่องแบบพอสมควรโดยทราบว่าเครื่องแบบของนิสิตชายนั้นต้องใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนคไท เอาชายเสื้อใส่ไว้ในกางเกง สวมรองเท้าหนังสีดำ แต่สำหรับตนเองนั้นมีความรู้สึกเฉยๆ และไม่สนใจเนื่องจากทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้ออกกฎระเบียบ โดยที่นิสิตไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เลย เพราะฉะนั้นทางมหาวิทยาลัยก็ไม่ควรมาบังคับให้นิสิตต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ได้กำหนดไว้ ดังนั้นจึงทำให้เอไม่รู้สึกภาคภูมิใจในเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบมาเลย เพราะการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบนั้นทำให้รู้สึกไม่มั่นใจเท่ากับการแต่งเครื่องแบบตามแบบฉบับของตนเองที่เป็นอยู่ และเอยังคงจะยืนยันว่าจะแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ถึงแม้จะรู้ว่ามันผิดกฎระเบียบก็ตาม เพราะเอคิดว่าตัวเองก็ไม่

ได้แตกต่างจากเพื่อนคนอื่นในคณะศิลปกรรมฯ เลย และแม้กระทั่งอาจารย์ที่สอนก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาก็ยังสามารถเข้าเรียนได้ตามปกติ เอยอยากให้ทางมหาวิทยาลัยหันมาให้ความสนใจด้านการเรียน การสอน โดยอยากให้ดูที่ผลการเรียนของนิสิตที่ออกมามากกว่า การมาบังคับให้นิสิตต้องแต่งกายให้ตรงตามกฎระเบียบ เพราะเอคคิดว่าถึงแม้ว่าจะแต่งกายไม่ตรงตามระเบียบ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องไม่ตั้งใจเรียนด้วย เพราะถึงจะแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด แต่เขาก็เรียนดีได้ไม่แพ้คนที่แต่งกายถูกระเบียบ

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

เอมมองว่าสำหรับนิสิตหญิงที่ใส่เสื้อนิสิตรัดรูปจนเกินไป และใส่กระโปรงสั้น ๆ ผ่านสูง ๆ นั้น คงไม่เหมาะสมเพราะการแต่งเครื่องแบบล่อแหลมอาจจะเป็นอันตรายต่อตัวนิสิตเองได้ แต่มันก็เป็นไปตามวัฒนธรรมของแต่ละคณะและสาขาวิชาที่เรียนมากกว่า ส่วนสังคมจะยอมรับหรือไม่ยอมรับนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับตัวเอมเองนั้นไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองยังไง เพราะว่าคนเราแตกต่างกันอยู่แล้วทั้งสาขาวิชาที่เรียน แนวทางการดำเนินชีวิตและทุกคนในคณะก็แต่งเหมือนกันหมด

นิสิตคนที่ 2 ชื่อ บี (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตชาย กำลังศึกษาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ปีมีพี่ชาย 2 คน ซึ่งพี่เรียนจบมหาวิทยาลัย บีเป็นน้องคนสุดท้อง ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

บีใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว ใส่กางเกงยีนส์ขาเดฟ ปลอมขายเสื้ออยู่นอกกางเกง คาดเข็มขัดแต่ไม่ใช้หัวเข็มขัดตรามหาวิทยาลัย สวมรองเท้าผ้าใบ ไว้มสไลด์ยาวประมาณปา และทำสีผมไฮไลน์สีทอง ทั้งศรีษะ บีบอกว่าตามปกติตนเองจะใส่เครื่องแบบตามระเบียบมาเรียนทุกวัน แต่พอดีวันนี้ฝนตกตนเองจึงใส่กางเกงยีนส์ บีบอกว่าแต่งเครื่องแบบแบบนี้ก็ไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร ยิ่งถ้าวันไหนมีเรียนกับอาจารย์ที่ดู ๆ จะแต่งตัวให้ถูกระเบียบเพราะกลัวอาจารย์ไม่ให้เข้าห้องและตนเองเพิ่งเริ่มแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้ตอนอยู่ปี 3 เพราะปี 1 ต้องแต่งกายเรียบร้อยตามระเบียบที่กำหนด

1.3 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ชอบใส่เสื้อยืด/เชิ้ตการเกงยีนส์ รองเท้าผ้าใบ ก็จะมากระแสปั่นบ้างพอสมควร แต่จะแต่งตามความพอใจของตัวเองมากกว่า ตนเองก็จะเน้นการแต่งกายตามความชอบ กระแสนิยม และตามรุ่นพี่ในคณะฯ ส่วนเพื่อนในกลุ่มนั้นก็จะแต่งกายแนวนี้เหมือนกัน เพราะแต่งกายแนวนี้แล้วได้รับการยอมรับจากเพื่อนรุ่นเดียวกันและมันก็เท่กว่าเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดมา และที่บ้านพี่ชายที่พี่เรียนจบก็แต่งตัวแนวนี้เหมือนกัน แม้ก็รู้สึกชินและไม่ได้ว่าอะไร แค่อขอให้ตั้งใจเรียน แล้วก็เรียนให้จบก็พอใจแล้ว

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

บิกกล่าวว่าตนทราบว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยต้องแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนคไท กางเกงสแลคสีดำ รองเท้าหนัง ใส่เข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัย แต่ตนเองจะแต่งตามระเบียบเวลามีสอบ หรือมีงานพิธี ซึ่งถ้ามีโอกาสตนก็จะแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นในแบบที่เป็นตนเอง และอยากให้ทางมหาวิทยาลัยสนใจที่ผลการเรียนมากกว่าการมาบังคับเรื่องการแต่งตัว เอยอมรับว่าบางครั้งการใส่เครื่องแบบนิสิตที่ถูกระเบียบจะรู้สึกมันใจกว่า (ถ้าอยู่ภายในมหาวิทยาลัย) เพราะว่าการที่ได้มาเรียนที่นั่นมันก็ทำให้ตนเองรู้สึกภาคภูมิใจมาก แต่มันก็ไม่ใช่เป็นตัวของตัวเอง ไม่เท่เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ และถึงแม้จะรู้ว่าการที่ตนเองใส่เครื่องแบบนิสิตตามกระแสแฟชั่นเป็นเรื่องผิดก็ตาม แต่ตนเองก็ไม่สนใจเพราะคิดว่าตนไม่ได้ใส่ทุกวัน และใส่แบบนี้ก็ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองและทำให้มันใจมากกว่า บิกกล่าวว่าสำหรับตนเองแล้วไม่สนใจกฎระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายเท่าไรนัก เพราะตนมีความเชื่อว่าการที่คนเราจะเรียนดีนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกาแต่งกายมาเรียนแต่ขึ้นอยู่กับสมองมากกว่า

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

บิกมีความคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องอิสระของแต่ละบุคคลสำหรับตนไม่มีความคิดเห็นอะไรแต่สำหรับนิสิตหญิงที่ใส่เสื้อรัดรูปมากเกินไป และใส่กระโปรงสั้นมากจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีและเป็นอันตรายต่อตัวตัวเอง สำหรับเธอถ้าไม่แต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นก็อาจจะรู้สึกแปลกแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย เพราะทุกคนในมหาวิทยาลัยก็แต่งกายตามกระแสแฟชั่นกันทุกคน คนที่ไม่แต่งจะดูแปลกไปจากคนอื่นมากกว่า

นิสิตคนที่ 3 ชื่อซี (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ซีเป็นลูกคนเดียว ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ซีใส่เสื้อนิสิตรัดรูปเนื้อผ้าสีขาวค่อนข้างบางเอาชายเสื้อออกนอกกระโปรง แล้วคาดเข็มขัดทับ ใส่กระโปรงเอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 3-4 นิ้ว และสั้นมาก ผ้าหน้าขาสูงประมาณ 4 นิ้ว สวมรองเท้าแตะสีแดง ไว้ผมยาวตัดเป็นลอนและทำสีผมไฮไลน์สีทองทั้งศีรษะ ทาเล็บสีแดงแต่งหน้าเข้ม

1.3 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

สำหรับการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นที่แต่งอยู่ทุกวันนี้ทำให้ซีรู้สึกมันใจ และเป็นเหมือนกับคนส่วนใหญ่ในคณะฯ เพราะถ้าแต่งเครื่องแบบถูกระเบียบมาจะเหมือนว่าเราแปลกไปจากคนอื่น บาง ครั้งเพื่อนในกลุ่มก็แต่งตามแต่บางทีก็อาจจะใส่กระโปรงไม่สั้นเท่าตนเอง ขึ้นอยู่กับแต่ละสไตล์

ของแต่ละคน แต่สำหรับตัวฉันก็จะยึดตามกระแสข่าวที่ตอนนี้อิตอะไรก็ใส่แบบนั้น เช่น ตอนนี้อิตเทรตเกาหลี ซึ่ก็จะไปดัดผมเป็นลอนใหญ่ ๆ ใส่ชุดแซก ใส่กางเกงขาสั้น ซึ่บอกว่าโดยพื้นฐานแล้วเป็นคนชอบตามแฟชั่นมาก แต่เวลาแต่งตัวก็จะดูให้เหมาะสมกับตัวเอง ซึ่งก็รวมไปถึงเครื่องแบบนิสิตด้วย จะใส่ตามแฟชั่น ตามที่เค้าฮิตกัน เห็นดาราใส่สวยก็ใส่ตาม โดยตนเองก็แต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นแบบนี้มาตั้งแต่อยู่ปี 1 ก็ไม่เห็นมีใครว่าอะไรใครๆ ก็แต่งกันแบบนี้กันทั้งนั้น โดยยึดหลักในการเลือกซื้อเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นที่ออกมา ส่วนมากก็จะซื้อประมาณเดือนละครั้งแต่จะซื้อชุดไปเที่ยวบ่อยกว่าโดยซื้อประมาณอาทิตย์ละครั้ง โดยส่วนตัวตนเองจะเป็นคนที่ชอบรองเท้ามาก รองเท้าจะเปลี่ยนบ่อยมาก เน้นตามแฟชั่น เช่น คัทชูสีเจ็บ ๆ แร่ง รองเท้าที่เป็นแบบสวมเก้ ๆ รวมไปถึงรองเท้าแตะที่มีลายน่ารัก ๆ จะชอบมากแต่จะซื้อไม่แพงมาก โดยจะชอบไปซื้อกับแม่

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

ซึ่กล่าวว่าตนเองรู้ว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้นต้องแต่งกายตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนดตามที่ติดป้ายรณรงค์ไว้ ซึ่งซึ่บอกว่ากฎระเบียบนั้นกำหนดออกมาดี แต่ตนเองไม่ยอมทำตามเพราะการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้นแต่งตามได้ยาก ไม่เป็นตัวของตัวเอง และที่สำคัญยุคสมัยก็เปลี่ยนไปแล้ว สำหรับตนเองการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยทำให้รู้สึกไม่มั่นใจ แต่งแบบที่เป็นอยู่รู้สึกมั่นใจกว่า ถึงแม้จะมีคณิภาควิชาที่ตนเองก็ไม่ใส่ใจ เพราะมันเป็นตัวของเราเอง สำหรับตัวซึ่เองนั้นมีความรู้สึกภาคภูมิใจในเครื่องแบบนิสิตสวม. ไม่แพ้คนที่แต่งกายถูกระเบียบ เพราะการที่ตนเองแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นแบบนี้ไม่ได้แตกต่างจากนิสิตคนอื่น ๆ เลยถึงแม้ว่ามันจะผิดระเบียบก็ตาม แต่ทุกคนในมหาวิทยาลัยก็แต่งกันแบบนี้ทุกคน ซึ่มองว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลมากกว่า และการแต่งเครื่องแบบนิสิตก็เปลี่ยนไปตามกระแสของโลกปัจจุบัน ตามแฟชั่น และค่านิยม ทำให้นิสิตมีความจำเป็นที่จะต้องแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น อยากให้มหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยกับกระแสแฟชั่นในปัจจุบันให้สามารถเข้ากันได้เหมาะสม

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ซึ่กล่าวว่าแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันค่อนข้างตามกระแสตามแฟชั่นมากและไม่สนใจกฎระเบียบเท่าไร เพราะคิดว่ามันเป็นสิทธิส่วนบุคคลซึ่ง 99 เปอร์เซ็นต์จะไม่มีนิสิตคนไหนแต่งกายถูกระเบียบเป๊ะๆ เลยตนเองจึงคิดว่าตนเองก็ไม่ได้แตกต่างไม่จากคนอื่นๆ ตรงกันข้ามหากแต่งตามที่ระเบียบของทางมหาวิทยาลัยกำหนดมานั้นแหละจะดูแปลกและแตกต่างไปจากเพื่อนในคณะฯ และในมหาวิทยาลัย เพราะไม่มีใครจะสามารถแต่งตามระเบียบได้อย่างถูกต้องแน่นอนซึ่งกระแสแฟชั่นเครื่องแบบตามแฟชั่นนี้ก็แพร่กระจายไปทุกมหาวิทยาลัยในประเทศแล้วทำให้นิสิตหรือนักศึกษามหาวิทยาลัยอื่น ๆ ก็แต่งเครื่องแบบที่เป็นแนวตามแฟชั่นแบบนี้เหมือนกันหมด

นิสิตคนที่ 4 ชื่อดี (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตชาย กำลังศึกษาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ดิมีพี่ชาย 1 คน และน้องสาว 1 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ตามลำพัง

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ดีใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว ปลอมขายเสื้อออกนอกทางเกง ใส่กางเกงยีนส์ขาเดฟ ไม่คาดเข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัย สวมรองเท้าผ้าใบขาว ๆ ทำผมสีทอง

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ดีบอกว่าชอบแต่งเครื่องแบบตามความชอบของตนเองมากกว่า ไม่ชอบอิงตามใคร หรือตามแฟชั่นมากนัก แต่ก็มีติดตามบ้าง เพราะบางครั้งแฟชั่นที่ออกมาก็ไม่ได้เหมาะกับตนเอง โดยตนเองจะดูว่าใส่แล้วดูดีรีเปล่า เหมาะสมกับโอกาส และสถานที่ใหม่ โดยจะหาข้อมูลจากในInternet โดยส่วนมากชอบไปเดินที่สยาม / ตะวันนา การเลือกซื้อเสื้อผ้าในแต่ละครั้งจะยึดหลักว่าเหมาะสมกับตัวเองมากกว่ากระแสแฟชั่น จะชอบใส่กางเกงยีนส์มากเลยเอามาประยุกต์ใส่กับเสื้อเชิ้ตมาเรียน ซึ่งที่บ้านพี่ชายก็แต่งกายแนวนี้เหมือน ๆ กัน

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

โดยส่วนตัวพอจะทราบกฎระเบียบเกี่ยวกับระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตบ้างตามที่ติดป้ายประกาศณคได้ไว้ สำหรับตนเองคิดว่าควรอนุรักษ์ไว้ แต่อย่ามาบังคับให้ทำตามเพราะถ้าแต่งตามระเบียบเป๊ๆ มันทำยากและพอแต่งแล้วมันก็จะดูแปลกๆ ตลก ไม่เป็นตัวของตัวเอง รู้สึกไม่มั่นใจ ดีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันอยากให้อนุรักษ์การแต่งเครื่องแบบนิสิตไว้แต่ไม่จำเป็นต้องมีการบังคับให้แต่งตามระเบียบ เพราะตอนนี้กระแสแฟชั่นกำลังมาแรง พวกเราก็เป็นสัตว์สังคมก็ต้องมีการแต่งเครื่องแบบตามกระแสที่กำลังมาแรงเป็นธรรมดา เพราะการแต่งเครื่องแบบที่แต่งอยู่ทุกวันนี้ทำให้รู้สึกมั่นใจและไม่คิดว่าผิด เครื่องแบบนิสิตนั้นมีการเปลี่ยนไปตามกระแสของโลกปัจจุบันและค่านิยม ซึ่งจริงๆ ระเบียบที่กำหนดออกมานั้นก็ดีอยู่แล้วแต่บางครั้งก็ต้องผ่อนผันกันบ้าง เพราะถ้าไม่มีการผ่อนผันก็จะไม่มีใครทำตามจึงเป็นเหตุทำให้นิสิตต้องแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นซึ่งการแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อนตนเอง ดีบอกว่าตนเองก็แต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นแบบนี้มาตั้งแต่อยู่ปี 1 แล้วและที่บ้านก็ไม่มีใครว่าอะไร ดีบอกว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ แต่แต่งแบบที่เป็นตัวของตัวเองจะทำให้รู้สึกมั่นใจกว่า แม้ว่าจรรู้ตัวว่าเครื่องแบบที่เราแต่งอยู่ทุกวันนี้มันผิดระเบียบแต่มันก็ไม่ได้แตกต่างจากนิสิตคนอื่น ๆ เพราะสำหรับตนเองการแต่งเครื่องแบบนิสิตตาม

แพชั่น ตามค่านิยมของนิสิตในปัจจุบันมันแล้วแต่ความชอบส่วนตัวแต่อย่าให้มากเกินไปมันจะดูไม่เหมาะสม

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ดิบอกว่า นิสิตส่วนใหญ่ก็แต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นกันแทบจะทุกคนอยู่แล้ว แต่สำหรับ นิสิตหญิงบางคนที่มีการใส่เสื้อรัดรูป และใส่กระโปรงสั้นมาก ๆ ก็ดูไม่เหมาะสม ทำให้คนอื่นคิดว่า แต่งตัวแบบนี้จะต้องมีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ ทำให้ถูกตีค่าต่ำ สำหรับตัวเองก็ชอบมองนะ แต่จะให้เอามาเป็นแฟชั่นก็คงจะไม่เอา ถ้าจะให้เหมาะสมก็ตามแฟชั่นได้บางพอสมควร แต่ไม่ควรแต่ง รัดรูปจนเกินไปจะทำให้เป็นอันตรายต่อตัวเอง

นิสิตคนที่ 5 ชื่อเอฟ (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 เอฟเป็นลูกสาวคนเดียว ของครอบครัว ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

เอฟใส่เสื้อนิสิตรัดรูป เอาชายเสื้อออกนอกกระโปรง แล้วคาดเข็มขัดทับ ใส่กระโปรงเอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 3 นิ้ว และสั้นมาก สวมรองเท้าเปิดส้นแบบสวมส้น ใ้ผมยาวกลางหลังและ ทำสีผมไฮไลน์สีทองทั้งศีรษะ เจาะจมูก ทาเล็บสีดำ และแต่งหน้าเข้มมาก

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

สำหรับเทรน ในการแต่งตัวของเอฟจะตามแฟชั่นมาก แต่ก็คิดว่าใส่แล้วเข้ากับตัวเองหรือ เปล่าถ้าใส่แล้วไม่ใช่แนวตัวเองก็ไม่ใช่ แต่ก็ก็นำมาประยุกต์แต่งกับตัวอื่นๆ แทน เหมือนกับ เครื่องแบบนิสิตก็จะตามกระแสแฟชั่นบ้าง โดยดูตามหนังสือนิตยสาร และดูจากเครื่องแบบที่ดารา เค้แต่งแล้วสวย ก็จะแต่งตามเขา เอฟบอกว่าตนเองชอบดูหนังสือนิตยสาร สื่อต่างๆ ที่มีเสนองภาพ เกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัย เพราะชอบติดตามข่าวกระแสแฟชั่น และไม่ยากตก เทรน ชอบดูดาราแต่งตัวเวลาที่แสดงละคร เพราะเขาใส่แล้วสวยดีเลยทำให้เป็นแรงบันดาลใจให้ตนเอง อยากจะแต่งตาม สำหรับตัวเองนั้นชอบไปเดินสยาม หรือไม่ก็วังหลัง (ศิริราช) เพราะเป็นแหล่ง แฟชั่นที่ใหญ่ แล้วก็หลากหลายที่สุด มีทุกอย่างครบ เรียกว่าไปที่เดียวสามารถได้ของครบทุกอย่าง และก็ไปดูด้วยว่าตอนนี้เขามีแบบที่ทันสมัยอะไรออกมาบ้าง เพราะเป็นคนขี้เบื่อชอบเปลี่ยนรองเท้า กระเป๋าบ่อย แต่ก็จะไม่ซื้อของที่มียี่ห้อแพงมากนัก โดยเฉลี่ยแล้วแต่ละครั้งจะซื้อประมาณครั้งละ 300-600 บาท โดยจะไปวังหลังเกือบทุกวันเพราะบ้านอยู่แถวนั้น และตนเองได้แนวการแต่งเครื่อง แบบนิสิตแบบนี้มาจากการตามอย่างดารา รุ่นพี่ที่ใส่เครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วดูดี สำหรับเหตุจูงใจ ที่ทำให้แต่งเครื่องแบบแนวนี้ เพื่อน ดารา รุ่นพี่ ตัวเอง

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

เอฟบอกว่าตนไม่ทราบเลยว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ตรงตามระเบียบนั้นต้องแต่งกายอย่างไร เพราะตั้งแต่เข้ามาปี 1 ก็เห็นแต่คนแต่งเครื่องแบบแนวนี้กันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่ หรือเพื่อน ๆ ซึ่งการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัย เอฟบอกว่าถ้าแต่งตามระเบียบแล้วจะเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ ตอนที่สอบเข้าเรียนที่นี่ได้ก็รู้สึกภูมิใจมาก แต่กับเครื่องแบบนิสิตก็รู้สึกเฉย ๆ มันเหมือน ๆ กันกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เพราะทุกมหาวิทยาลัยก็มีการแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นเหมือนกัน และการแต่งเครื่องแบบตามที่เป็นอยู่ก็จะทำให้รู้สึกมั่นใจมากกว่าและดูไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยด้วยสำหรับตัวเองถึงแม้ว่าจะมีคน Comment บ้างแต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะคิดว่ามันเป็นเรื่องของเรา และเราก็ไม่ได้ทำตัวไม่ดีอะไร รู้ว่าการแต่งเครื่องแบบที่เราแต่งอยู่ทุกวันนี้มันผิดระเบียบ แต่เราก็ไม่แตกต่างจากคนอื่น ก็เห็นใส่กันทุกคน คนที่แต่งถูกระเบียบจะดูแปลกกว่าอีก แต่ทั้งนี้ก็ต้องมีลิมิต มีขอบเขตบ้างแต่ก็อย่าแต่งมากจนเกินไป แต่ก็คิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดมาก็น่าจะดี แต่น่าจะมีการปรับให้เข้ากับยุคสมัยบ้าง

เอฟคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันนั้นจะตามกระแสแฟชั่นและคำนิยมมากเพราะสวยและดูดีว่าการแต่งเครื่องแบบที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดมา เพราะระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎหมายนั้น บังคับเกินไป ไม่มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับยุคสมัย ซึ่งควรจะมีการผ่อนผันกันบ้าง ถึงแม้ว่าการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นนั้นจะมีผลกระทบต่อตนเองบ้าง เพราะแม่ชอบบ่นว่าใส่กระโปรงสั้นเกินไป แต่เราก็ไม่ได้ใส่เสื้อรัดรูปมากจนปรีและใส่กระโปรงสั้นมากผ่าสูง ๆ เพราะแบบนี้ก็เกินไปดูไม่เหมาะสม

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตใหม่มหาวิทยาลัย

เอฟกล่าวว่าการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันนี้มีความหลากหลายมาก แต่จะเน้นที่ตามสมัยนิยม และแต่งตามแฟชั่นเป็นส่วนมาก โดยเห็นคนอื่นแต่งแล้วสวย ดูดีก็จะแต่งตาม ๆ กัน เพราะการแต่งเครื่องแบบที่แต่งอยู่ทุกวันนี้ทำให้รู้สึกมั่นใจ ทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ และเป็นที่ยอมรับทางสังคม และมั่นใจว่าการแต่งกายถูกระเบียบ โดยจะมีการแต่งเครื่องแบบที่เน้นกระโปรงเอวต่ำ ๆ สั้น ๆ เสื้อนิสิตพอดีสักตัว และจะต้องเอาเสื้อไว้นอกกระโปรงแล้วคาดเข็มขัดทับ สวมรองเท้าตามแฟชั่น

นิสิตคนที่ 6 ชื่อจี (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ปัจจุบันจีพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

จีใส่เสื้อนิตพอดิตัว แต่ผ้าค่อนข้างบาง เอาชายเสื้อออกนอกกระโปรง ใส่กระโปรงเอาต่ำและสั้น ไม่คาดเข็มขัด สวมรองเท้าแตะ ไว้ผมยาวและทำผมสีน้ำตาล ทาเล็บสีชมพูอ่อน

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิต

จีบอกว่าตนเองไม่ค่อยสนใจด้านเสื้อต่าง ๆ สักเท่าไร เพราะเชื่อว่าความคิดของตนเองนั้นถูกต้องแล้ว และไม่ชอบให้ใครมาชักจูง การแต่งเครื่องแบบนิตก็เหมือนกัน ตนเองจะพยายามแต่งเครื่องแบบให้ตรงตามระเบียบมากที่สุด แต่ก็ยังคงเน้นความเป็นตัวของตัวเอง และกาลเทศะ อาจจะไม่ตรงตามระเบียบเป๊ะ ๆ แต่ก็คิดว่าดีกว่านิตบางคนในมหาวิทยาลัยที่ชอบแต่งตัวตามกระแสแฟชั่นมากเกินไป

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

จีทราบว่าระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยที่กำหนดนั้นคือนิตหญิง ใส่กระโปรงไม่สั้นเกินเข้า 1-1.5 นิ้ว เสื้อไม่รัดรูปจนเกินไป เนื้อผ้าไม่บาง นิตชาย ใส่กางเกงสแลคยาว รองเท้าหนัง การแต่งแบบนี้ก็จะเหมาะสม ซึ่งการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นเกินไปจะทำให้ดูไม่เหมาะสม เพราะส่วนตัวแล้วการแต่งกายของตนเองก็คิดว่าเหมาะสมอาจ ถึงแม้ว่าจะไม่ตรงตามระเบียบเป๊ะ แต่ก็ไม่ใช่กระโปรงสั้น หรือว่าเสื้อรัดรูปมาก แต่อาจจะมีบ้างที่ปล่อยชายเสื้อแต่ก็นอกเวลาเรียน สำหรับตัวเองแล้วการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบแล้วจะทำให้เกิดความรู้สึกมั่นใจและสบายใจว่าแต่งตามแฟชั่น เพราะไม่ต้องกังวลว่าจะโดนอาจารย์ดู ซึ่งตัวเองตอนที่สอบเข้าเรียนที่นี่ได้ก็รู้สึกภูมิใจมาก และถึงแม้การแต่งเครื่องแบบแนวของเรานี้ก็ไม่ได้ตรงตามระเบียบเป๊ะ แต่ก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่น เพราะคนอื่นแต่งยิ่งกว่าเรามาก ทั้งใส่เสื้อรัดรูปมาก กระโปรงสั้นผ้าหนา ผ้าหลังมีความคิดเห็นว่าการแต่งเครื่องแบบนิตในปัจจุบันจะเน้นตามกระแสแฟชั่น และคำนิยมมาก ซึ่งสำหรับตนเองแล้วคิดว่าไม่ค่อยถูกต้องสักเท่าไร เพราะระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎมานั้นก็ดีอยู่แล้ว เหมาะสมกับกาลเทศะ อีกทั้งการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นนั้น จะก่อให้เกิดอันตรายต่อตนเองได้ เช่น ข่มขืน ปล้นชิงทรัพย์

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิตในมหาวิทยาลัย

โดยส่วนตัวแล้วจีบอกว่าการแต่งเครื่องแบบของนิตในปัจจุบันไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรแต่ก็ถูกยอมรับจากสังคม ทำให้มีนิตอีกจำนวนมากแต่งตามแบบอย่างกัน ทำให้เกิดกระแสแฟชั่นเครื่องแบบนิต นักศึกษา แต่สำหรับตัวเอชนั้นมีความคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิตตามแฟชั่นนั้นไม่ได้ทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ เพราะคนรุ่นใหม่ควรจะแต่งกายให้ถูกระเบียบ

นิสิตคนที่ 7 ชื่อห้องเจ (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตชาย กำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ปัจจุบันห้องเจพักอาศัยอยู่ตามลำพัง

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวรัดรูปเป็นทรงของนิสิตหญิง ปลอยชายเสื้อออกนอกกางเกง ใส่กางเกงยีนส์เก่า ๆ ไม่คาดเข็มขัดตรามหาวิทยาลัย สวมรองเท้าเปิดส้นสีชมพู ทำสีผม

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

เจชอบดูหนังสือนิตยสาร หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีการเสนอภาพที่เกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัย และการแต่งกายตามสมัยนิยม ซึ่งน้องเจบอกว่าตนเองต้องตามกระแสแฟชั่นมากพอสมควรเพราะต้องหาข้อมูลมาใช้ในการเรียน และสำหรับการแต่งตัวของตัวเองจะยึดจากความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อน และคณะที่เรียน เพราะเพื่อนในกลุ่มทุกคนจะแต่งตัวตามแฟชั่นกันมาก และไม่เคยแต่งเครื่องแบบมาเรียนเลย โดยส่วนมากจะชอบไปช้อปปิ้งกันที่สยาม ส่วนมากจะชอบของ Sale และของมือสอง โดยจะซื้อเสื้อผ้าประมาณ 1 เดือน/ครั้ง

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

เจบอกว่าตนเองไม่ทราบว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกระเบียบของทางมหาวิทยาลัยนั้นเป็นแบบใด เพราะการที่เราแต่งแบบนี้ก็ยังไม่มีความอะไร อาจารย์ก็ไม่ได้สนใจ แต่ถึงจะว่าก็ไม่สนใจเพราะเราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน และอีกอย่างเครื่องแบบที่เราแต่งอยู่ทุกวันนี้มันผิดระเบียบก็จริง แต่มันก็ได้ไม่แตก ต่างจากเพื่อน แต่อาจจะแตกต่างจากนิสิตคณะอื่น ๆ เพราะการเรียนมันต่างกัน วัฒนธรรมก็ต่างกัน สำหรับตนเองแล้วการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นนั้นจะทำให้ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ เพราะในคณะฯ จะค่อนข้างแต่งตัวกันแรงมาก ๆ เพราะแทบจะไม่เคยเห็นใครในคณะฯ แต่งเครื่องแบบถูกระเบียบเลย ตั้งแต่ปี 1 ไปจนถึงปี 4 และโดยเฉพาะปี 4 จะไม่ใส่เครื่องแบบเลย จะใส่ชุดไปรเวตกันมาเรียนแทบจะทุกคน จึงคิดว่านี่อาจจะเป็นตัวอย่างที่ทำให้ห้องปี 1 แต่งตาม แต่ก็จะไม่แรงมากเท่ากับรุ่นพี่ เจแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นแบบนี้มาตั้งแต่อยู่ปี 1 เลย โดยไม่เคยแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบเลย เจบอกว่าสำหรับตัวเองแล้วการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหา- วิทยาลัยทำให้รู้สึกแปลก และเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ แต่ถ้าถามว่ารู้สึกภูมิใจในเครื่องแบบไหม ก็ภูมิใจนะแต่ไม่ชอบแต่งเพราะมันรู้สึกแปลกๆ ในปัจจุบันนิสิตมีความเป็นอิสระทางความคิดมากขึ้น และค่านิยมก็จะแตกต่างกันไป ทำให้เครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบในปัจจุบันนั้น ไม่มีความเหมาะสมตามยุคสมัย นิสิตจึงหาทางออกในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น อันที่จริงแล้วตนเองไม่เคยทราบเลยว่าเครื่องแบบนิสิตที่ถูกตามกฎ

ระเบียบของมหาวิทยาลัยต้องแต่งกายอย่างไร แต่สำหรับตนเองแล้วจะใส่เครื่องแบบนิสิตแบบนี้มาเรียนทุกวัน และตนเองมีความรู้สึกว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันค่อนข้างเข้มงวดมากเกินไปและสำหรับตัวเองคิดว่าการแต่งเครื่องแบบตามกระแสปะกันแบบนี้ ไม่มีผลกระทบต่อตนเอง หรือผู้อื่น และไม่มีถูก ไม่มีผิด และโดยส่วนตัวแล้วคิดว่าการแต่งกายเป็นสิทธิของแต่ละบุคคล เป็นอิสระของคนทุกคนไม่มีถูก ผิด และการแต่งเครื่องแบบแบบนี้ก็ทำให้รู้สึกมั่นใจ เพราะจะยึดหลักในการแต่งเครื่องแบบตามใจตัวเอง และตามกระแสปะกัน น้องเจยังบอกอีกว่าเพื่อน ๆ ในคณะฯ ส่วนใหญ่ไม่มีใครแต่งเครื่องแบบมาเรียนเลย ซึ่งบางคนจะแต่งยิ่งกว่าตัวเองอีก ตัวเองนั้นถือว่าแต่งเครื่องแบบนิสิตเรียบร้อยที่สุดแล้ว

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

สำหรับความคิดเห็นต่อนิสิตคนอื่น ๆ ที่แต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น ตามค่านิยม(เสื้อรัดรูป , กระโปรงเอวต่ำ , การปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง-กระโปรง) นั้น น้องเจบอกว่าก็รู้สึกเฉย ๆ ตามสมัยนิยม เป็นสิทธิส่วนบุคคล นิสิตทุกคนมีสิทธิ์ที่จะคิด จะทำอะไร เท่าเทียมกัน เพราะฉะนั้นการจะแต่งเครื่องแบบตามกระแสปะกันก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิด หรือแปลกอะไร เพราะมันก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับยุคสมัยนี้

นิสิตคนที่ 8 ชื่อไอ (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ปัจจุบันเฝ้าพักอาศัยอยู่ร่วมกับญาติของมารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ใส่เสื้อนิสิตรัดรูป ผ้าบาง เอาชายเสื้อออกนอกกระโปรง ใส่กระโปรงเอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 4 นิ้ว และสั้นมาก ผ้าหน้ายาวประมาณ 3.5 นิ้ว สวมรองเท้าคัทชูส้นสูงประมาณ 2.5 นิ้ว สีทอง ทำสีผม ทาเล็บสีแดง และแต่งหน้าเข้ม

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ไอ ติดตามข่าวสารทางด้านแฟชั่นการแต่งกายจากหนังสือนิตยสาร และสื่อต่างๆ ที่เสนอภาพเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัย เพราะสื่อเดี๋ยวนี้นิยมใช้ดารา นักร้องเป็นสื่อกลางในการเสนอแฟชั่น ทำให้คนที่ดูชื่นชอบ และมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามอย่างดารา สำหรับในเวลาว่างหรือในวันหยุด ไอมักจะชอบทำบุญที่วัด และสำหรับการซื้อเสื้อผ้า ของใช้ ไอจะชอบไปซื้อที่สยามไปกับเพื่อน 1 เดือน/ครั้ง แต่จะชอบไปคนเดียวมากกว่า เพราะบางทีเพื่อน ๆ ในกลุ่มจะมีสไตล์ในการแต่งตัวไม่ค่อยเหมือนกัน รวมถึงการแต่งเครื่องแบบนิสิตด้วย และสำหรับแนวการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้มาจาก คนส่วนใหญ่ในมหาวิทยาลัย และความเข้ากันกับตัวเรา โดยเหตุจูงใจที่ทำให้แต่งเครื่องแบบแบบนี้ก็จะดูว่าใส่แล้วเหมาะกับเรารึเปล่า สะดวกในการทำกิจกรรมไหมสำหรับ

เครื่องแบบนิสิตที่ไอบอกว่าแต่งอยู่ทุกวันนี้ ไอบอกว่าแต่งมาตั้งแต่อยู่ปี 1 โดยทุกอย่างเหมือนเดิมแต่กระโปรงจะสั้นขึ้น

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

ในความคิดของตนเองนั้นคิดว่าการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบนั้นควรจะแต่งตามป้ายที่ทางมหาวิทยาลัยได้รณรงค์ไว้ เพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และไอบอกว่ามีความภาคภูมิใจในเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว เพราะตนเองเคยใส่กระโปรงสั้น ๆ แล้วถูกคนต่อว่า ตัวเราเองนั้นก็รู้สึกไม่ดี แต่ก็ถามเค้าว่าตรงไหน ส่วนไหน เพื่อจะได้กลับมาปรับปรุงให้เหมาะสม แต่ยังไงก็พยายามปรับให้เข้ากับตนเองและไม่ฝ่าฝืนระเบียบมากที่สุด เพราะรู้ตัวอยู่แล้วว่าทุกวันนี้ตนเองก็แต่งเครื่องแบบไม่ถูกระเบียบ แต่ก็หาได้น้อยคนจนแทบจะไม่มีเลยในมหาวิทยาลัยที่แต่งตัวไม่ผิดระเบียบ เพราะนี่อาจจะเป็นวัฒนธรรมการแต่งกายของนิสิตในยุคนี้ไปแล้วก็ได้ การแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบัน นิสิตมีความเป็นอิสระทางความคิดมากขึ้นทำให้ การแสดงออกของการแต่งกายเกินขอบเขตที่เหมาะสม ไอบอกว่าสำหรับเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบในปัจจุบันมีความเหมาะสมดีอยู่แล้วนิสิตไม่จำเป็นที่จะต้องแต่งเครื่องแบบที่ล่อแหลมเพราะค่าของเราไม่ได้อยู่ที่จุดนั้น แค่แต่งตัวให้เหมาะสมก็ดูดีได้ในสายตาของผู้อื่นแล้ว และที่สำคัญถ้าเราแต่งเครื่องแบบที่ล่อแหลมเกินไปก็อาจจะมีผลกระทบต่อนตนเอง เช่น อาจจะถูกกลั่นแกล้ง ทำร้าย และบางทีอาจดูไม่เหมาะสมกับบางสถานที่ที่ต้องไป ซึ่งการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่เหมาะสมนั้นควรจะแต่งให้ถูกตามระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด ใส่เสื้อพอดีตัว ไม่รัดจนเกินไป กระโปรงพอดีเข้า ใช้เครื่องแบบของมหาวิทยาลัย (กระดุม/เข็มขัด/เข็มตรามหาวิทยาลัย) ใส่เสื้อเข้าในกระโปรง/กางเกง และไม่ควรใส่เสื้อนิสิตที่รัดรูปจนกระดุมปรี่นั้นก็เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมไอบอกว่าอยากให้ทางมหาวิทยาลัยมีการปรับกฎระเบียบเครื่องแบบให้ใหม่โดยการนำทั้งสองอย่างมารวมกัน คือ ไม่ต้องแพ้นั้นมากจนเกินไปแต่ก็ต้องถูกระเบียบเป๊ะจนเกินไป ปรับให้เหมาะกับเรา เป็นตัวของเรา เพราะบางทีการแต่งถูกระเบียบก็ทำให้เราไม่สะดวก เช่น ตอนขึ้นรถเมล์กระโปรงยาวเกินไปอาจทำให้ขึ้น-ลงลำบาก เราก็ใส่สั้นกว่าที่กำหนดเล็กน้อยเพื่อความสะดวก แต่อย่างไรก็ดีนิสิตหญิงที่ใส่เสื้อรัดรูปตัวเองก็ไม่ได้เห็นด้วยอย่างยิ่ง กระโปรงเอบต่ำ สามารถใช้ได้ถ้าไม่ต่ำมากเกินไป ปลอยชายเสื้อ ไม่เหมาะสมกับนิสิตอย่างยิ่ง ไอบอกว่าตนเองจะชอบใส่เครื่องแบบนิสิตโดยใส่เสื้อ และกระโปรงสั้น ชอบแบบที่เป็นตัวของตัวเองเพราะใส่แบบที่เป็นอยู่ก็ดีแล้ว เลือกแบบที่เหมาะสมกับเราใส่แล้วสบายดีกว่า ไอบอกว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นไม่ได้ทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ แต่ถ้าใส่เสื้อตัวใหญ่ กระโปรงยาวแล้วมันเทอะทะ ทำอะไร ๆ ไม่สะดวก เลยทำให้ขาดความมั่นใจ จึงเป็นเหตุให้การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นทำให้รู้สึกมั่นใจว่าการแต่งเครื่องแบบที่ถูกระเบียบ ถ้าเป็นไปได้อยากจะให้ปรับกฎระเบียบการแต่งกายให้ผ่อนผันบ้าง เช่น ความยาวของกระโปรง น่าจะ

สามารถให้ใส่สั้นได้แต่ไม่ต้องสั้นมาก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการที่เราจะได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ๆ และสังคมนั้นไม่เกี่ยวกับการที่เราแต่งกาย แต่คิดว่าเขาจะยอมรับเราที่เป็นตัวเรามากกว่า

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ไอมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันว่านิสิตที่เรียนในมหาวิทยาลัยรัฐบาลจะแต่งกายเรียบร้อยกว่า นิสิต นักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมักแต่งเครื่องแบบที่รัดรูปมากจนเกินไป กระโปรงก็สั้นมาก ถึงแม้ว่ายุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปแต่เราก็ควรจะมีการปรับเปลี่ยนเอาวัฒนธรรมแบบเดิมที่ดีอยู่แล้วคงไว้ แล้วนำมาประยุกต์กับวัฒนธรรมที่ดีในยุคปัจจุบัน ไม่ใช่ยึดอันใดอันหนึ่งจนเกินไป ก็ดูตามความเหมาะสม แต่โดยส่วนมากไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาล หรือมหาวิทยาลัยเอกชน ก็ล้วนแล้วแต่มีการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นด้วยกันทั้งนั้น ดังนั้นจึงทำให้นิสิตที่แต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นไม่รู้สึกรู้ว่ามันแตกต่างจากคนอื่น ๆ อย่างไร

นิสิตคนที่ 9 ชื่อแอล (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 แอลเป็นลูกคนสุดท้อง มีพี่สาวเรียนอยู่ในระดับปริญญาตรีเหมือนกัน แต่อยู่คนละคณะฯ ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ร่วมกับมารดา

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ใส่เสื้อนิสิตตัวใหญ่ ผ้าบาง เอาเสื้อออกนอกกระโปรง ใส่กระโปรงเอนต่ำกว่าเอวจริง ประมาณ 3-4 นิ้ว และสั้นมาก ไม่ใส่เข็มขัด สวมรองเท้าแตะสีเหลือง ทำผมสีบลอนด์ ทาเล็บสีดำ และแต่งหน้าเข้ม เจาะหู และใส่ต่างหูข้างละ 3 รู

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

แอลบอกว่าชอบดูหนังสือนิตยสาร รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่เสนอภาพเกี่ยวกับการแต่งตัวตามแฟชั่นมาก รวมทั้งการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัยด้วย แอลบอกว่าดูแล้วแต่งตาม เพราะเขาแต่งแล้วสวย ดูดี ได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ วันหยุดแอลจะชอบอยู่บ้าน แต่ถ้าว่าง ๆ ก็จะไปออกมาเดินช้อปปิ้งที่วังหลัง ส่วนมากจะไปบ่อยแทบทุกอาทิตย์ ไปกับเพื่อน ไปช่วยกันเลือกซื้อเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า ชอบแนวเซอร์ ๆ ของมือสอง สำหรับแนวการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้ก็ได้มาจากตัวเอง คือพอใส่แล้วดูดีก็จะใส่ และบางทีก็ทำตามอย่างดารา รุ่นพี่ในคณะฯ เพราะเวลาเราเห็นรุ่นพี่แต่งแล้วดูดี อาจารย์ไม่ว่า เราก็จะแต่งตาม หรือไม่ก็ทำตามอย่างดาราที่เราใส่เล่นละครกันดูดี เราก็จะนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับตัวเราแล้วก็ใส่ตาม ตัวเองมีพี่สาวที่เรียนมหาวิทยาลัยเหมือนกันแต่จะเรียบร้อยมาก แต่งเครื่องแบบคนละแนวกันกับตัวเองเลย

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

สำหรับตนเองแล้วการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้นต้องใส่กระโปรงยาว เอาเสื้อไว้ในกระโปรง และคาดเข็มขัด ซึ่งมันทำตามได้ยาก และการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจเลย และไม่สะดวกต่อการเรียนของตนเองด้วย (เพราะเรียนคณะศิลปกรรมฯ ต้องวาดรูป ไม่ถนัด ไม่สะดวก และสกปรกง่าย) และถึงแม้ว่าตนเองจะแต่งกายไม่ตรงตามระเบียบแต่ตนเองก็ภาคภูมิใจในการเป็นนิสิตมศว. ภูมิใจที่ได้เรียนที่นี่ ไม่เกี่ยวกับเครื่องแบบ เพราะตัวเองชอบแต่งเครื่องแบบในแบบที่แต่งอยู่มากกว่า ถึงมีใครว่าเราว่าแต่งเครื่องแบบนิสิตไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องตามระเบียบก็ไม่สนใจเพราะก็แต่งกันแบบนี้ทุกคนจริงๆ ก็เคยมีคน Comment แต่ก็บอกว่าเป็นเรื่องของเรา คนละคนๆกัน การใช้ชีวิตก็จะต่างกัน ซึ่งจริง ๆ ก็รู้ว่าแต่งผิดระเบียบ แต่ก็แต่งเพราะชอบ และมั่นใจ ไม่ชอบเครื่องแบบ อาจจะแตกต่างจากนิสิตคนอื่น ๆ แต่สำหรับในคณะศิลปกรรมฯ แล้วตนเองก็ได้ไม่แตกต่างจากคนอื่นเลย มีหน้าซำคนอื่นจะเป็นมากกว่าเราด้วยซ้ำไป เพราะการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นนิยม (เสื้อรัดรูป, กระโปรงเอวต่ำ, การปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง-กระโปรง) นั้นเป็นความชอบส่วนตัว และเมื่อแต่งแล้วก็ทำให้รู้สึกมั่นใจ กว่าแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ แอลบอกว่าตัวเองแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้ (เสื้อตัวใหญ่+กระโปรงสั้น รองเท้าแตะ ไม่ใส่เข็มขัด) มาตั้งนานแล้วและก็จะแต่งแบบนี้ต่อไป เพราะตนเองคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ เพราะการใส่เสื้อตัวใหญ่ กระโปรงยาวๆ แล้วจะทำให้ขาดความมั่นใจมาก ไม่กล้าใส่ไปเรียน เพราะการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมีส่วนเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง แอลบอกว่าเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันก็ดีทุกอย่างแต่ยกเว้นความยาวของกระโปรง ซึ่งทางมหาวิทยาลัยน่าจะออกกฎให้มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องแบบให้เหมาะสมกับยุคสมัยมากกว่านี้ สำหรับตนเองนั้นคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบมานั้นไม่เหมาะสมและเคร่งครัดเกินไป ถ้าถามว่าคิดว่าการแต่งเครื่องแบบตามกระแสนี้ มีผลกระทบต่อตนเอง หรือผู้อื่นอย่างไรบ้างนั้น ตนเองก็รู้ว่ามี เพราะแม่ชอบว่ากระโปรงสั้น กลัวคนจะมาทำอันตราย สำหรับสังคมถ้าติดเข็มตรามหาวิทยาลัยแล้วแต่งตัวไม่เรียบร้อยก็จะทำให้เสียชื่อเสียงของสถาบัน ดังนั้นจึงควรแต่งให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด และการใส่เสื้อรัดรูปจนกระดุมปริเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

แอลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันว่าการแต่งกายส่วนมากไม่ว่าจะเป็นเครื่องแบบ หรือการแต่งกายธรรมดา ก็จะตามอย่างดาราที่เขาใส่กัน ตามการเสนอภาพต่าง ๆ ของสื่อและตามแฟชั่นมาก อินทรีนไม่ตามระเบียบและมีน้อยคนมากที่จะรู้ว่าระเบียบจริง ๆ แล้วมันควรจะแต่งกายอย่างไร แต่ส่วนมากก็ไม่สนใจยังคงแต่งเครื่องแบบนิสิตตามกระแสนั้นอยู่ดี เพราะมันทำให้เกิดความรู้สึกมั่นใจ ส่วนสังคมจะยอมรับ หรือไม่ยอมรับก็ไม่สนใจ

นิสิตคนที่ 10 ชื่อคิว (นามสมมติ)

ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เป็นนิสิตหญิง กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 คิวมีพี่น้อง 3 คน มีพี่สาวและน้องสาวอย่างละ 1 คน ปัจจุบันพักอาศัยอยู่เพื่อน

1.2 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ใส่เสื้อนิสิตรัดรูป เอาชายเสื้อออกนอกกระโปรงแล้วคาดเข็มขัดทับ ใส่กระโปรงเอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 4 นิ้ว และสั้นมาก สวมรองเท้าคัทชูสีชมพู ทำผมสีแดงประกายทอง ทาเล็บสีแดง แต่งหน้าเข้ม และใส่เครื่องประดับราคาแพง

1.3 มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

คิวบอกว่าตัวเองชอบใส่เสื้อรัดรูป กระโปรงสั้นแบบนี้เป็นประจำตั้งแต่อยู่ปี 1 แล้วแต่ตอนปีหนึ่งกระโปรงจะยาวกว่านี้แล้วก็เริ่มสั้นขึ้นเรื่อย ๆ ตามชั้นปี สำหรับการแต่งตัว คิวบอกว่าจะแต่งตัวเน้นตามแฟชั่นเลย เพราะไม่ยากเซย และกลัวตกเทรน คิว บอกว่าตนเองชอบดู และ Update ข่าวสารด้านแฟชั่นจากหนังสือนิตยสารทั้งในประเทศ และของต่างประเทศมาก รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่มีการเสนอภาพเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัยด้วย ดารา นักร้องที่ตนเองชื่นชอบก็มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ทันสมัยอันเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ตนเองหันมาแต่งเครื่องแบบแนวนี้ และนอกเหนือจากนั้น การยอมรับจากเพื่อนในกลุ่มก็เป็นอีกแรงผลักดันให้เรายึดมั่นในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแนวนี้ สำหรับวันว่างหรือวันหยุดคิวจะชอบไปสวนจตุจักร หรือไม่ก็สยามไปกับเพื่อน 1-2 เดือน/ครั้ง แต่ถ้าอยู่บ้านก็จะชอบเล่น Internet แต่ในครอบครัวมีน้องสาวที่เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยเหมือนกันแต่น้องสาวจะแต่งกายตามระเบียบระเบียบ และเรียบร้อยมากผิดกับเราเลย

ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

คิวบอกว่าในปัจจุบันมีน้อยมากที่นิสิตจะแต่งเครื่องแบบถูกระเบียบ เพราะโดยส่วนมากแล้วจะแต่งตามๆ กันตามกระแสแฟชั่นที่นิยมมากกว่า เพราะเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบในปัจจุบันนั้นไม่เหมาะสม จึงจำเป็นที่จะต้องแต่งตามกระแสแฟชั่น เพราะใครๆ ก็ใส่กันทั้งนั้น และถ้าเราไม่ใส่เราก็จะดูแปลกไปจากคนอื่น ก็รู้ว่าเครื่องแบบที่เราแต่งอยู่ทุกวันนี้มันผิดระเบียบก็จริงแต่ก็ไม่รู้สึกว่ามันแตกต่างจากคนอื่นในมหาวิทยาลัย เพราะถ้าจะให้แต่งตามระเบียบกำหนดมาเป๊าะ ๆ ตัวเองก็คงทำไม่ได้ มันไม่มั่นใจ และไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง แต่ก็มีบ้างบางที่แม่ชอบบ่นว่าใส่กระโปรงสั้นเกินไปเราก็จะเริ่มใส่ยาวขึ้น แต่ถ้ามีโอกาสก็จะแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัย เพราะสำหรับตนแล้วคิดว่า การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ การที่จะต้องใส่เสื้อตัวใหญ่ กระโปรงยาว จะทำให้ขาดความมั่นใจเพราะมันทอเทอะ ทำอะไร ๆ ก็ไม่สะดวก ในส่วนความรู้สึกต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันนั้น ควรมีการ

ผอมผ่นบ้าง อนุโลมให้ใส่กระโปรงสั้นได้ เพื่อให้ให้นิสิตสามารถทำตามได้ โดยไม่ขัดต่อระเบียบ และยังสามารถดำรงความเป็นตัวตนของตนเองได้ สำหรับในด้านผลกระทบต่อตนเอง หรือผู้อื่นนั้น ตนเองคิดว่าไม่มี เพราะคิดว่าตัวเองไม่แต่งโป๊เกินไป คนอื่นแต่งมากกว่าเรามาก ถ้าจะให้บอกว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบไหนที่เหมาะสมในความคิดของตนเองนั้น ก็คือการแต่งให้ถูกตามระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด เสื้อพอดีตัว ไม่รัดจนเกินไป กระโปรงพอดีเข้า ใช้เครื่องแบบของมหาวิทยาลัย ใส่เสื้อเข้าในกระโปรง/กางเกง และแต่งในแบบที่ตัวเองแต่งอยู่ก็คิดว่าน่าจะเหมาะสมแล้ว

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ควมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันว่าแตกต่างกันตามกระแสแฟชั่นและค่านิยมสมัยใหม่ รับเอากระแสแฟชั่นจากต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลในทุกเรื่อง ทำให้ส่งผลไปถึงการแต่งเครื่องแบบนิสิตด้วยแต่อาจจะเป็นเพราะการแต่งเครื่องแบบที่แต่งอยู่ทุกวันนี้ทำให้มั่นใจ ได้รับการยอมรับจากสังคมที่อยู่ และที่สำคัญนิสิตในมหาวิทยาลัยก็แต่งแบบนี้กันทุกคน คนที่ไม่แต่งจะดูแปลกแตกต่างไปจากเรามากกว่า

สรุปลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบจากการสัมภาษณ์

นิสิตชาย (n=4) เป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 1 คน ชั้นปีที่ 4 จำนวน 3 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตชายนั้นจะเน้นใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงยีนส์ สวมรองเท้าผ้าใบ ไม่คาดเข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัย ไว้ผมยาว สำหรับมูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิตนั้น มาจากเมื่อแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วรู้สึกมั่นใจมากกว่าการแต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบ โดยนิสิตชายได้รับอิทธิพลการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมาจากความคิดของตัวเอง พี่-น้องที่เรียนในระดับปริญญาตรี รุ่นพี่ และวัฒนธรรมของคณะที่ศึกษา

นิสิตหญิง (n=6) เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 3 คน ชั้นปีที่ 4 จำนวน 2 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตหญิงนั้น นิสิตหญิงนิยมใส่เสื้อนิสตรัดรูป ใส่กระโปรงเอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 3-4 นิ้ว เอาชายเสื้อไว้นอกกระโปรงแล้วคาดเข็มขัดทับ สวมรองเท้าคัทชูแบบและสีตามแฟชั่น ไว้ผมยาว ทำสีผม แต่งหน้าจัด ในส่วนของมูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิตนั้นมาจากเมื่อแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วรู้สึกมั่นใจ เป็นตัวของตัวเอง และถ้าไม่แต่งจะดูแปลกแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยนิสิตหญิงได้รับอิทธิพลการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมาจากความคิดของตัวเอง รุ่นพี่ เพื่อน และคนส่วนใหญ่ในมหาวิทยาลัย

สรุปความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัยจาก การสัมภาษณ์

ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

นิสิตหญิง และ นิสิตชาย (n=10) มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการได้เข้าเป็นนิสิตของมศว. แต่สำหรับกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้น รู้สึกว่ามีความเข้มงวดมากเกินไป และแต่งตามได้ยาก จึงคิดว่าควรให้อนุรักษ์ไว้มากกว่าจะมาบังคับให้นิสิตแต่งตาม โดยอยากให้มีมหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตให้เข้ากับยุคสมัยมากกว่านี้

ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตใหม่มหาวิทยาลัย

นิสิตหญิง และ นิสิตชาย (n=10) มีความคิดเห็นว่านิสิตใหม่มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่น และค่านิยมสมัยใหม่มาก ซึ่งมีนิสิตจำนวนน้อยมากที่จะแต่งเครื่องแบบตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด และคนที่แต่งตามระเบียบจะดูแปลกแตกต่างกว่าคนอื่น นิสิตคิดว่าเรื่องการแต่งเครื่องแบบนั้นเป็นเรื่องอิสระของแต่ละบุคคลไม่มีถูก ไม่มีผิด แต่สำหรับนิสิตหญิงบางคนที่มีการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เหมาะสม (นิสิตหญิงเสื้อรัดรูป กระโปรงสั้น) ก็ดูไม่สมควร

ตอนที่ 2 การสำรวจ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะใช้วิธีการแจกแบบสอบถามนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี จากคณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 369 คน จากประชากร 3,690 คน

ผลการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี จำแนกตามข้อมูลส่วนตัวของนิสิต พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต และมูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต เสนอดังต่อไปนี้

นิสิตเพศหญิงมีมากกว่านิสิตเพศชาย คือนิสิตเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 71.8 นิสิตเพศชายคิดเป็นร้อยละ 24.3

นิสิตที่กำลังศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์มีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 28.7 รองลงมาคือคณะมนุษยศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 22.2 คณะสังคมศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 17.3 คณะศึกษาศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 16.0 และศิลปกรรมศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 15.7 ตามลำดับ โดยนิสิตชั้นปีที่ 2 มีมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 3 คือนิสิตชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 57.2 และนิสิตชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 42.8

นิสิตที่มีการพักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดามีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 33.6 รองลงมาคือนิสิตที่พักอาศัยอยู่ร่วมกับญาติคิดเป็นร้อยละ 24.4 นิสิตที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 21.4 และนิสิตที่พักอาศัยอยู่ตามลำพังมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 20.6

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของนิสิต (n=369)

ตัวแปร	N	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	104	28.2
หญิง	265	71.8
คณะที่ศึกษา		
ศึกษาศาสตร์	59	16.0
สังคมศาสตร์	64	17.3
มนุษยศาสตร์	82	22.2
ศิลปกรรมศาสตร์	58	15.7
วิทยาศาสตร์	106	28.7
ชั้นปีที่ศึกษา		
ปีที่ 2	211	57.2
ปีที่ 3	158	42.8
รวม	369	100

ส่วนที่ 1 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ตาราง 4 พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต (n=369)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตชาย (n=104)	2.26	0.54	น้อย
พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตหญิง (n=265)	0.94	0.39	น้อย
พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต (n=369)	3.07	0.70	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่า พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบนิสิตในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$)

ส่วนที่ 2 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ตาราง 5 มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต (n=369)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
จากความคิดของตัวเอง	2.87	0.91	ปานกลาง
จากคนในครอบครัว	3.69	1.03	มาก
จากตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ	3.49	0.68	ปานกลาง
จากสื่อต่าง ๆ	3.30	0.81	ปานกลาง
มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิต	3.21	1.25	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่า มุมเหตุจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต ของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$)

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของนิสิตต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิต และความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต

ตาราง 6 ความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย (n=369)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย	3.55	0.95	ปานกลาง
ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัย	3.61	0.88	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย และความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตของนิสิตในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.55$)

ส่วนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ ชั้นปี และคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

ตาราง 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต และความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ

ข้อความ	เพศ	$\bar{X}$	S.D.	t	P
1. พฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี	หญิง	0.81	0.48	0.925	.023
	ชาย	2.19	0.22		
2. ความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย	หญิง	2.47	0.66	1.125	.042
	ชาย	1.08	0.29		
3. ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตของนิสิตในมหาวิทยาลัย	หญิง	2.51	0.61	1.115	.040
	ชาย	1.10	0.24		

จากตาราง 7 แสดงว่านิสิตหญิงและนิสิตชายมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่นิสิตกำลังศึกษา

ข้อความ	ชั้นปี	$\bar{X}$	S.D.	t	P
1. พฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี	2	1.74	0.41	0.935	.024
	3	1.30	0.29		
2. ความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย	2	2.02	0.54	1.122	.042
	3	1.52	0.41		
3. ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตของนิสิตในมหาวิทยาลัย	2	2.06	0.50	1.122	.042
	3	1.55	0.38		

จากตาราง 8 แสดงว่าความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่นิสิตกำลังศึกษา พบว่าไม่แตกต่างกัน

ตาราง 9 ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย จำแนกตามคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

คณะที่นิสิตกำลังศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.	F	P
ศึกษาศาสตร์	59	1.15	0.40	14.833**	.000
สังคมศาสตร์	64	1.78	0.43		
มนุษยศาสตร์	82	2.27	0.57		
ศิลปกรรมศาสตร์	58	1.60	0.29		
วิทยาศาสตร์	106	3.03	0.62		
รวม	369	3.27	0.77		

จากตาราง 9 แสดงว่านิสิตที่ศึกษาในคณะที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 10

ตาราง 10 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นรายคู่ จำแนกตามคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

คณะที่นิสิตกำลังศึกษา	ศึกษาศาสตร์	สังคมศาสตร์	มนุษยศาสตร์	ศิลปกรรมศาสตร์	วิทยาศาสตร์
$\bar{X}$	1.15	1.78	2.27	1.60	3.03
ศึกษาศาสตร์	1.15	-	.51*	.46	.00**
สังคมศาสตร์	1.78	-	.05	.51*	.20
มนุษยศาสตร์	2.27	-	-	.46	.15
ศิลปกรรมศาสตร์	1.60	-	-	-	.31
วิทยาศาสตร์	3.03	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 10 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นรายคู่จำแนกตามคณะที่นิสิตกำลังศึกษาพบว่า มี 3 คู่ ที่มีความแตกต่างกัน คือระหว่างนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ กับคณะสังคมศาสตร์ ระหว่างนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ กับคณะศิลปกรรมศาสตร์ และระหว่างนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ กับคณะศิลปกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรีว่ามีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่เป็นไปตามระเบียบมหาวิทยาลัยหรือไม่
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบ และการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยมากนักน้อยเพียงใด
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อระเบียบ และการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามตัวแปรต่อไปนี้ เพศ ชั้นปี และคณะที่นิสิตกำลังศึกษา

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีการแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบมหาวิทยาลัยโดยมีลักษณะอย่างน้อย 5 ใน 8 ข้อ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เสื้อที่ใช้ผ้าบาง / มีลวดลาย และเสื้อที่ใส่นั้นรัดรูปจนเกินไป
2. ไม่ติดกระดุมโลหะเงินปั๊มเครื่องหมายตราของมหาวิทยาลัย
3. กระโปรงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพรวมไปถึงการใช้ผ้ายีนส์ (สำหรับนิสิตหญิง) กางเกงที่มีแบบและทรงที่ไม่สุภาพ ใช้ผ้ายีนส์ หรือผ้าลูกฟูก หรือผ้าอื่นๆ ที่ไม่สุภาพ (สำหรับนิสิตชาย)
4. ปลอ่ยชายเสื้อไว้นอกกางเกง หรือกระโปรง
5. ไม่คาดเข็มขัด และใช้เข็มขัดที่ไม่ใช่หนังสีดำ ไม่ใช่หัวเข็มขัดที่มีเครื่องหมายของมหาวิทยาลัย
6. นิสิตชาย ไม่สวมรองเท้าหนังสีดำ หรือสวมรองเท้าแตะ นิสิตหญิง ไม่สวมรองเท้าคัทชู หรือสวมรองเท้าตามแฟชั่น / รองเท้าแตะ
7. ทรงผมแบบเป็นแบบที่ไม่สุภาพย้อนสมัยผสมตามแฟชั่นสำหรับนิสิตชายไว้ผมยาว / ไว้หนวดเครารุงรัง
8. นิสิตแต่งหน้าเข้มจนเกินไป / ทาเล็บมือ เล็บเท้า / สวมใส่เครื่องประดับมากเกินไป

ผู้วิจัยได้สังเกตนิสิตที่มีพฤติกรรมแต่งเครื่องแบบนิสิตไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ข้างต้น 5 ใน 8 ข้อดังกล่าว ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็นนิสิตชายจำนวน 4 คน และ นิสิตหญิงจำนวน 6 คน ซึ่งได้จากคณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะ ศิลปกรรมศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

ตอนที่ 2 การสำรวจ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 3,690 คน โดยจำแนกเป็นนิสิตที่ศึกษาใน 5 คณะวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 831 คน คณะวิทยาศาสตร์ 1,072 คน คณะศึกษาศาสตร์ 223 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ 649 คน และคณะสังคมศาสตร์ 915 คน ได้จำนวน 369 คนจากประชากร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (จิตราภา กุณทลบุตร. 2551 : 7)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความ อนุเคราะห์จากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และผู้อำนวยการหอสมุดกลางในการขอเก็บรวบรวมข้อมูล กับกลุ่มตัวอย่าง
2. สังเกตนิสิตที่มีพฤติกรรมแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่เป็นไปตามระเบียบ 5 ใน 8 ข้อ ตามที่ได้กำหนดไว้ แล้วขอสัมภาษณ์โดยอธิบายให้นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเข้าใจในวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่จะได้รับการ สัมภาษณ์ และการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์ภายในเดือนกันยายน 2551
4. นำผลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์มาตรวจดูความสมบูรณ์ของการตอบแล้วจึงนำไป วิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์จากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ คณบดีคณะสังคมศาสตร์ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ในการขอเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. ทำการนัดหมายกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามไปแจกกับกลุ่มตัวอย่าง
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ส่งคืนมา และนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency)
2. การจัดลำดับความถี่

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต ด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยจำแนกตามเพศ ชั้นปี โดยการใช้การทดสอบที (t-test) และขณะที่กำลังศึกษาโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) และเปรียบเทียบระหว่างคนที่แต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบกับคนที่แต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์

1. พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบ

พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตชายนั้นจะใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงยีนส์ สวมรองเท้าผ้าใบ ไม่คาดเข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัย ไว้ผมยาว สำหรับมูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิสิตนั้นมาจากเมื่อแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วรู้สึกมั่นใจมากกว่าการแต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบ โดยนิสิตชายได้รับอิทธิพลการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมาจากความคิดของตัวเอง พี่-น้องที่เรียนในระดับปริญญาตรี รุ่นพี่ และวัฒนธรรมของคณะที่กำลังศึกษา

พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิตหญิงนั้นนิสิตหญิงนิยมใส่เสื้อนิตร์รูป ใส่กระโปรง เอวต่ำกว่าเอวจริงประมาณ 3-4 นิ้ว เอาชายเสื้อไว้นอกกระโปรงแล้วคาดเข็มขัดทับ สวมรองเท้าคัทชูแบบและสีตามแฟชั่น ใ้ผมยาว ทำสีผม แต่งหน้าจัด ในส่วนของมูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบนิตนั้นมาจากเมื่อแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วรู้สึกมั่นใจ เป็นตัวของตัวเอง และถ้าไม่แต่งจะดูแปลกแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยนิสิตหญิงได้รับอิทธิพลการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมาจากความคิดของตัวเอง รุ่นพี่ เพื่อน และคนส่วนใหญ่ในมหาวิทยาลัย

2. ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิตมหาวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

นิตหญิงและนิตชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการได้เข้าเป็นนิตของมศว.แต่สำหรับกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิตที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้นรู้สึกว่าจะมีความเข้มงวดมากเกินไป และแต่งตามได้ยาก จึงคิดว่าควรให้นิสิตได้เลือกมากกว่าจะมาบังคับให้นิตแต่งตาม โดยอยากให้มีมหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิตให้เข้ากับยุคสมัยมากกว่านี้

2.2 ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิตในมหาวิทยาลัย

นิตหญิงและนิตชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่านิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งเครื่องแบบตามกระแสดแฟชั่น และค่านิยมสมัยใหม่มาก ซึ่งมีนิตจำนวนน้อยมากที่จะแต่งเครื่องแบบตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด และคนที่แต่งตามระเบียบจะดูแปลกแตกต่างกว่าคนอื่น นิตคิดว่าเรื่องการแต่งเครื่องแบบนั้นเป็นเรื่องอิสระของแต่ละบุคคลไม่มีถูก ไม่มีผิด แต่สำหรับนิตหญิงบางคนที่มีการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เหมาะสม (นิตหญิงเสื้อรัดรูป กระโปรงสั้น) ก็ดูไม่สมควร

ตอนที่ 2 การสำรวจ

1. พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิต ส่วนใหญ่มีการแต่งเครื่องแบบนิตตามระเบียบที่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ด้านความคิดเห็น นิตมีความคิดเห็นต่อระเบียบเครื่องแบบนิตของมหาวิทยาลัย และความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิต ของนิตในมหาวิทยาลัยว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิต

3.1 นิตที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของ

มหาวิทยาลัยแตกต่างกัน โดยนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 นิสิตที่มีชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน

3.3 นิสิตที่กำลังศึกษาในคณะที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

ตอนที่ 1

1. จากผลการสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงพฤติกรรมในการแต่งเครื่องแบบของนิสิตว่ามีการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เป็นไปตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าเมื่อแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นแล้วนิสิตเกิดความรู้สึกมั่นใจ เป็นตัวของตัวเอง สังคมในมหาวิทยาลัยให้การยอมรับมากกว่าคนที่แต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบ ซึ่งนิสิตมองว่าถ้าไม่แต่งจะดูแปลกแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยนิสิตได้รับอิทธิพลการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นเหล่านี้มาจากความคิดของตัวเอง จากคนในครอบครัวที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีเหมือนกัน รุ่นพี่ เพื่อนในคณะเดียวกัน และวัฒนธรรมของคณะที่ศึกษา จึงแสดงให้เห็นว่านิสิตมีความกล้าแสดงออกถึงความต้องการที่แฝงอยู่ภายใน บวกกับแรงจูงใจจากสังคมรอบข้างไม่ว่าจะเป็นเพื่อน รุ่นพี่ ดารา คนในครอบครัวที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษา รวมไปถึงวัฒนธรรมของแต่ละคณะฯ และที่สำคัญคือคนส่วนใหญ่ในมหาวิทยาลัยที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นในลักษณะเดียวกันทำให้นิสิตเกิดความรู้สึกมั่นใจมากขึ้นในการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นโดยไม่คิดว่าตนเองแปลกไปจากคนอื่น ซึ่งสอดคล้องกับหลักความต้องการของวัยรุ่น ด้านความต้องการของจิตใจที่อลิสร่า ชูชาติ และคณะ (2540 : 10 - 13) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการความรัก จากครอบครัว เพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน และบันเทิงต่าง ๆ ต้องการความเป็นอิสระ อยากเป็นตัวของตัวเอง ต้องการหลุดพ้นจากการควบคุมบังคับของผู้ใหญ่ ต้องการได้รับการยกย่องมีชื่อเสียง อยากให้สังคมชมเชย อยากเด่น อยากดัง ต้องการมีอนาคต อาจออกมาในรูปของความใฝ่ฝัน มีอุดมคติสูง มากกว่ามุ่งมั่นในทางปฏิบัติจริง ๆ หากเชื่อจะเชื่อถืออย่างจริงจัง ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ แปลก ๆ ไม่ชอบจำเจ ชอบทดลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ต้องห้าม เช่น อยากมีเพื่อนต่างเพศ อยากแต่งกายแปลก ๆ ตามสมัยนิยม ฯลฯ ต้องการการรวมกลุ่ม อยากมีเพื่อนเพื่อเที่ยวเตร่ ปรับทุกข์ สนุกสนานด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธิรา บุญเรืองยา (2546 : 7) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติต่อการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน” มาสนับสนุนผลการวิจัยดังนี้ อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่าในปัจจุบันชนบ ธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมตะวันตก ได้แพร่หลายเข้ามามีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการแต่งกายของวัยรุ่น นักศึกษาเห็นว่า การแต่งกายเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็น

เห็นถึงการพัฒนาระบบจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เข้าสู่ระดับอุดมศึกษา ในขณะที่เรียนระดับมัธยมศึกษา นั้น นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด มีอาจารย์ฝ่ายปกครองเอาใจใส่ และลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนระเบียบ แต่การเรียนในระดับอุดมศึกษาทางสถาบันมีระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายแต่ไม่มีผู้รับผิดชอบ โดยตรงที่จะให้นักศึกษาทำตามระเบียบ จึงทำให้นักศึกษาละเลยไม่ปฏิบัติตาม โดยนักศึกษากลุ่มหนึ่งเห็นว่า สถาบันควรให้อิสระเสรีในการแต่งกายของนักศึกษา เหตุผลเพราะเครื่องแบบนักศึกษาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ไม่สะดวกในการทำกิจกรรม เครื่องแบบไม่ทันสมัย ทำให้เกิดความจำเจเบื่อหน่าย

2. จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัยพบว่า

2.1 ด้านความคิดเห็นของนิสิตต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยนั้น นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่ระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยได้กำหนดออกมานั้นมีความเข้มงวดมากเกินไปจึงทำให้แต่งตามได้ยากโดยอยากให้ทางมหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตให้เข้ากับยุคสมัยมากกว่านี้ และอยากให้ตัวแทนของนิสิตได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นด้วย ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่านิสิตเห็นความสำคัญของการแต่งกายมากขึ้น จนทำให้ลุกลามมาถึงเครื่องแบบนิสิต ดังเช่นที่สื่อต่าง ๆ มีการเสนอว่า “ชุดเรียน ชุดเที่ยว ชุดเดียวกัน” จึงทำให้นิสิตมีการคิดค้นปรับเปลี่ยนเครื่องแบบให้เหมาะสมกับตนเอง และสมัยนิยมโดยยึดหลักจากสื่อต่าง ๆ ที่ได้เสนอภาพการแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น (สินนภา. 2544 : 6) ที่กล่าวว่าแบบของเครื่องแต่งกายเป็นจำนวนมากมักจะเกิดจากการนำเอาแบบมาจากต่างประเทศ ซึ่งการแต่งกายนั้นอาจเหมาะสมกับสังคมหนึ่ง แต่เมื่อสื่อมวลชนนำมาเผยแพร่อย่างกว้างขวางคนในสังคมอาจยอมรับไปใช้โดยมิได้คำนึงว่าจะขัดแย้ง หรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมของตนหรือไม่ ซึ่งตามปกติแล้วผู้ใหญ่ย่อมมีความคิดที่จะรักษาแบบแผนดั้งเดิม จึงไม่เห็นด้วยกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ถ้าความเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ผิดไปจากวัฒนธรรมมากนัก ผู้ใหญ่ก็จะไม่ปฏิเสธ แต่เมื่อใดที่การแต่งกายนั้นขัดแย้งกับความคิดของตนมาก เมื่อนั้นผู้ใหญ่ก็จะต่อต้านและปราบปราม ถึงจะต่อต้านอย่างไร เด็กวัยรุ่นก็มักจะไม่นิยมทำตาม เพราะเห็นว่าความคิดของตนถูกต้อง ซึ่งความขัดแย้งต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นเรื่อย ๆ ตามการเปลี่ยนแปลงของสมัยนิยม

2.2 ด้านความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในมหาวิทยาลัยนั้น นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่ นิสิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีการแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นและค่านิยมสมัยใหม่มากขึ้น เพราะถ้านิสิตคนใดไม่แต่งตามแฟชั่นก็จะดูแปลกแตกต่างไปจากนิสิตคนอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังมีนิสิตหญิงบางคนที่มีการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เหมาะสม เช่น ใส่เสื้อรัดรูปมาก กระโปรงสั้นเกินไป แบบนี้ก็ไม่สมควร เพราะนอกจากจะทำให้เสียชื่อเสียง

ของสถาบันแล้วยังจะเป็นอันตรายต่อตัวนิสิตเองด้วย และที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่านิสิตเป็นวัยที่ยาก
ลองอะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ ชอบการรวมกลุ่มกันเป็นฝูงชนหรือเป็นกลุ่มเพื่อนและมักทำอะไรเหมือน
ๆ กัน ต้องการดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การแต่งกายถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมวัย
รุ่นและหนุ่มสาว ซึ่งคนในสมัยนี้มีความจำเป็นต้องปฏิบัติตามเด็กวัยรุ่นจึงยอมรับแบบของเครื่อง
แต่งกายตามสมัยนิยมอย่างเสียไม่ได้ เพราะวัยรุ่นยอมอยากทำตามเพื่อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ ไม่ว่าความนิยมของคนในสมัยนั้นจะมีความหลากหลายมากเพียงใดเขาก็มักต้องการจะเอา
อย่างให้ได้มากที่สุดเท่าที่นั้นซึ่งสอดคล้องกับวิจิตร อาวะกุล (2539 : 74) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาการแต่งกาย
กับวัยรุ่นว่า เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจเรื่องการแต่งกายเป็นพิเศษเพื่อทำให้ตนเป็นที่
ยอมรับ ดังนั้นจึงพยายามที่จะทำให้ตนทันสมัยนิยมจึงทำให้เกิดปัญหาแก่ตนหลายประการอาทิ
เช่น ปัญหาทางสังคม เด็กที่ไม่แต่งกายตามสมัยนิยมย่อมเข้ากับเพื่อนฝูงได้ยาก แต่ในกรณีที่แต่ง
กายตามสมัยนิยมก็จะทำให้ถูกผู้ใหญ่ตำหนิได้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความสนใจของวัยรุ่น
ของฮอรัลล็อก.(นิลบล เจริญพีช. 2550 : 45 ; อ้างอิงจาก Horlock. n.a.) ความสนใจทางสังคม
(Social Interests) เด็กวัยนี้มีความสนใจในกิจกรรมทางสังคมทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่และในหมู่เพื่อน
สนิทในระยะวัยรุ่นตอนต้น และความสนใจส่วนบุคคล (Personal Interests) ความสนใจของวัยรุ่น
ในด้านส่วนบุคคล ในด้านของความสนใจการแต่งกาย วัยรุ่นมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า พิถีพิถัน
ในการแต่งกาย ทรงผม พยายามดูแลแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัย โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะเห็นความสำคัญ
ของการแต่งกายเป็นพิเศษ การแต่งกายที่เหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมาก วัย
รุ่นจะเลือกซื้อเสื้อผ้าที่คิดว่าดึงดูดใจของเพศตรงข้ามมากกว่าเพศเดียวกัน และขณะเดียวกันก็จะ
พยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน ๆ เพื่อให้กลุ่มยอมรับ

ตอนที่ 2

1. จากผลการสำรวจผู้วิจัยได้ทราบถึงพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัย
ของนิสิตส่วนใหญ่ ซึ่งมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบที่เหมาะสมอยู่แค่ในระดับปานกลางเท่า
นั้น โดยเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่านิสิตส่วนใหญ่มีความต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแต่งเครื่อง
แบบนิสิตในปัจจุบันให้เหมาะสมกับยุคสมัย ทันตามกระแสความต้องการของแฟชั่น จึงเป็นเหตุให้
นิสิตบางส่วนให้ความสำคัญกับการนำแฟชั่นมาประยุกต์รวมกับเครื่องแบบนิสิต จนกลายเป็น
กระแสทำให้นิสิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งตาม ดังที่ นิลบล เจริญพีช (2550 : 45 ; อ้างอิง
จากฮอรัลล็อก.)เกี่ยวกับด้านความสนใจการแต่งกายของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อ
ผ้า พิถีพิถันในการแต่งกาย ทรงผม พยายามดูแลแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัย โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะเห็น
ความสำคัญของการแต่งกายเป็นพิเศษ การแต่งกายที่เหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตน
เองมาก วัยรุ่นจะเลือกซื้อเสื้อผ้าที่คิดว่าดึงดูดใจของเพศตรงข้ามมากกว่าเพศเดียวกัน และขณะ
เดียวกันก็จะพยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน ๆ เพื่อให้กลุ่มยอมรับ ซึ่งตรงกับท็อลิสตรา ซูชาติ
(2540 : 10 -13) อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนร่วมวัยมีสูงมาก เด็กจะมีรู้สึกเป็นสุขและสบายใจในการเล่น

เที่ยว เรียน กินนอน ทำงานกับเพื่อนร่วมวัยมากกว่ากับบุคคลวัยอื่น มีความจงรักภักดีต่อกลุ่มยอมรับเอาค่านิยม ความเชื่อ ความสนใจและความคิดเห็นของกลุ่มด้วยความเต็มใจ สนุกกับเพื่อนในกลุ่มอย่างแน่นแฟ้นการรวมกลุ่มทำให้กล้าแสดงออกมากขึ้น ผู้มีอำนาจและกล้าต่อต้านอิทธิพลมากขึ้น การรวมกลุ่มของวัยรุ่นเป็นไปโดยธรรมชาติ เกิดขึ้นตามความนิยมของเด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หรือตามความสนใจ สติ ปัญญา ฯลฯ ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าระยะนี้กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อชีวิตจิตใจของวัยรุ่นมากและครอบครัวมีอิทธิพลน้อยลง ด้วยเหตุนี้ลักษณะชีวิตของกลุ่มจึงเป็นเครื่องบ่งชี้ของวัยรุ่นพอสมควร

2. ผลการสำรวจด้านความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อระเบียบเครื่องแบบนิสิตของมหาวิทยาลัยพบว่า นิสิตคิดว่าระเบียบเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดมานั้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เหตุที่เป็นเช่นนี้อันเนื่องมาจากนิสิตมีความคิดว่ายุคสมัยได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ทำให้ระเบียบที่กำหนดออกมานั้นไม่เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้นิสิตไม่สามารถแต่งเครื่องแบบได้ตามที่ระเบียบกำหนดไว้ทุกข้อ รวมทั้งนิสิตมีการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาทำให้เกิดการประยุกต์เครื่องแบบนิสิตให้เป็นไปตามกระแสแฟชั่น ดังที่ปิยนุช ขวายนุตร (2544 : 13) ได้กล่าวไว้ว่าวัฒนธรรมของสังคมสิ่งต่าง ๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติอยู่โดยทั่วไป ไม่ว่าจะระเบียบแบบแผนอย่างไร ไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร ย่อมมีอิทธิพลต่อค่านิยม และพฤติกรรมการแสดงออกของคนในสังคมอยู่ไม่น้อย รวมทั้งการมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของคนในสังคมด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอาคม สวัสดิ์มงคล (2546 : 9) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา กรณีศึกษาสถาบันราชภัฏอุบลราชธานีพบว่า นักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร สถาบัน สังคม สภาพแวดล้อม สื่อมวลชนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายนักศึกษา สำหรับพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษาส่วนใหญ่แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบันแต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนค่อนข้างมากแต่งกายผิดระเบียบสถาบัน ส่วนพฤติกรรมด้านวินัยของนักศึกษามีปัญหาค่อนข้างน้อย แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนมากพอสมควรมีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสม

ในส่วนด้านความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต ของนิสิตในมหาวิทยาลัยนั้น นิสิตมีความคิดเห็นว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากนิสิตมีความต้องการอยากจะเป็นที่ยอมรับจากสังคมที่ตนเองอยู่ ต้องการความแตกต่าง ต้องการความเด่น ต้องการให้ตนเองเหมือนกับเพื่อน ไม่ชอบทำตามระเบียบแบบแผน และชอบประดิษฐ์คิดค้นสิ่งต่าง ๆ ใหม่ ๆ รวมถึงนิสิตมีความมั่นใจในตัวเอง เชื่อมมั่นต่อการกระทำสิ่งต่าง ๆ และได้รับอิทธิพลมาจากตัวแบบ สื่อต่าง ๆ ทำให้นิสิตเกิดความมั่นใจในการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นมากขึ้น ดังที่วิจิตร อาวะกุล (2539 : 74) ได้กล่าวถึงปัญหาการแต่งกายกับวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจเรื่องการแต่งกายเป็นพิเศษ เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ตนเองอยู่ ฉะนั้นจึงพยายามที่จะทำให้ตนทันสมัยนิยมโดยที่ไม่รู้ว่าเป็น

ครั้งก็ทำให้เกิดปัญหาแก่ตนเองหลาย จากการตอบแบบสำรวจนั้น นิสิตบางส่วนก็มีความยำเกรงในกฎระเบียบอยู่บ้าง รวมถึงความภาคภูมิใจเมื่อได้เข้าศึกษาในสถาบันที่มีชื่อเสียงที่ตนเองปรารถนาไว้ และถึงแม้ว่านิสิตจะมีความคิดว่าอยากจะให้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบให้เข้ากับยุคสมัยได้บ้าง แต่ก็ยังคงมีบางอย่างที่ยากคงไว้ซึ่งระเบียบแบบนิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ลัทธิที่กำหนดไว้แต่เดิมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรธิดา บุญเรืองยา (2546 : 7) ที่ศึกษาเรื่อง“ทัศนคติต่อการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน” ผลปรากฏว่ามีการแยกนักศึกษามาเป็น 2 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มที่ 1 เห็นด้วยว่านักศึกษาทุกคนควรแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบที่สถาบันกำหนด เหตุผลเพราะการอยู่ร่วมกันในสังคมนักศึกษาควรยอมรับ และปฏิบัติตามกฎระเบียบที่สังคมได้วางไว้ เพื่อสร้างควมมีวินัย และความสามัคคี นอกจากนั้นระเบียบนักศึกษายังเหมาะสมกับงานทุกโอกาส ทำให้ได้รับสิทธิพิเศษจากสังคม สร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง และระเบียบนักศึกษายังทำให้ประหยัด และนักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่า สถาบันควรให้อิสระเสรีในการแต่งกายของนักศึกษาเหตุผลเพราะ ระเบียบนักศึกษาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ไม่สะดวกในการทำกิจกรรม ระเบียบไม่ทันสมัย ทำให้เกิดความจำเจเบื่อหน่าย

3. จากผลการสำรวจเปรียบเทียบความคิดเห็นการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิต พบว่า

3.1 นิสิตที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่านิสิตหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบที่ไม่เป็นไปตามระเบียบมากกว่านิสิตชาย อันเนื่องมาจากกระแสแฟชั่นในปัจจุบันจะเน้นไปที่ผู้หญิงมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นรองเท้า กระเป๋า เสื้อผ้า หน้า ผม สำหรับผู้หญิงแล้วสามารถหาซื้อได้ง่ายกว่าของผู้ชาย โดยเฉพาะกับเครื่องแบบนิสิตหญิงจะมีหลากหลายแบบ ราคาไม่แพง และเปลี่ยนไปตามกระแสแฟชั่นค่อนข้างเร็วมาก ดังที่โคลแมน (Coleman. 1993 : 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ พบว่า ด้านการใช้เวลาว่างวัยรุ่นชายจะให้ความสนใจมากกว่าหญิง แต่สำหรับด้านการแต่งกายแล้ววัยรุ่นหญิงมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า พิถีพิถันในการแต่งกาย พยายามดูแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรรถพล โคตรสินธุ์ (2544 : 7) พบว่าเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามผู้อื่น หรือซุกงูได้ง่ายกว่าเด็กชาย และเด็กหญิงเลียนแบบพฤติกรรมผู้อื่นได้ง่ายกว่าเด็กชาย วัยรุ่นเป็นวัยที่สนใจต่อสิ่งรอบ ๆ ตัวเองเป็นอันดับแรก เพราะเขาคิดว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อตนเองมาก ดังนั้นวัยนี้จึงมีความพยายามจะกระทำการสิ่งต่าง ๆ ให้นำสมัย เพื่อแสดงถึงความเป็นคนที่ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ชอบแต่งกายตามผู้อื่นเพราะเขาคิดว่าเป็นสิ่งที่ทันสมัย แปลกและน่ากระทำตาม

3.2 สำหรับนิสิตที่มีชั้นปีต่างกันนั้น มีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน นิสิตทั้งสองชั้นปีมีความคิดเห็นว่าการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยในปัจจุบันนี้มีความหลากหลายมาก โดยส่วนใหญ่มักจะแต่งตามๆ กันมากกว่า ซึ่งก็ไม่ได้ถูกระเบียบไปซะทุกอย่าง เพราะจะให้มาแต่งตรงตามระเบียบทุกอย่างก็คงเป็นไปได้เพราะระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้นแต่งตามได้ยาก และนิสิตในมหาวิทยาลัยทุกชั้นปีก็มีการแต่งเครื่องแบบตามกันแบบนี้ทั้งมหาวิทยาลัย ดังที่สมพงษ์ จิตระดับ (2550.) กล่าวเอาไว้ว่ากลุ่มที่มีหัวคิดนำแฟชั่นและแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด คือ นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 เพราะเมื่ออยู่ชั้นปีที่ 1 แต่งกายถูกระเบียบ และชั้นปีที่ 4 จะไม่สนใจในเรื่องนี้ เพราะกำลังจะจบการศึกษา ต้องหางานทำ และเริ่มรู้ว่าจะต้องแต่งกายอย่างไรจึงจะเหมาะสม

3.3 นิสิตที่ศึกษาในคณะที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะนิสิตในมหาวิทยาลัยทุกคณะมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบกันน้อยมาก โดยนิสิตส่วนใหญ่มีการแต่งเครื่องแบบตามในลักษณะเหมือนกันหมดเช่น ตอนนี้นิยมเสื้อตัวเล็ก กระโปรงสั้น ปลอกชายเสื้อไว้นอกกระโปรงแล้วคาดเข็มขัดทับ นิสิตส่วนมากก็จะแต่งแบบนี้เหมือนกันหมดซึ่งเมื่อแต่งแล้วทำให้ได้รับการยอมรับจากสังคมที่ตนเองอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของผกาพันธ์ อินตะแก้ว (2543) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยรามคำแหง” พบว่า การศึกษาในคณะที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเลือกซื้อเครื่องแบบนักศึกษาในด้านการรับรู้ปัญหา การค้นหาข้อมูล การประเมินทางเลือก การตัดสินใจซื้อ และการประเมินผลภายหลังการซื้อ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. เพื่อให้นิสิตมีพฤติกรรมแต่งเครื่องแบบที่มีความเหมาะสมมากขึ้น หรือต้องการปรับเปลี่ยนเครื่องแบบตามแฟชั่นก็ไม่ต้องแต่งกายให้หล่อแหลมจนเกินไป
2. สำหรับเป็นฐานข้อมูลให้กับกองบริการการศึกษาเพื่อการพิจารณาระเบียบเครื่องแบบ
3. เพื่อให้ตัวแทนนิสิตได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นต่อการปรับเปลี่ยนเครื่องแบบนิสิต

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเจตคติต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ
2. ควรมีการสร้างโปรแกรมในการเสริมสร้างเจตคติที่เหมาะสมต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตของมหาวิทยาลัยต่างๆ
3. ควรมีการวิจัยแนวโน้มในปัจจุบันที่ส่งผลต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์.(2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศรีเดชาการพิมพ์.
- จิตวิทยาสังคม.(2527). กรุงเทพฯ : ศรีเดชาการพิมพ์.
- จूरรัตน์ พบแสง (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางสังคมการบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2533). ชุดเครื่องแบบปกติของนิสิต. สืบค้นเมื่อ 17 มกราคม 2550, จาก <http://www.acc.chula.ac.th/student/role4>.
- ชลธิ์ กุลประดิษฐ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมไทยกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์ (จิตวิทยาการแนะแนว). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชุดนักศึกษา คุณค่าหรือแพ้ชั้น. (2550). วารสาร รวมปริทรรศน์ ปีที่ 4. หน้า 46. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รามคำแหง.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2537). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. (แก้ไขและปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย : แนวทางสู่ความสำเร็จ. (2549). พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : ไทยเนรมิตกิจ.
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. (2520). การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ณกมล ชาวปลายนา. (2545, มกราคม – เมษายน). เซนเตอร์พอยท์กับสังคมวัยรุ่นไทยระบบการใช้คุณค่าเชิงปรัชญา – ค่านิยม – เสรีภาพ และความรับผิดชอบ มุมมองของ ฌอง – ปอล – ซาทร์ และปรัชญาเอ็กซิสเทนเชียลลิสม์. วารสารมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 22(1): 82.
- ณรงค์ ศรีสนิท. (2524). ความรู้และเจตคติต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม ของนักศึกษาวิทยาลัยครูในส่วนกลาง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สิ่งแวดล้อมศึกษา). มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ณิชา เจียรคงมั่น. (2548). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อเครื่องแบบนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนิต แสงทองล้วน. (2545). ความพึงพอใจที่มีต่อเครื่องแบบนักเรียนตราวิจิตรของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ธีรภูมิ เอกะกุล. (2549). การวัดเจตคติ. อุบลราชธานี : วิทยาออฟเซทการพิมพ์.
- นิลบล เจริญพืช. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเขตเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา พงศ์วิรัตน์. (2550). การศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง. ศศ.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย. (แก้ไขและปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พีระพัฒนา.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- ผกาพันธ์ อินตะแก้ว. (2543). พฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญาณินพนธ์. ศศ.ม.(คหกรรมศาสตร์เพื่อชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ. (2545 : 4). จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 5. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร. หน้า 4.
- พรริรา บุญเรืองยา. (2546). ทศนคติต่อการแต่งกายตามระเบียบของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพายัพ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (แก้ไขและปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชัย นيرانสกุล. (2539). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ. ปรินญาณินพนธ์. นศ.ม.(การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- มาลินี จุฑารพ. (2547). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษราพิพัฒน์.
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2532). เครื่องแบบปกติของนิสิต. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2551, จาก <http://bookstore.tu.ac.th/uniform/uniform.html>.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2545). ระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนิสิตระดับปริญญาตรี. สืบค้นเมื่อ 24 พฤศจิกายน 2550, จาก <http://www.sa.ku.ac.th/news-cal2546-1.html>.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2542). ขอบบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยเครื่องแต่งกายนิสิตภาคปกติ ขึ้นปริญญาตรี พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เยาวนาท สุนทร. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนกับพฤติกรรมความรับผิดชอบของวัยรุ่น. กทม. (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. บัณฑิตวิทยาลัย.
- รุจา ภูไพบูลย์. (2541). การพยาบาลครอบครัว แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้. พิมพ์ครั้งที่ 3 ห้างหุ้นส่วนจำกัด วิเจพรินติ้ง. กรุงเทพมหานคร. หน้า 1.
- รัชดากร จิตรามาศ. (2533). การทอผ้า. กรุงเทพฯธุรกิจ. หน้า 12.
- ลัดดา กิติวิภาค. (2523). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิจิตร อวาท. (2539). บุคลิกภาพเทคนิคและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬา.
- วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ. (2545). อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีดนตรีญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาสังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 336.
- ศรันย์ รักสัตว์มัน. (2547). วัยรุ่นกับกระบวนการสร้างความเป็นจริงเรื่องความรักผ่านเพลงไทยสมัยนิยม. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 23.
- ศักดิ์ สุนทรเสถียร. (2531). เจตคติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- ศิริรัตน์ คุปติวุฒิ. (2545). การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของครอบครัว. วารสารจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. บริษัท ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์. กรุงเทพมหานคร. หน้า 67.
- สกล วรเจริญศรี. (2545). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2529). ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : กรุงเทพฯสายส่ง.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2550). สวนดุสิตขานรับบรรณรักษ์แต่งเครื่องแบบนักศึกษาเหมาะสม. สืบค้นเมื่อ 17 มกราคม 2550, จาก <http://www.giggog.com/social/cat2/news1466>.
- สมบัติ มหารศ. (2520). การสอนคำนิยม. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. (2523). เทคนิคการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนสังคมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สมิทธิ์ สระอุบล. (2534). มานุษยวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สินนภา ภูสว่าง. (2544). การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ทักษะคิด และการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. นศม. (นิเทศศาสตร์พัฒนาการ). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- สร้อยญา สุริยรัตนกร. (2535, มกราคม-มีนาคม). เครื่องแบบ. *วิวัฒนาการเครื่องแบบไทย*. 120-126
- สุชา จันทรอม. (2529). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. (2531). *สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2537). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสถียร เขยประทับ. (2528). *การสื่อสารและการพัฒนา*. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อลิศรา ชูชาติ; และคนอื่นๆ. (2540). *การวิจัยเชิงคุณภาพเรื่อง การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของ หญิงวัยรุ่นตามสถานเริงรมย์ในเขตกรุงเทพมหานคร*. มปท. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2551.
- Allport, G.W. *Attitude : Handbook of Social Psychology Worcester*. Mass : Clark University Press, 1935.
- Anastasi, Anne. (1988). *Psychological Testing*. 6th ed. New York : McMillan Company.
- Bandura; Albert. Jean E. Grusec; & France L. Menlove. (September, 1966). "Observational Learning as a Function of Symbolization and Incentive Set," *Child Development*. 9(37) : 479.
- Bandura, Albert. (1977). *Social Learning Theory*. English Cliff, New Jersey : Prentice – Hall.
- Gilford; & Joy Paul. *Fundamental Statistics in Psychology and Education*. New York : McGraw-Hill Book Company, 1950.
- Hurlock; & Elizabeth B. (1978). *Child Development*. 6th ed. New York : McGraw – Hill, 1978.
- Katz. Elihu; & Paul F. Lazarsfeld. *Personal Influence : The Part Played by People in the Flow of Communication*. Glencoe, Illinois : The Free Press, 1955
- Kendler; & Howard H. *Basic Psychology*. California : W.A. Benjamin, Inc., 1974.
- Klapper, J. *The Effect of Mass Communication*. New York : The Free Press, 1960.
- Palmer, E. (1977). *Formative Research in the Production of Television for Children in Evaluation Educational Television and Radio Edited by Tony Bates*. London : Ayndenham's Printers.
- Rogers ; E.M.; & Shoemaker, F. *Communication of Innovations*. : A Cross-Cultural Approach. New York : The Free Press, 1971.
- Schramm. W. *Channels and Audiences in Handbook of Communication*. Chicago : Rand Mc.Nelly College Publishing Company, 1973.
- Triandis, Harry C. *Attitude and Attitude Change*. New York : John Willey and Sons, Inc., 1971.
- Yamane, Taro *Statistics: An Introductory Analysis*. : N.Y. Harper and Row 1976 p.886-887.

ภาคผนวก ก.
จดหมายขอความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือ พัฒนาเครื่องมือ
และเก็บข้อมูล

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศบ 0519.12/ 71/ 71

วันที่ ๒๕ สิงหาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววีรยา บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโกลสูง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสัมภาษณ์การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววีรยา บุญทองงาม และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศร 0519.12/๗๗๖

วันที่ ๖๕ สิงหาคม 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววีรยา บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนกันยายน - ธันวาคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววีรยา บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศร 0519.12/๓/๓3

วันที่ ๒๙ สิงหาคม 2551

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดกลาง

เนื่องด้วย นางสาววิรัช บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 ที่เข้ามาใช้บริการในสำนักหอสมุดกลาง ตอบแบบสัมภาษณ์การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนกันยายน - ธันวาคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิรัช บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10293

วันที่ 3 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน คณะบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววิรัช บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 3 คอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิรัช บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10 794

วันที่ 3 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววีรยา บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาค้นคว้าคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 3 คอบแบบสอบถามการศึกษาค้นคว้าคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววีรยา บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศบ 0519.12/10795

วันที่ 3 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววีรยา บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 3 ตอบแบบสอบถามการศึกษาคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววีรยา บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10797

วันที่ 3 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววิรัช นุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 3 ตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิรัช นุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10796

วันที่ 3 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววีรยา บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนาวงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 3 ตอบแบบสอบถามการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี ในระหว่างเดือนธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววีรยา บุญทองงาม ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10717

วันที่ 2 ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววิรัช บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาค้นคว้าคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์มณจิรา จารุเพ็ง และ อาจารย์สกล วรเจริญศรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามการศึกษาค้นคว้าคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิรัช บุญทองงาม และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/10718

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒ ธันวาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโลกสูง

เนื่องด้วย นางสาววิรัช บุญทองงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ มหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาตรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิรัช บุญทองงาม และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-7767-462

ภาคผนวก ข.

แบบสัมภาษณ์ และแบบสำรวจ

การศึกษาคำความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการสัมภาษณ์

ข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
1. คณะที่นิสิตกำลังศึกษา.....
2. ขณะนี้นิสิตกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี

☐ ชั้นปีที่ 1
☐ ชั้นปีที่ 3

☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 4
3. การพักอาศัย

☐ อยู่ร่วมกับบิดามารดา
☐ อยู่กับญาติ

☐ อยู่กับเพื่อน
☐ อยู่ตามลำพัง
4. พฤติกรรมการแต่งกายของนิสิต
 - ปกติคุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างไร
 - คุณมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบันอย่างไร
 - การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นทำให้คุณรู้สึกมั่นใจ และเป็นที่ยอมรับทางสังคมเพียงไรบ้าง
 - คุณมี Trend ในการแต่งตัวอย่างไรบ้าง
 - คุณเป็นคนแต่งตัวตามแฟชั่นแค่ไหน แล้วกับเครื่องแบบนิสิตคุณสนใจตามกระแสแฟชั่นมากน้อยเพียงไร
 - คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นแบบนี้มาตั้งแต่เรียนในชั้นปีที่ 1 เลยหรือเปล่า

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ มหาวิทยาลัย

ด้านความคิดที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบ

- คุณมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างกับการแต่งเครื่องแบบของนิสิตในปัจจุบัน
- เครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบในปัจจุบันมีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว
จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น
- การแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นแบบนี้ มีผลกระทบต่อตนเอง หรือผู้อื่นอย่างไรบ้าง
- คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบไหนที่เหมาะสม และแบบไหนที่ไม่เหมาะสม

- คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกตามกฎหมายระเบียบของมหาวิทยาลัยต้องแต่งกายอย่างไร

ด้านความรู้สึกที่มีต่อการแต่งเครื่องแบบ

- การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยทำให้คุณเกิดความรู้สึกมั่นใจ
- คุณมีความรู้สึกภาคภูมิใจในเครื่องแบบนิสิตมศว.ที่แต่งอยู่ในปัจจุบันหรือไม่
- การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นที่แต่งอยู่ขณะนี้ กับการแต่งตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัยปะ ๆ แบบไหนทำให้รู้สึกมั่นใจ / ภาคภูมิใจกว่ากัน
- ถ้ามีใครว่าเราว่าแต่งเครื่องแบบนิสิตไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องตามระเบียบคุณรู้สึกอย่างไร
- การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นเคยมีคนติชมคุณบ้างไหม แล้วคุณมีการตอบโต้อย่างไรบ้าง
- คุณรู้สึกอย่างไรกับเครื่องแบบที่แต่งอยู่ทุกวันนี้ คิดว่ามันผิดระเบียบ หรือทำให้สวยงามแตกต่างจากนิสิตคนอื่น
- คุณรู้สึกอย่างไรกับการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นนิยม (เสื้อรัดรูป , กระโปรงเอวต่ำ , การปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง-กระโปรง)

ด้านแนวโน้มพฤติกรรมในการแต่งเครื่องแบบ

- โดยปกติแล้วคุณแต่งเครื่องแบบนิสิตอย่างไร
- ถ้ามีโอกาสคุณจะแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัยหรือไม่
- การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่
- ถ้าต้องใส่เสื้อตัวใหญ่ กระโปรงยาว แล้วทำให้คุณขาดความมั่นใจใจเปล่า
- ถ้าไม่ได้แต่งเครื่องแบบสวยตามแฟชั่นไปมหาวิทยาลัยทำให้คุณขาดความมั่นใจแค่ไหน
- การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น(กระแสนิยม)แบบนี้ ทำให้คุณรู้สึกมั่นใจมากกว่าการแต่งเครื่องแบบที่ถูกระเบียบ
- คุณมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตของมหาวิทยาลัยแค่ไหน
- คุณมีความรู้สึกยังไงต่อระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบัน ส่วนไหนที่ดี และส่วนไหนที่รู้สึกไม่ดี แล้วมีความคิดว่าจะให้เป็นอย่างไรบ้าง
- การแต่งเครื่องแบบตามระเบียบทำให้คุณขาดความมั่นใจมากน้อยเพียงใด
- การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นทำให้เสริมความเชื่อมั่นใจตนเองได้อย่างไร
- ทุกครั้งที่คุณแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นจะได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและสังคมแค่ไหน

ตอนที่ 3 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารการแต่งเครื่องแบบนิสิต

- คุณชอบอ่านหนังสือ นิตยสาร หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีการเสนอภาพเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบที่ทันสมัยอย่างไร
- ดารา นักร้องที่คุณชื่นชอบมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ทันสมัยหรือไม่
- ในเวลาว่าง หรือวันหยุด คุณชอบทำอะไร และไปเที่ยวที่ไหน กับใครบ้าง

ตอนที่ 4 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบ

- เมื่อคุณเห็นเพื่อนแต่งชุดนิสิตตามแฟชั่น แล้วทันสมัยคุณอยากแต่งตาม
- กลุ่มเพื่อนของท่านชอบซื้อเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น
- โปรดชี้แจงหลักเกณฑ์ในการเลือกซื้อเครื่องแบบนิสิตอย่างไรบ้าง เช่น ซื้อที่ไหน ไปกับใคร ความถี่ในการซื้อ
- เพื่อนในกลุ่มแต่งเครื่องแบบเหมือนกันทุกคนหรือเปล่า
- ชุดเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า เครื่องสำอางค์ ทรงผมคุณเปลี่ยนบ่อยแค่ไหน
- คุณได้แนวการแต่งเครื่องแบบนิสิตแบบนี้มาจากไหน
- อะไรเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้แต่งเครื่องแบบแนวนี้
- บุคคลในครอบครัวมีคนที่เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยจำนวนเท่าใด แล้วนิยมแต่งเครื่องแบบนิสิตอย่างไรบ้าง

แบบสำรวจ

เรื่อง

การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสำรวจ

1. แบบสำรวจมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น จึงขอให้นิสิตตอบแบบสำรวจให้ตรงตามความเป็นจริง ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกของนิสิตให้มากที่สุด และโปรดตอบคำถามให้ตรงทุกข้อ เพื่อนำแบบสำรวจนี้ไปวิเคราะห์ผลการวิจัยต่อไป
2. ข้อมูลต่างๆ ที่นิสิตได้ตอบในแบบสำรวจชุดนี้จะถือว่าเป็นความลับ
3. แบบสำรวจมีจำนวนทั้งหมด 8 หน้า แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

- ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
- พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต
- มุมเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

- ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย
- ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 แบบสำรวจลักษณะโดยทั่วไปของนิสิตต่อการแต่งเครื่องแบบ

คำชี้แจง ให้นิสิตตอบแบบสำรวจโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนิสิตมากที่สุด

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

เพศ ○ ชาย ○ หญิง

คณะที่นิสิตกำลังศึกษา ○ คณะศึกษาศาสตร์ ○ คณะสังคมศาสตร์
○ คณะมนุษยศาสตร์ ○ คณะศิลปกรรมศาสตร์
○ คณะวิทยาศาสตร์

ชั้นปีที่ศึกษา ○ ปีที่ 2 ○ ปีที่ 3

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

จริงที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตน้อยที่สุด

พฤติกรรมการแต่งเครื่องแบบของนิสิต

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมาเรียนทุกวัน					
2	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามกระแสปะชันที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน					
3	การแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่นทำให้คุณรู้สึกมั่นใจกว่าการแต่งเครื่องแบบตามระเบียบ					
4	คุณไม่เคยแต่งเครื่องแบบนิสิตมาเรียนเลย					
5	คุณปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง/กระโปรง					
6	คุณใช้เข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัยทุกวัน					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
7	การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามระเบียบของมหาวิทยาลัยทำให้คุณเกิดความรู้สึกมั่นใจ					
8	คุณมักจะแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกต้องตามระเบียบมหาวิทยาลัยเฉพาะตอนสอบ					
9	คุณมักจะแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกต้องตามระเบียบมหาวิทยาลัยเมื่อมีเรียนกับอาจารย์ที่เข้มงวด					
ข้อ 10-20 สำหรับนิสิตหญิง						
10	คุณใส่เสื้อนิสิตพอดีตัว					
11	คุณใส่กระโปรงยาวคลุมเข่า					
12	คุณใส่เสื้อนิสิตรัดรูป					
13	คุณใส่กระโปรงนิสิตสั้นเหนือเข่า					
14	คุณใส่กระโปรงนิสิตเอวต่ำ					
15	คุณใช้กระดุมโลหะและติดเข็มเครื่องหมายของมหาวิทยาลัยมาเรียนทุกวัน					
16	คุณใส่รองเท้าคัทชูสีสุภาพมาเรียนทุกวัน					
17	คุณนิยมใส่รองเท้าตามแฟชั่นที่มีสีสัน รองเท้าแตะ หรือรองเท้าเปิดส้นมาเรียนทุกวัน					
18	คุณทำผมและเปลี่ยนสีผมตามแฟชั่น					
19	ตามปกติคุณแต่งหน้ามาเรียนทุกวัน					
20	คุณทาสีเล็บตามแฟชั่น					
ข้อ 21-27 สำหรับนิสิตชาย						
21	คุณใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวมาเรียนทุกวัน					
22	มีบ้างบางครั้งที่คุณใส่เสื้อยืดมาเรียน					
23	คุณใส่กางเกงสแลคสีดำนมาเรียนทุกวัน					
24	คุณใส่กางเกงยีนส์มาเรียนทุกวัน					
25	คุณใส่รองเท้าหนังสีดำนมาเรียนทุกวัน					
26	บางครั้งคุณใส่รองเท้าผ้าใบมาเรียน					
27	คุณนิยมไว้ผมยาวตามแฟชั่น					

มูลเหตุจูงใจในการแต่งเครื่องแบบ

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
28	คุณมักคิดปรับเปลี่ยนเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น					
29	คุณเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงในการเลือกการแต่งตัว					
30	你不สนใจการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น แต่จะเน้นแต่งตามความชอบมากกว่า					
31	你不สนใจการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น แต่จะแต่งตามความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด					
32	เพื่อน ๆ ในกลุ่มยกให้คุณเป็นผู้นำแฟชั่น					
33	คุณมีความภูมิใจในเครื่องแบบนิสิตที่คุณแต่งในลักษณะตามแฟชั่น					
34	คนในครอบครัวของคุณมีการแนะนำในการแต่งเครื่องแบบนิสิต					
35	เมื่อคุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นครอบครัวของคุณไม่ได้ต่อว่า					
36	ญาติพี่-น้องของคุณมีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่น					
37	คนในครอบครัวของคุณมีการจัดหาเครื่องแบบนิสิตมาให้					
38	คนในครอบครัวของคุณเป็นตัวอย่างในการแต่งเครื่องแบบนิสิต					
39	คุณได้ลักษณะการแต่งเครื่องแบบตามกระแสแฟชั่นมาจากต่างประเทศ เช่น เกาหลี ญี่ปุ่น					
40	คุณได้แนวคิดการแต่งเครื่องแบบในลักษณะนี้มาจากเพื่อน รุ่นพี่					
41	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตของคุณนั้นมาจากวัฒนธรรมของคณะที่คุณกำลังศึกษาอยู่					
42	เพื่อนในกลุ่มของคุณมีการแต่งเครื่องแบบตามแฟชั่น					
43	การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นทำให้คุณได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน					
44	การแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นทำให้คุณได้รับการยอมรับจากสังคมในมหาวิทยาลัย					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
45	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นโดยเลียนแบบจากดาราที่คุณชื่นชอบ					
46	คุณแต่งเครื่องแบบนิสิตตามรุ่นพี่ในคณะ					
47	คุณมีการดัดแปลงแฟชั่นเครื่องแบบนิสิตจากสื่อต่างๆ ที่มีการเสนอภาพการแต่งเครื่องแบบนิสิต					
48	สื่อโทรทัศน์นั้นมีการเสนอภาพการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่ตรงตามระเบียบมากที่สุด					
49	การแต่งเครื่องแบบไม่ตรงตามระเบียบของคุณได้รับอิทธิพลมาจากสื่อต่าง ๆ					
50	คุณมีการเลียนแบบการแต่งเครื่องแบบนิสิตจากสื่อนิตยสาร วารสาร					

ตอนที่ 2 แบบสำรวจความคิดเห็นต่อระเบียบว่าด้วยการแต่งเครื่องแบบของนิสิตมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตปานกลาง
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนิสิตน้อยที่สุด

ความคิดเห็นต่อกฎระเบียบการแต่งเครื่องแบบของมหาวิทยาลัย

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดนั้นไม่เหมาะสมกับคุณ					
2	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดออกมานั้นดีอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง					
3	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนดนั้นเขยไม่ทันสมัย					
4	คุณมีความภาคภูมิใจในเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยกำหนด					
5	คุณทราบถึงกฎระเบียบการแต่งกายที่มหาวิทยาลัยกำหนดเป็นอย่างดี					
6	การแต่งเครื่องแบบตามระเบียบของทางมหาวิทยาลัยมาเรียนทำให้คุณเกิดความไม่มั่นใจ					
7	คุณไม่เคยสนใจกฎระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายที่มหาวิทยาลัยกำหนด					
8	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกต้อง ไม่เกี่ยวกับความสามารถในการเรียน					
9	คุณคิดว่าคนที่ตั้งใจเรียน จะแต่งกายเรียบร้อยถูกระเบียบมากกว่าคนที่ไม่ตั้งใจเรียน					

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่ สุด
10	คุณคิดว่ามหาวิทยาลัยไม่เปิดโอกาสให้นิสิตในการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกระเบียบการแต่งเครื่องแบบนิสิต					
11	คุณรู้สึกมีภาคภูมิใจทุกครั้งเมื่อได้แต่งเครื่องแบบนิสิตที่ถูกต้องตามระเบียบ					
12	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่มหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบมานั้นควรจะให้นุรักษ์ไว้ แต่ไม่ควรให้นิสิตปฏิบัติตาม					
13	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบมานั้นปฏิบัติตามได้ยาก					
14	คุณทราบว่าเครื่องแบบนิสิตที่คุณแต่งมาเรียนอยู่ในทุกวันนี้ไม่ตรงตามระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด					
15	คุณคิดว่าเครื่องแบบนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยออกกฎระเบียบมานั้นไม่เหมาะสมกับยุคสมัยในปัจจุบัน					

ความคิดเห็นต่อการแต่งเครื่องแบบนิสิตในมหาวิทยาลัย

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
16	คุณคิดว่านิสิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งกายไม่ตรงตามระเบียบ					
17	คุณคิดว่านิสิตหญิงในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งเครื่องแบบนิสิตที่ไม่เหมาะสมเช่น เสื้อรัดรูปมาก กระโปรงสั้น ผ้าสูง ๆ					
18	คุณคิดว่าคนที่แต่งกายตรงตามระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นคนที่แตกต่างไปจากคนอื่น					
19	คุณคิดว่านิสิตที่มีการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นจะได้รับการยอมรับจากสังคมมากกว่าคนที่แต่งเครื่องแบบตามระเบียบ					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
20	คุณคิดว่านิสิตในมหาวิทยาลัยที่แต่งเครื่องแบบ นิติตตามแฟชั่นนั้นสวย ดูดี กว่่านิสิตที่แต่งกาย ถูกระเบียบ					
21	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันก่อน ข้างตามกระแสของแฟชั่นมาก					
22	เมื่อคุณเห็นนิสิตในมหาวิทยาลัยแต่งเครื่องแบบ นิติตตามแฟชั่นที่ไม่เหมาะสม คุณรู้สึกไม่ชอบใจ					
23	คุณคิดว่านิสิตในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่สนใจ กฎระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดออกมา					
24	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตเป็นเรื่องอิสระ ของแต่ละบุคคล					
25	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตตามแฟชั่นเป็น สิทธิส่วนบุคคล					
26	คุณคิดว่านิสิตที่แต่งเครื่องแบบตรงตามระเบียบ ได้รับการยอมรับมากกว่านิสิตที่แต่งเครื่องแบบ ไม่ตรงตามระเบียบ					
27	คุณคิดว่านิสิตในมหาวิทยาลัยไม่มีใครที่จะแต่ง เครื่องแบบนิสิตได้ตรงตามระเบียบทุกอย่าง					
28	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตที่ตรงตาม ระเบียบเป็นสิ่งที่ถูกต้อง					
29	คุณคิดว่าการแต่งเครื่องแบบนิสิตในปัจจุบันมี ความหลากหลายมาก					

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววีรยา บุญทองงาม
วันเดือนปีเกิด	12 มิถุนายน 2522
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2/2 หมู่ 8 ตำบลบางรักใหญ่ อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี 11110
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	Medical Team Assistant
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	Medical Department AstraZeneca(Thailand)Ltd.,Co. 400 อาคารไฟโรจน์กิจจา ชั้น 15 ถ.บางนา-ตราด กม.4 แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาการตลาด จาก โรงเรียนโยนออฟอาร์คพาณิชยการ
พ.ศ. 2542	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จาก โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
พ.ศ. 2544	ปริญญาตรี สาขาการจัดการทั่วไป จาก สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ. 2552	ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ